

আহক তিৰুক্কুৰল শিকোঁ

Thirukkural Payilvom

(Assamese)

Kashi Tamil Sangamam 5.0

"Thirukkural Payilvom – Thirukkural Abhyas Karen"

Translator

Dr. B. Vijayakumar

केंद्रीय शास्त्रीय तमिळ् संस्थान, चेन्नै

2026

সূচী

অধ্যায় ১ – কাশী আৰু তামিলনাড়ু 3

অধ্যায় ২ – তিৰুৱল্লুৱৰৰ জীৱন ইতিহাস 7

অধ্যায় ৩ – তিৰুক্কুৰলৰ গাঁথনি আৰু স্বকীয় বৈশিষ্ট্য 10

অধ্যায় ৪ – মন্তব্যকাৰী আৰু সংস্কৰণৰ ইতিহাস 14

অধ্যায় ৫ – ৱন্‌মাৰাই ৱল্লুৱাম (পবিত্ৰ শাস্ত্ৰ) 15

৫.১ তিৰুক্কুৰলত প্ৰেম আৰু গুণ 15

৫.২ তিৰুক্কুৰলত আতিথ্য 19

৫.৩ তিৰুক্কুৰলত সকলো জীৱৰ প্ৰতি মমতা 22

৫.৪ তিৰুক্কুৰলত ত্যাগ 24

৫.৫ তিৰুক্কুৰলত ব্যক্তিগত নৈতিকতা 26

৫.৬ তিৰুক্কুৰলত আত্মবিশ্বাস সম্বন্ধীয় চিন্তা 28

৫.৭ তিৰুক্কুৰলত শিক্ষা 30

৫.৮ তিৰুক্কুৰলত নেতৃত্বৰ গুণ 33

৫.৯ তিৰুক্কুৰলত শাৰীৰিক স্বাস্থ্য 34

৫.১০ তিৰুক্কুৰলত চিকিৎসা সম্পৰ্কীয় নৈতিকতা 36

৫.১১ তিৰুক্কুৰলত মানসিক সুস্থতা 38

৫.১২ তিৰুক্কুৰলত মানৱতাবাদ 40

৫.১৩ তিৰুক্কুৰলত সামাজিক সম্প্ৰীতি 42

৫.১৪ তিৰুক্কুৰলত বন্ধুত্ব 43

৫.১৫ তিৰুক্কুৰলত ৰাজনীতি 45

৫.১৬ তিৰুক্কুৰলত প্ৰশাসনিক দক্ষতা 46

৫.১৭ তিৰুক্কুৰলত অৰ্থনৈতিক চিন্তা 47

৫.১৮ তিৰুক্কুৰলত কৃষি সম্বন্ধীয় দিশ 48

৫.১৯ তিৰুক্কুৰলত পৰিৱেশ সম্পৰ্কীয় দিশ 50

৫.২০ তিৰুক্কুৰলত পাৰিবাৰিক নৈতিকতা 51

৫.২১ তিৰুক্কুৰলত মহিলা 53

৫.২২ তিৰুক্কুৰলত ব্যৱস্থাপনা 55

৫.২৩ বিশ্ব ভাষাত তিৰুক্কুৰল 56

অধ্যায় ৬ – মণিমালাই দোহা 59

অধ্যায় ১ – কাশী আৰু তামিলনাড়ু

কাশী আৰু তামিলনাড়ুৰ মাজত এক দীর্ঘম্যাদী তথা সুদৃঢ় ঐতিহাসিক সম্পর্ক আছে। ধ্রুপদী তামিল সাহিত্যত কাশীৰ (যাক বাৰাণসী বুলিও জনা যায়) অসংখ্য উল্লেখ পোৱা যায়। কালিথোগাই (Kalithogai), চিলাপ্পাথিকাৰম (Silappathikaram), মণিমেকালাই (Manimekalai), নীলাকেশী (Neelakesi), চূড়ামণি (Chulamani), পেৰুংগাথাই (Perungathai), ভেল্লিভাৰতম (Villibharatam), তেভাৰম (Tevaram), পৰিয়া পুৰাণম (Periyapuranam), নালায়িৰ দিব্য প্ৰবন্ধম (Nalayira Divya Prabandham), তিৰুপ্পুগাঝ (Tiruppugazh), শিৱভোগচাৰম (Sivabhogasaram), তিৰুভিলাইয়াদাল পুৰাণম (Thiruvilaiyadal Puranam), কাঞ্চিপুৰাণম (Kanchipuranam), শিৱজ্ঞান বালয় স্বামীগল কলাম্বাকম (Sivagnana Balaya Swamigal Kalambakam), তিৰুভাৰুটপা (Tiruvarutpa), বীৰপাণ্ডিয় কাট্টাবোম্মান কাথাই পাদাল (Veerapandiya Kattabomman Kathai Padal), আৰু ভাৰতীয়াৰ কবিতাৰ (Bharatiyar Kavithaigal) লগতে কবিমণিৰ 'মালৰুম মালাইয়ুম' (Malarum Malaiyum) আদি সাহিত্যিক ছবিত কাশীৰ প্ৰসংগ পোৱা যায়। ইয়াৰ উপৰিও, বিভিন্ন শিলালিপি আৰু তাম্ৰপত্ৰ প্ৰমাণসমূহে এই সম্পৰ্কৰ ঐতিহাসিক সাক্ষ্য প্ৰদান কৰে। বিশেষভাৱে কাশীৰ ওপৰত বহুতো গ্ৰন্থ ৰচনা কৰা হৈছে, যাৰ ভিতৰত কাশী কলাম্বাকম (Kasikkalambakam), কাশী তুণ্ডি বিনায়ক পথিগম (Kasi Thundivinayagar Pathigam), কাশী খণ্ডম (Kasi Kandam), কাশী ৰহস্যম (Kasi Ragasiyam), কাশী যাত্ৰা (Kasi Yathirai), কাশী মাহাত্ম্যম বা সিংহধ্বজন কথা (Kasi Mahatmyam or Simhadwajan Katha), কাশী বিশ্বনাথ শতকম (Kasi Viswanatha Satakam), আৰু শ্ৰী কাশী যাত্ৰা দীপম (Sri Kasi Yatra Deepam) অন্যতম। এইসমূহ সাহিত্যিক আৰু ঐতিহাসিক সমলে কাশী আৰু তামিলনাড়ুৰ মাজৰ সুদীর্ঘ সম্পৰ্ক স্পষ্টভাৱে প্ৰতিফলিত কৰে।

এনে প্ৰেক্ষাপটত, "এক ভাৰত, শ্ৰেষ্ঠ ভাৰত" ধাৰণাৰ অধীনত ভাৰত চৰকাৰৰ শিক্ষা মন্ত্ৰালয়ে কেইবাটাও বিশেষ উদ্দেশ্য আগত ৰাখি 'কাশী তামিল সঙ্গমম'ৰ আয়োজন কৰিছে। ইয়াৰ মুখ্য উদ্দেশ্যসমূহ হ'ল— ঐতিহাসিক সম্পৰ্কসমূহ পুনৰ আৱিষ্কাৰ কৰা, দুয়োটা জ্ঞান পৰম্পৰাক একত্ৰিত কৰি এক সমন্বিত ৰূপত প্ৰত্যক্ষ কৰা আৰু অতীতৰে পৰা চলি অহা সম্পৰ্কসমূহ আদান-প্ৰদান কৰা। লগতে সভ্যতা আৰু সাংস্কৃতিক পৰম্পৰাৰ সুদীর্ঘ ধাৰাবাহিকতাক প্ৰাধান্য দি মানুহক ভাৰতৰ বৈচিত্ৰময় সাংস্কৃতিক পৰম্পৰা বুজিবলৈ সক্ষম কৰি জাতীয় সংহতি সুদৃঢ় কৰা আৰু জ্ঞানৰ আদান-প্ৰদানক উৎসাহিত কৰাও ইয়াৰ অন্যতম লক্ষ্য। ইয়াৰ

উপৰিও, সমগ্ৰ ভাৰতৰ লোকসকলৰ ওচৰত তামিল ভাষা আৰু ধ্ৰুপদী তামিল সাহিত্য পৰিচিত কৰোৱা, যুৱ প্ৰজন্মক ভাৰতৰ সাংস্কৃতিক ঐতিহ্যৰ সৈতে একত্ৰিত কৰা আৰু প্ৰযুক্তিৰ সহায়ত বিভিন্ন ভাৰতীয় ভাষাসমূহৰ মাজত ভাষাগত যোগাযোগ সুগম কৰি তোলাৰ উদ্দেশ্যে এই কাৰ্যসূচী গ্ৰহণ কৰা হৈছে।

কাশী আৰু তামিলনাড়ুৰ মাজৰ সম্পৰ্কক বিশেষভাৱে প্ৰতিফলিত কৰিবলৈ ‘কাশী তামিল সঙ্গমম’ৰ প্ৰথম চাৰিটা সংস্কৰণ ক্ৰমান্বয়ে “কাশী আৰু তামিলনাড়ুৰ মাজৰ সম্পৰ্ক”, “বৌদ্ধিক আৰু সাংস্কৃতিক সম্পৰ্ক সুদৃঢ়কৰণ”, “ভাৰতীয় জ্ঞান পৰম্পৰালৈ মহৰ্ষি অগস্ত্যৰ অৱদান”, আৰু “আহক তামিল শিকোঁ” বিষয়বস্তুৰ (থিম) অধীনত আয়োজন কৰা হৈছিল। এই যাত্ৰাক আগবঢ়াই নিয়াৰ অৰ্থে ২০২৬ চনৰ ২৮ নৱেম্বৰৰপৰা ১২ ডিচেম্বৰলৈ বাৰাণসীত “আহক তিৰুক্কুৰল শিকোঁ” বিষয়বস্তুৰে ‘কাশী তামিল সঙ্গমম ৫.০’ অনুষ্ঠিত হ’বলৈ গৈ আছে।

কাশী – তামিলনাড়ু: ঐতিহাসিক সূত্ৰসমূহ

গংগা নদীৰ পাৰত অৱস্থিত কাশী আৰু বৈগৈ (Vaigai) তথা কাবেৰী নদীৰ পাৰত অৱস্থিত তামিলনাড়ু হৈছে ভাৰতৰ পুৰণি জ্ঞান চৰ্চাৰ মুখ্য কেন্দ্ৰসমূহৰ অন্যতম। শতিকা শতিকা ধৰি এই দুয়োটা অঞ্চলক সংযোজিত কৰি ৰখা কেইটামান ঐতিহাসিক সূত্ৰ তলত উল্লেখ কৰা হ’ল:

- কুমাৰগুৰুবৰৰ (১৭ শতিকা): ধৰ্মপুৰম অধীনমৰ সৈতে জড়িত এগৰাকী আধ্যাত্মিক পণ্ডিত, যিয়ে কাশীত ‘কুমাৰস্বামী মঠ’ স্থাপন কৰিছিল আৰু কেদাৰ ঘাটত ‘কেদাৰেশ্বৰৰ মন্দিৰ’ নিৰ্মাণ কৰাইছিল। তেওঁ ‘কাশীকলাম্বাকম’ ৰচনা কৰিছিল আৰু কাশীতেই প্ৰভুৰ চৰণত বিলীন হৈছিল।
- মহাকবি সুব্ৰহ্মণ্য ভাৰতী: তেওঁ ১৮৯৮ চনৰ পৰা ১৯০২ চনলৈ কাশীৰ হনুমান ঘাটত বাস কৰিছিল। তেওঁ বাস কৰা ঘৰটো “ভাৰতী ইল্লাম” হিচাপে সংস্কাৰ কৰা হয় আৰু ২০২২ চনৰ ১১ ডিচেম্বৰত মুকলি কৰা হয়। তেওঁৰ বিখ্যাত বাক্য, “কাশীৰ কবিৰ বাণী কাঞ্চীত শুনাৰ উপায় আমি নিৰ্মাণ কৰোঁ আহক,” উত্তৰ আৰু দক্ষিণৰ মাজত সংযোগ স্থাপনৰ সপোনক সুন্দৰভাৱে প্ৰকাশ কৰে।
- তেনকাশী আৰু শিৱকাশী: “দক্ষিণৰ কাশী” অৰ্থ বহন কৰা “তেনকাশী” নামটোৱেই এই সুগভীৰ সম্পৰ্কক প্ৰতিফলিত কৰে। এই মন্দিৰসমূহ পৰম্পৰাগতভাৱে পঞ্চদশ শতিকাৰ পাণ্ড্য ৰজা পৰাক্ৰম পাণ্ড্যৰ সৈতে জড়িত। তেনকাশীৰ পাণ্ড্য শাসক অতিবীৰৰাম পাণ্ড্যই ‘কাশী খণ্ডম’ ৰচনা কৰিছিল।

- প্রতিটোপাল পানীয়েই গংগা; প্রতিখন ভূখণ্ডই কাশী: পাণ্ড্য ঐতিহ্যৰ সৈতে জড়িত এই পৰম্পৰাগত উক্তিটো ভাৰতৰ প্ৰধানমন্ত্রীয়ে 'কাশী তামিল সঙ্গমম ২০২৩'ৰ উদ্বোধনী অনুষ্ঠানত উল্লেখ কৰিছিল।
- কাশী–ৰামেশ্বৰম তীৰ্থযাত্রা: ৰামেশ্বৰমৰ দৰ্শন লাভ কৰাৰ পিছতহে কাশী তীৰ্থযাত্রা সম্পূৰ্ণ হয় বুলি এক দীৰ্ঘদিনীয়া বিশ্বাস প্ৰচলিত হৈ আহিছে। আজিও পৰম্পৰাগত তামিল হিন্দু বিবাহ অনুষ্ঠানৰ এটা অংশ হিচাপে "কাশী যাত্রা" পালন কৰা হয়।
- শিক্ষা সেতু: ভাৰতৰ মাননীয় প্ৰধানমন্ত্রী শ্রীনৰেন্দ্র মোদীয়ে ২০২১ চনৰ ১১ ছেপ্টেম্বৰত ভাৰতীয়াৰৰ শতবাৰ্ষিকী স্মৃতি দিৱস উপলক্ষে বানাৰস হিন্দু বিশ্ববিদ্যালয়ত তামিল অধ্যয়নৰ বাবে "সুব্রহ্মণ্য ভাৰতী আসন" (Subramania Bharati Chair for Tamil Studies) স্থাপনৰ কথা ঘোষণা কৰে।

কাশী তামিল সঙ্গমমৰ যাত্রা

কাশী তামিল সঙ্গমম ১.০

"কাশী আৰু তামিলনাড়ুৰ মাজৰ সম্পৰ্ক" মুখ্য বিষয়বস্তুৰে (থিম) কাশী তামিল সঙ্গমম ১.০ উত্তৰ প্ৰদেশৰ বাৰাণসীস্থিত বানাৰস হিন্দু বিশ্ববিদ্যালয়ৰ চৌহদত ২০২২ চনৰ ১৬ নৱেম্বৰৰ পৰা ১৫ ডিচেম্বৰলৈ অনুষ্ঠিত হৈছিল।

কাশী তামিল সঙ্গমম ২.০

"বৌদ্ধিক আৰু সাংস্কৃতিক সম্পৰ্ক সুদৃঢ়কৰণ" মুখ্য বিষয়বস্তুৰে কাশী তামিল সঙ্গমম ২.০ উত্তৰ প্ৰদেশৰ বাৰাণসীৰ নমো ঘাটত ২০২৩ চনৰ ১৭ ডিচেম্বৰৰ পৰা ৩০ ডিচেম্বৰলৈ অনুষ্ঠিত হৈছিল।

কাশী তামিল সঙ্গমম ৩.০

"ভাৰতীয় জ্ঞান পৰম্পৰালৈ মহর্ষি অগস্ত্যৰ অৱদান" মুখ্য বিষয়বস্তুৰে কাশী তামিল সঙ্গমম ৩.০ উত্তৰ প্ৰদেশৰ বাৰাণসীৰ নমো ঘাটত ২০২৫ চনৰ ১৫ ফেব্রুৱাৰীৰ পৰা ২৪ ফেব্রুৱাৰীলৈ অনুষ্ঠিত হৈছিল।

কাশী তামিল সঙ্গমম ৪.০

"আহক তামিল শিকোঁ" মুখ্য বিষয়বস্তুৰে কাশী তামিল সঙ্গমম ৪.০ উত্তৰ প্ৰদেশৰ বাৰাণসীৰ নমো ঘাটত ২০২৫ চনৰ ২ ডিচেম্বৰৰ পৰা ১৫ ডিচেম্বৰলৈ অনুষ্ঠিত হৈছিল। এই কাশী তামিল সঙ্গমমৰ সামৰণি

অনুষ্ঠান ২০২৫ চনৰ ৩০ ডিচেম্বৰত তামিলনাড়ুৰ ৰামেশ্বৰমত অনুষ্ঠিত হয়।

কাশী তামিল সঙ্গমম ৫.০

কাশী তামিল সঙ্গমম ৫.০ "আহক তিৰুক্কুৰল শিকোঁ" মুখ্য বিষয়বস্তুৰে (থিম) ২০২৬ চনৰ ২৮ নৱেম্বৰৰ পৰা ১২ ডিচেম্বৰলৈ উত্তৰ প্ৰদেশৰ বাৰাণসীৰ নমো ঘাটত অনুষ্ঠিত হ'বলৈ গৈ আছে। সমগ্ৰ ভাৰতৰ ১,০০০ খন মহাবিদ্যালয় আৰু বিশ্ববিদ্যালয়ৰ পৰা প্ৰত্যেকৰে এজনকৈ মুঠ ১,০০০ গৰাকী ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক বাছনি কৰা হ'ব। তেওঁলোকে নিজ নিজ মাতৃভাষাত তিৰুক্কুৰল শিক্ষা গ্ৰহণ কৰিব আৰু নিজৰ মহাবিদ্যালয় তথা বিশ্ববিদ্যালয়লৈ প্ৰত্যাৱৰ্তন কৰি অন্যান্য ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ মাজত এই জ্ঞান প্ৰসাৰিত কৰিব।

তিৰুক্কুৰলত কোনো বিশেষ ধৰ্ম, ৰজা বা দেশৰ নাম প্ৰত্যক্ষভাৱে উল্লেখ কৰা হোৱা নাই। সেইবাবেই বিভিন্ন সম্প্ৰদায় আৰু অঞ্চলৰ লোকে ইয়াক নিজৰ বুলি গণ্য কৰে আৰু ই এক সাৰ্বজনীন গ্ৰন্থ হিচাপে সমাদৰ লাভ কৰে।

চেণ্ট্ৰেল ইনষ্টিটিউট অৱ ক্লাছিকেল তামিল (CICT)-এ তিৰুক্কুৰলক ৩৫ টা অনুবাদত প্ৰকাশ কৰিছে আৰু ইয়াক বহুমুখী ভাষিক (বহুভাষিক) এপ্লিকেশ্বনৰ জৰিয়তে ভাৰতীয় সংবিধানৰ অষ্টম অনুসূচীত তালিকাভুক্ত ২২ টা ভাষাতে উপলব্ধ কৰি তুলিছে। এনেদৰে, কাশ্মীৰৰ এজন ছাত্ৰ আৰু কন্যাকুমাৰীৰ এজন ছাত্ৰই একেটা কুৰল (শ্লোক) একেটা দিনতে নিজ নিজ ভাষাত শিকিব পাৰিব।

অধ্যায় ২: তিৰুৱল্লুৱৰৰ (Tiruvalluvar) জীৱন-বৃত্তান্ত

আমি নিশ্চিতভাৱে জনা এটা সত্য হ'ল তিৰুৱল্লুৱৰে ১,৩৩০ টা কুৰল (Kurals) ৰচনা কৰিছিল। তেওঁৰ জন্ম, পৰিয়াল আৰু বৃত্তি সম্পৰ্কীয় তথ্যসমূহ মূলতঃ পৰৱৰ্তী সময়ৰ পৰম্পৰাগত লোককথাৰ ওপৰত আধাৰিত যদিও তেওঁৰ সৃষ্টিৰাজিসমূহেই স্ৰষ্টাজনৰ এক সু-স্পষ্ট ছবি দাঙি ধৰে।

নাম আৰু সন্মানীয় উপাধি

"তিৰুৱল্লুৱৰ" (Tiruvalluvar) নামটো "ৱল্লুৱন" (Valluvan.) নামৰ আগত সন্মানীয় "তিৰু" (Tiru) উপসৰ্গ যোগ কৰি গঠন কৰা হৈছিল। পৰম্পৰাই তেওঁক বহুতো সন্মানীয় উপাধি প্ৰদান কৰিছে, যাৰ ভিতৰত নয়নাৰ, দেৱৰ, দেৱাপ্পুলাৱৰ, মুথৰপাৱালৰ, নানমুখনাৰ, মাতানুপংগী, চেন্নাপ্পোথৰ, পৰুনৱালৰ আৰু পোয়িল পুলাৱৰ অন্যতম। এই উপাধিসমূহে তামিল সমাজে তেওঁক দিয়া উচ্চ সন্মান আৰু শ্ৰদ্ধা প্ৰতিফলিত কৰে।

পণ্ডিতসকলৰ মতামত :

তিৰুক্কুৰলৰ ৰচনাৰ সময়ছোৱা আনুমানিক খ্ৰীষ্টপূৰ্ব ৩০০ ৰ পৰা খ্ৰীষ্টীয় ৫ম শতিকাৰ ভিতৰত বুলি বিভিন্ন পণ্ডিতে নিৰ্ধাৰণ কৰিছে। চেক (Czech) পণ্ডিত কামিল জ্বেলেবিলে (Kamil Zvelebil) ইয়াক প্ৰায় ৪৫০–৫০০ খ্ৰীষ্টাব্দৰ বুলি মত পোষণ কৰিছিল। 'এনচাইক্লোপিডিয়া ব্ৰিটেনিকা' (Encyclopaedia Britannica)ই তিৰুৱল্লুৱৰক ৬ষ্ঠ শতিকাৰ বুলি উল্লেখ কৰিছে, যদিও একাংশ পণ্ডিতে তেওঁক খ্ৰীষ্টপূৰ্ব ১ম শতিকাৰ বুলিও গণ্য কৰে।

তামিল পৰম্পৰা অনুসৰি, তিৰুৱল্লুৱৰ খ্ৰীষ্টপূৰ্ব ৩১ চনত জীৱিত আছিল। মৰাইমালৈ আদিগলৰ (Maraimalai Adigal) কালক্ৰমিক প্ৰস্তাৱৰ ভিত্তিত, তামিলনাড়ু চৰকাৰে ১৯৭১ চনত এখন চৰকাৰী ৰাজপত্ৰ (Government Gazette) অধিসূচনাৰ যোগেদি "তিৰুৱল্লুৱৰ শক" (Tiruvalluvar Era) মুকলি কৰে আৰু ১৯৭২ চনৰ পৰা ইয়াৰ চৰকাৰী প্ৰচলন আৰম্ভ হয়।

তিৰুৱল্লুৱৰ অব্দৰ গণনা এনেদৰে কৰা হয়: তিৰুৱল্লুৱৰ বৰ্ষ = খ্ৰীষ্টাব্দ চন + ৩১ এনেদৰে, ২০২৬ চনৰ থাই (Thai - তামিল মাহ) মাহৰ পৰা তিৰুৱল্লুৱৰ বৰ্ষ হৈছে ২০৫৭।

পৰম্পৰাগত লোককথা

পৰৱৰ্তী সময়ৰ সুকীয়া কবিতা আৰু মৌখিক পৰম্পৰাসমূহে তিৰুৱল্লুৰৰৰ বিষয়ে বহুতো সাধুকথা আৰু কাহিনী সংৰক্ষণ কৰি ৰাখিছে। এই কাহিনীবোৰৰ কোনো ঐতিহাসিক প্ৰমাণ নাই; যদিও, মানুহৰ সামূহিক স্মৃতিত তিৰুৱল্লুৰৰ কেনেকৈ জীয়াই আছে, এই কাহিনীবোৰে তাকেই প্ৰকাশ কৰে।

- জন্মস্থান: এক বহুল প্ৰচলিত পৰম্পৰা অনুসৰি, তিৰুৱল্লুৰৰৰ জন্ম চেন্নাইৰ মাইলাপুৰত (Mylapore) হৈছিল, য'ত আজি তেওঁৰ নামত উছৰ্গিত এটা মন্দিৰ আছে।
- বৃত্তি আৰু সংসাৰ: পৰম্পৰাগত বিশ্বাস অনুসৰি, তেওঁ এজন তাঁতী আছিল আৰু তেওঁৰ পত্নীৰ নাম আছিল ৱাসুকী (Vasuki)। এটা জনপ্ৰিয় লোককথা অনুসৰি, গিৰীয়েকে যেতিয়াই মাতিছিল, ৱাসুকীয়ে কুঁৱাৰ পৰা পানী তুলি থকা ৰছীডাল এৰি নিদিয়াকৈয়ে লগে লগে সকলো কাম এৰি তেওঁৰ ওচৰলৈ ঢাপলি মেলিছিল। এই কাহিনীটো প্ৰায়ে বিবাহিত জীৱনৰ প্ৰেম আৰু নিষ্ঠাৰ উদাহৰণ হিচাপে দাঙি ধৰা হয়।
- মাদুৰাই সংগমমৰ স্বীকৃতি: আন এক লোককথা অনুসৰি, যেতিয়া 'তিৰুক্কুৰল'খন মাদুৰাইৰ তামিল সংগমমৰ (Tamil Sangam) আগত উপষ্ঠাপিত কৰা হৈছিল, সংগমমৰ পীঠখনে হেনো কেৱল তিৰুক্কুৰলৰ বাবেই ঠাই এৰি দিছিল।
- তিৰুৱল্লুৰ মলাই আৰু প্ৰশংসা: 'তিৰুৱল্লুৰ মলাই' (Tiruvalluva Maalai) হৈছে তিৰুৱল্লুৰৰ আৰু তেওঁৰ সৃষ্টিৰ প্ৰশংসাত ৰচিত পঞ্চাৱন্নটা 'ৱেনবা' (venba) পদ্যৰ এক সংগ্ৰহ। ইয়াৰে কবি ইডাইক্কাদৰে (Idaikkadar) তিৰুক্কুৰলৰ প্ৰশংসা কৰি কৈছিল যে ই এটা সৰিয়হৰ গুটি বিন্ধি তাৰ ভিতৰত সাতখন সাগৰ ধাৰণ কৰিব পাৰে। বিশিষ্ট কবি অৱ্ৱৈয়াৰে (Avvaiyar) এই অলংকাৰটোক আৰু অধিক সূক্ষ্ম ৰূপ দি বৰ্ণনা কৰিছিল যে তিৰুক্কুৰলে এটা পৰমাণু বিন্ধি, তাৰ ভিতৰত সাতখন সাগৰ থৈ, তাক অতি ক্ষুদ্ৰতম ৰূপলৈ সংকুচিত কৰিব পাৰে।

লিখকৰ সৃষ্টিৰ মাজত প্ৰকাশিত স্ৰষ্টাৰ ছবি

তিৰুৱল্লুৰৰৰ নীতিশাস্ত্ৰ, ৰাজনীতি, অৰ্থনীতি, যুদ্ধবিদ্যা, চিকিৎসা বিজ্ঞান আৰু প্ৰেমকে ধৰি মানৱ জীৱনৰ প্ৰায় প্ৰতিটো দিশৰে গভীৰ জ্ঞান আছিল। তেওঁ এজন মানুহক জন্মৰে নহয়, বৰঞ্চ তেওঁৰ আচৰণ আৰু

কর্মৰেহে বিচাৰ কৰে। ফলস্বৰূপে, জৈন, বৌদ্ধ, শৈৱ আৰু বৈষ্ণৱ ধর্মাৱলম্বীসকলক ধৰি বিভিন্ন পৰম্পৰাৰ লোকসকলে তিৰুৱল্লুৱৰক নিজৰ বুলি গণ্য কৰি আহিছে।

সকলোৰে এই আপোনত্বৰ ভাৱেই হৈছে তেওঁৰ বিশ্বজনীন চৰিত্ৰৰ অন্যতম ডাঙৰ প্ৰমাণ। প্ৰাচীন পণ্ডিতসকলে তেওঁক ভাৰতৰ ব্যাপক নৈতিক পৰম্পৰাক প্ৰতিনিধিত্ব কৰা এক মহান সত্তা হিচাপে গণ্য কৰে।

স্মাৰক আৰু স্মৃতিপর্ব

- তিৰুৱল্লুৱৰ দিৱস: পোংগল উৎসৱৰ সময়ছোৱাত তামিল থাই মাহৰ দ্বিতীয় দিনটোত 'তিৰুৱল্লুৱৰ দিৱস' পালন কৰা হয়।
- ৱল্লুৱৰ কোট্টম, চেন্নাই: ১৯৭৬ চনৰ এপ্ৰিল মাহত ভাৰতৰ তেতিয়াৰ ৰাষ্ট্ৰপতি ফখৰুদ্দিন আলী আহমেদ ডাঙৰীয়াই 'ৱল্লুৱৰ কোট্টম' মুকলি কৰিছিল। ইয়াৰ স্থাপত্য ডিজাইন ভি. গণপতি স্থপতিয়ে কৰিছিল। ইয়াত তিৰুক্কুৰলৰ আটাইবোৰ (১,৩৩০ টা) কুৰল শিলালিপিত খোদিত কৰা হৈছে। পুনৰ নির্মাণ কৰাৰ পিছত, ২০২৫ চনৰ ২১ জুনত ইয়াৰ পুনৰুদ্ঘোধন কৰা হয়।
- তিৰুৱল্লুৱৰৰ মূর্তি: কন্যাকুমাৰীত তিৰুৱল্লুৱৰৰ এক ১৩৩ ফুট ওখ প্ৰতিমা থিয় হৈ আছে। ইয়াৰ ১৩৩ ফুট উচ্চতাই তিৰুক্কুৰলৰ ১৩৩ টা অধ্যায়ক প্ৰতিনিধিত্ব কৰে। ৩৮ ফুটৰ বেদীটোৱে অৰাত্তুপালৰ (আচাৰ-নীতি বা ধর্ম খণ্ড) ৩৮ টা অধ্যায়ক আৰু ৯৫ ফুট ওখ মূর্তিটোৱে পৈৰুতপাল (অর্থখণ্ড/ৰাজনীতি) আৰু কামাত্তুপালৰ (কামখণ্ড/প্ৰেম) ৯৫ টা অধ্যায়ক প্ৰতিনিধিত্ব কৰে।

২০০০ চনৰ ১ জানুৱাৰীত এই মূর্তিটো উদ্ঘোধন কৰা হৈছিল আৰু ই ২০০৪ চনৰ ভাৰত মহাসাগৰৰ ছুনামীতো অক্ষত অৱস্থাত আছিল। ইয়াৰ ৰূপালী জয়ন্তী উদযাপনৰ অংশ হিচাপে, ২০২৪ চনৰ ৩০ ডিচেম্বৰত এই মূর্তিটো থকা অঞ্চলটোক বিবেকানন্দ ৰক মেম'ৰিয়েলৰ সতে সংযোগ কৰা ৭৭ মিটাৰ দৈর্ঘ্যৰ এক কাঁচৰ দলং (glass bridge) উদ্ঘোধন কৰা হয়। এই মূর্তিটোক "জ্ঞানৰ প্ৰতিমা" (Statue of Wisdom) বুলিও জনা যায়।

অধ্যায় ৩ — তিৰুক্কুৰলৰ গঠন আৰু স্বকীয় বৈশিষ্ট্য

তিৰুক্কুৰলত ১৩৩০ টা দোহা আছে। ইয়াত ১৩৩ টা অধ্যায় আছে আৰু প্ৰতিটো অধ্যায়ত দহটাকৈ দোহা আছে। তিৰুক্কুৰলক তিনিটা ভাগত ভাগ কৰা হৈছে: আৰাম (গুণ), পোৰুল (ধন/ৰাষ্ট্ৰনিৰ্মাণ) আৰু ইনবাম (প্ৰেম)। প্ৰতিটো দোহাত দুটা শাৰী আৰু সাতটা মাত্ৰা থাকে। গ্ৰন্থখনে কুৰল ভেনবা নামৰ কাব্যিক ৰূপ অনুসৰণ কৰিছে।

তিৰুক্কুৰলৰ গঠন

মুপ্পাল: ১৩৩টা অধ্যায় – ১,৩৩০টা দোহা (পৰিমেলাঝগৰ ধাৰাভাষ্যৰ ভিত্তিত অধ্যায়ৰ শ্ৰেণীবিভাজন)		
আৰাট্টুপ্পাল (গুণৰ গ্ৰন্থ)	পোৰুটপাল (সম্পত্তিৰ গ্ৰন্থ)	কামত্তুপ্পাল (প্ৰেমৰ কিতাপ)
৩৮ (১–৩৮) অধ্যায় ৩৮০ টা দোহা	৭০ (৩৯–১০৮) অধ্যায় ৭০০ টা দোহা	২৫ (১০৯–১৩৩) অধ্যায় ২৫০ টা দোহা
• পাইৰাভিয়াল – ৪ টা অধ্যায় • ইলাৰাভিয়াল – ২০ টা অধ্যায় • তুৰাৰাভিয়াল – ১৩ টা অধ্যায় • ঊলিয়াল – ১ টা অধ্যায়	• আৰাচিয়াল – ২৫ টা অধ্যায় • অংগভিয়াল – ৩২ টা অধ্যায় • ওলিপিয়াল – ১৩ টা অধ্যায়	• কালভিয়াল – ৭ টা অধ্যায় • কাৰপিয়াল – ১৮ টা অধ্যায়

আৰাট্টুপ্পাল – ৩৮ টা অধ্যায়

আৰাট্টুপালে মূলতঃ ব্যক্তি আৰু পাৰিবাৰিক জীৱনৰ আভ্যন্তৰীণ জীৱনৰ বিষয়ে আলোচনা কৰে।

- পাইৰাভিয়াল (অধ্যায় ১–৪): *ঈশ্বৰৰ প্ৰশংসা, বৰষুণৰ উৎকৃষ্টতা, ত্যাগ কৰাসকলৰ মহত্ত্ব আৰু গুণৰ ওপৰত গুৰুত্ব আৰোপ* । ভেলুভাৰে ঈশ্বৰৰ আমন্ত্ৰণৰ ঠিক পিছতেই বৰষুণৰ ওপৰত এটা সম্পূৰ্ণ অধ্যায় ৰাখিছে। ইয়াৰ পৰা তেওঁৰ বিশ্বাস যে জীৱন ধাৰণৰ বাবে প্ৰকৃতি অপৰিহাৰ্য, সেই কথা স্পষ্ট হৈ পৰে।

- ইলাৰাভিয়াল (অধ্যায় ৫–২৪): ঘৰুৱা জীৱন আৰু জীৱন সংগীৰ উৎকৃষ্টতা আৰু শিশুৰ আশীৰ্বাদৰ পৰা আৰম্ভ কৰি এই খণ্ডটো প্ৰেম, আতিথ্য, সুখদায়ক বক্তব্য, কৃতজ্ঞতা, নিৰপেক্ষতা, সহনশীলতা, পাৰস্পৰিক সহায়ৰ স্বীকৃতি, দাতব্য আৰু খ্যাতিৰ জৰিয়তে আগবাঢ়িছে। ভেলুভাৰে পাৰিবাৰিক জীৱনক ত্যাগ জীৱনৰ সমান আৰু কিছুমান দিশত তাতোকৈ উচ্চ বুলি গণ্য কৰে।
- তুৰাৰাভিয়াল (অধ্যায় ২৫–৩৭): এই খণ্ডত কৰুণা, মাংসৰ পৰা বিৰত থকা, সত্যতা, ক্ৰোধৰ পৰা মুক্তি, আঘাতজনক কাৰ্য্য পৰিহাৰ, অহিংসা, অস্থায়িত্ব, ত্যাগ, সত্য উপলব্ধি আৰু কামনা নিৰ্মূল আদিক অন্তৰ্ভুক্ত কৰা হৈছে। অহিংসাৰ সম্বন্ধে বিশ্বৰ পণ্ডিতসকলক আকৰ্ষণ কৰা বিখ্যাত দোহাসমূহ এই খণ্ডত পোৱা যায়।
- ঊলিয়াল (অধ্যায় ৩৮): এই একক অধ্যায়ত অতীতৰ কাৰ্য্যৰ পৰিণতি (কৰ্ম/ভাগ্য)ৰ বিষয়ে আলোচনা কৰা হৈছে, যিবোৰক মানুহৰ প্ৰচেষ্টাৰ সীমাৰ বাহিৰত কাম কৰা বুলি গণ্য কৰা হয়।

পোৰুটপাল – ৭০টা অধ্যায়

পোৰুটপালে গ্ৰন্থখনৰ আধাতকৈ অধিক অংশ সামৰি লৈছে। ইয়াত ৰাজনীতি, শাসন, প্ৰশাসন, অৰ্থনীতি, বন্ধুত্ব, সামাজিক জীৱন আৰু জনজীৱনৰ আনুষংগিক দিশসমূহৰ বিষয়ে আলোচনা কৰা হৈছে।

- আৰাচিয়াল (অধ্যায় ৩৯–৬৩): ৰজাৰ উৎকৃষ্টতা, শিক্ষণ, শ্ৰৱণ আৰু প্ৰজ্ঞাৰপৰা আৰম্ভ কৰি ন্যায়সংগত শাসন, চোৰাংচোৱাগিৰি, কাম কৰাৰ ক্ষমতা আৰু প্ৰতিকূলতাৰ সময়ত দৃঢ়তালৈকে এই খণ্ড বিস্তৃত। ইয়াত শাসকসকলৰ ব্যক্তিগত গুণ আৰু ন্যায়সংগত শাসনৰ নীতিৰ ওপৰত গুৰুত্ব দিয়া হৈছে।
- অংগভিয়াল (অধ্যায় ৬৪–৯৫): এই খণ্ডত মন্ত্ৰী, বাক শক্তি, কৰ্মত দৃঢ়তা, দূত, দেশ, দুৰ্গ, সম্পদ আহৰণৰ উপায়, সেনাবাহিনী, বন্ধুত্ব, শত্ৰুতা আৰু চিকিৎসা বিজ্ঞানৰ বিষয়ে আলোচনা কৰা হৈছে। ইয়াত ৰাজ্যৰ বিভিন্ন উপাদান আৰু প্ৰতিষ্ঠানসমূহ পৃথকে পৃথকে আলোচনা কৰা হৈছে।
- ওলিপিয়াল (অধ্যায় ৯৬–১০৮): এই খণ্ডত জন্ম, সন্মান, উৎকৃষ্টতা, ভাল চৰিত্ৰ, কৃষি, দৰিদ্ৰতা, ভিক্ষা আৰু মলিনতাৰ বিষয়ে আলোচনা কৰা হৈছে। ইয়াত নাগৰিকৰ পৰা আশা কৰা গুণ আৰু আচৰণৰ ওপৰত গুৰুত্ব দিয়া হৈছে।

কামত্তুপাল – ২৫ টা অধ্যায়

ধ্রুপদী তামিল অকম পৰম্পৰা অনুসৰি প্রস্তুত কৰা এখন প্রেম নাটক হৈছে কামত্তুপাল। নায়ক, নায়িকা আৰু সংগী (বন্ধু)ৰ মন্তব্য বা দৃষ্টিভংগীৰ জৰিয়তে দোহাবোৰ উপস্থাপন কৰা হৈছে। তোলকাপ্পিয়মত উল্লেখ কৰা নীতি অনুসৰি—"সুত্তি অৰুভাৰ পেয়াৰ কোলাপ পেৰাৰ" ("কোনো বিশেষ ব্যক্তিৰ নাম উল্লেখ কৰিব নালাগে")—কোনো ব্যক্তিগত নাম পোৱা নাযায়। ফলস্বৰূপে এই খণ্ডত চিত্রিত প্রেম সার্বজনীন আৰু সকলোৰে বাবে প্রযোজ্য হৈ পৰে।

- কালভিয়াল (অধ্যায় ১০৯–১১৫): নায়িকাৰ সৌন্দর্য্য বর্ণনাৰ পৰা গুজৰ চিনি পোৱালৈকে বর্ণিত। এই খণ্ডত বিবাহৰ আগৰ প্রেমৰ বিষয়ে আলোচনা কৰা হৈছে।
- কাৰপিয়াল (অধ্যায় ১১৬–১৩৩): বিলাপকাৰী বিচ্ছেদৰ পৰা চোল ৰজাৰ আনন্দলৈকে বর্ণিত। ইয়াত বিবাহিত প্রেমৰ ভিতৰত প্রেমিক-প্রেমিকাৰ মাজত বিচ্ছেদ, আকাংক্ষা, হুমুনিয়াহ আৰু মিলনৰ বিষয়ে আলোচনা কৰা হৈছে।

ভেলুভাৰৰ দৃষ্টিকোণৰ পৰা গুণবিহীন ধন, বস্তুগত আৰু নৈতিক ভেটিবিহীন ঘৰুৱা জীৱন, প্রেম অবিহনে আনন্দ সম্পূর্ণ বা পূর্ণ নহয়। ভেলুভাৰে গুণ, ধন, সুখ আৰু মুক্তি (vidu)ক মানৱ জীৱনৰ চাৰিটা মৌলিক লক্ষ্য হিচাপে উপস্থাপন কৰিছে। তেওঁ তিৰুক্কুৰলত প্রথম তিনিটাৰ বিষয়ে বিশদভাৱে উল্লেখ কৰিছে। একে সময়তে বৈদুৰ ধাৰণাটো ত্যাগ আৰু সত্য উপলব্ধিৰ বিষয়ে আলোচনা কৰা খণ্ডসমূহৰ ভিতৰত অন্তর্ভুক্ত কৰিছে।

এই বহল আৰু সার্বজনীন গাঁথনিৰ অন্যতম কাৰণ তিৰুক্কুৰলে ভাৰতৰ প্রতিটো প্রান্তৰপৰা অহা পাঠকৰ সৈতে সহজেই ঘনিষ্ঠ সম্পর্ক স্থাপন কৰিব পাৰে।

কুৰল ভেনৱা ছন্দ

- শৰী: দুটা। প্রথম শাৰীত চাৰি মাত্রা, দ্বিতীয় আৰু শেষ শাৰীত তিনিটা মাত্রা থাকে, যাৰ ফলত মুঠ সাতটা মাত্রা হয়।
- থালাই (ছন্দ সম্বন্ধীয় সম্পর্ক): ভেনথালাই। চূড়ান্ত ছন্দটো চাৰিটা নির্ধাৰিত আর্হিৰ ভিতৰত এটা অনুসৰি শেষ হয়: নল, মালাৰ, কাচু অথবা পিৰাপ্পু।
- মাত্রা অনুসৰি বিভাজন – কুৰল ১:

আকাৰ | মুতালা | এলুত্তেল্লাম। আতি

পকভান | মুতাৰে। উলাকু।

এই চৰম সংক্ষিপ্ততা আৰু নিখুঁততা তিৰুক্কুৰলৰ অন্যতম যোগাত্মক দিশ। অভৰায়াৰে তিৰুক্কুৰলক এনেকুৱা বস্তুৰ লগত তুলনা কৰিছিল যিয়ে এটা পৰমাণু বিন্ধি তাৰ ভিতৰত সাতখন সাগৰ ধৰি ৰাখিব পাৰে। গ্ৰন্থখনৰ সংক্ষিপ্ততাই কুৰলক মুখস্থ আৰু অনুবাদ কৰাত সহজ কৰি তোলে। আধুনিক সামাজিক মাধ্যমত প্ৰচাৰ কৰাৰ বাবেও ই উপযোগী।

তিৰুক্কুৰলৰ সন্মানীয় নাম

তিৰুক্কুৰলক কেইবাটাও সন্মানীয় নামেৰে জনা যায়। সেইবোৰ হ'ল :

- মুপ্পাল
- উত্তৰবেদম (উচ্চ বেদ)
- দৈৱানুল (ঐশ্বৰিক কিতাপ)
- পৈয়ামোলি (কেতিয়াও মিছা নকোৱা শব্দ)
- ভায়ুৰাই ভালত্তু (মৌখিক আশীৰ্বাদ)
- পতুমাৰাই (সাধাৰণ শাস্ত্ৰ)

গ্ৰন্থখনৰ বিষয়বস্তুৰ সাৰ্বজনীন স্বৰূপৰ বাবে 'পতুমাৰাই' (সাধাৰণ শাস্ত্ৰ) অভিধাটো বিশেষভাৱে উপযুক্ত। ফৰাচী অনুবাদক ই এছ এৰিয়েলৰ মন্তব্য অনুসৰি, ভেলুভাৰে "জাতি, মানুহ বা বিশ্বাসৰ পাৰ্থক্য নোহোৱাকৈ সকলো মানৱজাতিৰ সৈতে" কথা প্ৰকাশ কৰিছে।

অধ্যায় ৪ — মন্তব্যকাৰী আৰু সংস্কৰণৰ ইতিহাস

দশম শতিকাৰ পৰা ত্রয়োদশ শতিকালৈকে তিৰুক্কুৰলৰ ওপৰত দহগৰাকী ব্যক্তিয়ে টীকা লিখিছিল। তেওঁলোক হৈছে - ধর্মৰ, মনক্কুদাৰৰ, ধমথাৰ, নাচৰ, পৰিথিয়ৰ, পৰিমেলাঝগৰ, থিৰুমালাইয়াৰ, মুলাৰ, পৰিপ্রুমল আৰু কলিংগৰ।

ইয়াৰ ভিতৰত মানক্কুদাৰৰ, পৰিথিয়ৰ, কলিংগৰ, পৰিপ্রুমল, পৰিমেলাঝগৰৰ টীকাৰ সম্পূর্ণ ৰূপ উপলব্ধ হোৱাৰ বিপৰীতে ধর্মৰ, ধমথাৰ, নাচৰৰ টীকাসমূহৰ কিছু অংশহে উপলব্ধ। আকৌ থিৰুমালাইয়াৰ আৰু মল্লাৰৰ টীকা আজি পোৱা নাযায়।

ধাৰাবাহিক পৰম্পৰাই বহু শতিকা ধৰি তিৰুক্কুৰলক সংৰক্ষণ কৰি ৰাখি এই গ্রন্থৰ শিক্ষা এটা প্রজন্মৰ পৰা আন এটা প্রজন্মলৈ প্রেৰণ কৰাত সহায় কৰিছে।

ঊনবিংশ আৰু বিংশ শতিকাৰ সময়ছোৱাত কেইবাগৰাকী পণ্ডিত আৰু সাহিত্যিকে তিৰুক্কুৰলৰ ওপৰত টীকা ৰচনা কৰিছিল। তাৰ ভিতৰত কবিৰাজ পণ্ডিথাৰ, ইউ ভি স্বামীনাথ আয়াৰ, কে ৱাদিৰেলু চেট্টিয়াৰ, ইয়োথী থাছ, ভি অ' চিদাম্বৰম পিল্লাই, থিৰু, ভি আই কল্যানসুন্দৰম (থিৰু. ভি. কা.), নামক্কল কবিগনাৰ আৰু ভাৰথিদাসন উল্লেখযোগ্য।

তিৰুক্কুৰলৰ সহজ আৰু সুলভ ব্যাখ্যা আগবঢ়োৱাৰ পৰম্পৰা ১৯৪৯ চনত এম বৰাদাৰজনৰ 'তিৰুক্কুৰল থেলিভুৰাই'ৰ পৰা আৰম্ভ হৈছিল। আজিও তিৰুক্কুৰলৰ নতুন ব্যাখ্যা ধাৰাবাহিকভাৱে সৃষ্টি হৈয়েই আছে।

তাল পাতৰ পাণ্ডুলিপিৰ পৰা ছপালৈকে

যুগ যুগ ধৰি তিৰুক্কুৰল তাল গছৰ পাতৰ পাণ্ডুলিপিত লিখি সংৰক্ষণ কৰা হৈছিল। ১৮১২ চনত তাঞ্জাভুৰ জ্ঞানপ্রকাশৰে নালাদিয়াৰ আৰু তিৰুৱল্লুভা মালাইৰ সৈতে একেলগে প্রথম ছপা সংস্কৰণ প্রকাশ কৰে। তেতিয়াৰ পৰাই শ শ সংস্কৰণ প্রকাশ পাইছে।

ডিজিটেল যুগ

আজি তিৰুক্কুৰলৰ সম্পূর্ণ পাঠ ডিজিটেল সংস্কৰণ, বহুভাষিক এপ্লিকেচন আৰু অডিঅ'বুককে ধৰি নতুন পদ্ধতিত ইণ্টাৰনেটৰ জৰিয়তে আৰু স্মার্টফোনত উপলব্ধ। ইয়াৰ ফলত তিৰুক্কুৰলৰ সংৰক্ষণ, প্রসাৰ, অধ্যয়ন সম্ভৰ হোৱাৰ লগতে বিশ্বব্যাপী প্রশংসাৰ নতুন পথ মুকলি হৈছে।

অধ্যায় ৫: আকাশী শাস্ত্র (Vāṉmaṟai Vaḷḷuvam)

এই অধ্যায়ত তেত্রিশটা বিষয়ভিত্তিক শিৰোনামৰ অধীনত সংগঠিত তিৰুক্কুৰলৰ ১০৮টা অধ্যায়ৰ কেন্দ্রীয় বিষয়বস্তুৰ পৰিচয় দিয়া হৈছে।

৫.১. - তিৰুক্কুৰলত প্রেম আৰু গুণ

মানৱতাৰ সার্বজনীন শাস্ত্র হিচাপে উদযাপিত তিৰুক্কুৰল হৈছে ব্যৱহাৰিক প্রজ্ঞাৰ এক গ্রন্থ যিয়ে মানৱ জীৱনৰ মৌলিক মূল্যবোধসমূহক অসাধাৰণ সংক্ষিপ্ততা আৰু গভীৰতাৰে উপস্থাপন কৰে। তিৰুৱল্লুৱৰে কৱল এজন ব্যক্তিয়ে কেনেকৈ জীয়াই থাকিব লাগে সেই কথাই নহয়, কি মানসিক অৱস্থাৰে জীয়াই থাকিব লাগে সেই বিষয়েও বুজাইছে। জীৱনৰ এই দর্শনৰ মূলতে প্রেম (আনবু) আৰু গুণ (আৰাম) থিয় হৈ আছে। তিৰুক্কুৰলত প্রেমক গুণৰ প্রাণশক্তি হিচাপে প্রকাশ কৰা হৈছে, আনহাতে গুণ হৈছে প্রেমৰ ব্যৱহাৰিক প্রকাশ।

প্রেম – মানৱ জীৱনৰ ভেটি

তিৰুৱল্লুৱৰে প্রেমক কেৱল আৱেগ হিচাপে গণ্য নকৰে; তেওঁ ইয়াক এক মৌলিক গুণ হিচাপে লয় যিয়ে ব্যক্তিক স্বার্থৰ সীমাৰ পৰা আনৰ কল্যাণলৈ উন্নীত কৰে।

அன்பிலா ரெல்லாந் தமக்குரிய ரன்புடையா
ரென்பு முரியர் பிறர்க்கு. (*குறள் 72*)

অন্পিলা ৰেল্লান তমক্কুৰিয় ৰন্পুটইয়া
ৰেন্পু মুৰিয়ৰ্ পিৰৰক্কু।

প্রেমহীন সকলে সকলো নিজৰ বুলি ভাবে,
প্রেমেৰে পূর্ণ সকলে নিজৰ অস্থিকেইডালো
আনৰ বুলি গণ্য কৰে।

প্রেমবিহীন ব্যক্তিয়ে আত্মাক অস্তিত্বৰ কেন্দ্র হিচাপে লৈ জীয়াই থাকে, আনহাতে প্রেমময় ব্যক্তিয়ে নিজকে আনকি আনৰ প্রতি উৎসর্গা কৰাৰ পৰিপক্কতা অর্জন কৰে। এইদৰে প্রেমে “মই”ৰ সংকীর্ণ চেতনাক “আমি”ৰ বহল চেতনালৈ ৰূপান্তৰিত কৰে। পৰিয়ালৰ ভিতৰত ই মৰম হিচাপে দেখা দিয়ে; সমাজত মমতা হিচাপে; আৰু সার্বজনীন পর্যায়ত মানৱতা আৰু মানৱীয়তা হিচাপে।

அன்பின் வழிய துயிர்நிலை யஃதிலார்க்
கென்புதோல் போர்த்த வுடம்பு. (*குறள் 80*)

অন্‌পিন্‌ ৱলিয় দুয়িৰণিলই য়হদিলাৰক্‌
কেন্‌পুতোল পোৰত্ত বুটম্‌পু।

প্ৰেম থকা সকলৰহে আত্মা আছে, বাকীসকলৰ
শৰীৰ আছে যদিও মাত্ৰ ছাল আৰু হাড়েৰে
আবৃত।

অকলে শাৰীৰিকভাৱে জীয়াই থকাটোৱে অৰ্থপূৰ্ণ জীৱন গঠন নকৰে। জীৱনে তাৎপৰ্য অৰ্জন কৰে তেতিয়াহে, যেতিয়া এজন ব্যক্তিয়ে আন জীৱৰ সুখ আৰু দুখ-কষ্ট অনুভৱ কৰাৰ ক্ষমতা লাভ কৰে। এইদৰে তিৰুৱল্লুৱৰৰ দৃষ্টিত প্ৰেম কেৱল মানুহৰ এটা গুণ নহয়; ই হৈছে মানব অস্তিত্বৰ জীৱনৰেখা।

প্ৰেম আৰু গুণ

প্ৰেম আৰু গুণৰ মাজৰ অবিচ্ছেদ্য সম্পৰ্ক তলত দিয়া কুৰলটোত প্ৰকাশ পাইছে।

அன்பு மறனு முடைத்தாயி னில்வாழ்க்கை
பண்பும் பயனு மது. (*குறள் 45*)

অন্‌পু মৰনু মুটইত্তায়ি নিল্‌ৱালক্ককই
পণ্‌পুম্‌ পয়নু মদু।

যি গাৰ্হস্থ্য জীৱনত প্ৰেম আৰু সততা থাকে;
তাত দয়াও থাকিব।

ঘৰুৱা জীৱন যদি প্ৰেম আৰু গুণ দুয়োটাৰে অধিকাৰী হয়, তেন্তে তাতেই ইয়াৰ উৎকৃষ্টতা আৰু প্ৰকৃত মূল্য নিহিত থাকে।

পাৰিবাৰিক জীৱনৰ মহত্ত্ব ধন-সম্পত্তি বা ক্ষমতাত নিহিত নহয়; ই প্ৰেম আৰু গুণেৰে ভৰা জীৱনত নিহিত হৈ আছে। ইয়াত প্ৰেম হৃদযন্ত্ৰৰ গুণ, আনহাতে গুণ হৈছে কৰ্মৰ জৰিয়তে প্ৰেমৰ প্ৰকাশ।

এজন প্ৰেমময় ব্যক্তিয়ে আনৰ ক্ষতি কৰিব নিবিচাৰে। যিজনে আনৰ দুখ-কষ্টক নিজৰ বুলি অনুভৱ কৰে, তেওঁ স্বাভাৱিকতে দান-বৰঙণি, আতিথ্য, যন্ত্ৰণাদায়ক পৰিহাৰ, অহিংসা আৰু কৰুণা আদি গুণৰ বিকাশ ঘটায়। এইদৰে তিৰুক্কুৰলে পোষকতা কৰা গুণটো কোনো জোৰ কৰি বাধ্যতামূলকভাৱে জাপি দিয়া নৈতিকতা নহয়; ই প্ৰেমৰ পৰাই স্বাভাৱিকভাৱে উদ্ভৱ হোৱা জীৱনশৈলী।

এই ধাৰণাটোক আৰু অধিক গভীৰ কৰি তোলে তলৰ কুৰলটোৱে-

அறத்திற்கே யன்புசார் பென்ப வறியார்

மறத்திற்கு மஃதே துணை. (*குறள் 76)*

অৰত্তিৰকে য়ন্পুচাৰ পেন্প ৰৰিয়াৰ্
মৰত্তিৰকু মহদে তুণই।

‘প্রেমে মাত্র ধর্মত সহায় কৰে’– এনেদৰে মূর্খই
কয়। প্রেমে আমাক সকলো বেয়াৰ পৰা
আঁতৰাই ৰাখে।

প্রেম সেয়েহে কেৱল কোমলতাৰ চিন নহয়। ইয়াৰ উপৰিও ই এক আভ্যন্তৰীণ শক্তি যিয়ে ব্যক্তিক কর্তব্য পালন কৰিবলৈ, আনৰ বাবে ত্যাগ কৰিবলৈ, ন্যায়ৰ পক্ষত সাহসেৰে থিয় দিবলৈ অনুপ্রাণিত কৰে।

গুণৰ আৰম্ভণি হয় মনৰ বিশুদ্ধতাৰ পৰা

তিৰুৱল্লুৱৰৰ গুণৰ ধাৰণা কেৱল বাহ্যিক কর্মৰ ওপৰত নির্ভৰশীল নহয়। ই মৌলিকভাৱে অন্তর্নিহিত আত্মাৰ সৈতে জড়িত। গুণৰ আৰম্ভণি মানুহৰ মনত নিহিত হৈ আছে। সেয়েহে ৱল্লুৱৰে কৈছে:

மனத்துக்கண் மாசில னாத லனைத்தற
னாகுல நீர பிற.

মনত্তুক্কণ্ মাচিল নাদ লনইত্ৰ
নাকুল ণীৰ পিৰ।

মানুহৰ মন নিষ্কলংক হৈ থকায়েই হৈছে ধর্মাচৰণ।
অপবিত্র মন লৈ কাম কৰাটো কেৱল বাহ্য আড়ম্বৰৰহে প্রদর্শন।

বাহিৰৰ পৰা কোনো কাম ভাল যেন লাগিলেও প্রতাৰণা, ঈর্ষা, লোভ খ্যাতিৰ আকাংক্ষাৰ দ্বাৰা প্রেৰিত হ’লে তাৰ নৈতিক মূল্য হ্রাস পায়। গতিকে গুণৰ চিন্তা কেৱল এজন ব্যক্তিয়ে কি কৰে সেইটোৱেই নহয়, ব্যক্তিজনে কিয় কৰে সেই বিষয়েও চিন্তা কৰে।

ৱল্লুৱৰে এই শব্দবোৰত গুণৰ পৰম মূল্য প্রতিষ্ঠা কৰিছে:

அறத்தினூஉங் காக்கமு மில்லை யதனை
மறத்தலி னூங்கில்லை கேடு. (*குறள் 32)*

অৰত্তিনূউঙক কাক্কমু মিল্লই য়দনই
মৰত্তলি নূঙকুকিল্লই কেটু।

ধর্মতকৈ মহান আৰু একো নাই।
ইয়াক পাহৰা মানে এজনৰ আত্মাই নিজেই ধ্বংসক আমন্ত্রণ জনোৱা।

ধন-সম্পত্তি আৰু ক্ষমতা অস্থায়ী, আনহাতে গুণৰ দ্বাৰা লাভ কৰা মানৱীয় মূল্য স্থায়ী হয়। এই কাৰণেই ৱল্লুৱৰে গুণক মানৱ জীৱনৰ সর্বোচ্চ সম্পদ হিচাপে গণ্য কৰে।

প্রেমৰ পৰা কৰুণালৈ

তিৰুক্কুৰলত বর্ণনা কৰা প্রেম কেৱল পৰিয়ালৰ সদস্য আৰু আত্মীয়ৰ মাজতে আবদ্ধ হৈ নাথাকে। যেতিয়া ই ব্যক্তিগত সম্পর্কৰ সীমা অতিক্রম কৰি সকলো জীৱক আকোঁৱালি লয়, তেতিয়া ই কৰুণাৰ উচ্চ অৱস্থা (আৰুল)ত উপনীত হয়।

அருட்செல்வஞ் செல்வத்துட் செல்வம் பொருட்செல்வம்
பூரியார் கண்ணு முள. (*குறள் 241)*

অৰুতচেল্ৱঞ চেল্ৱত্তুত চেল্ৱম পোৰুত্চেল্ৱম্
পুৰিয়াৰ্ কণ্ণু মুল।

সম্পত্তিৰো সম্পত্তি হৈছে দয়া। বস্তুবাদী
সম্পত্তিতো হীনজনেও গোটাব পাৰে।

মমতাৰ সম্পদ—অন্য জীৱৰ দুখ-কষ্ট উপলব্ধি কৰি তাৰ প্রতি সঁহাৰি জনোৱাৰ ক্ষমতা—সেয়েহে বস্তুগত ধনতকৈ উচ্চ বুলি গণ্য কৰা হয়।

এইদৰে তিৰুক্কুৰলৰ প্রেমৰ দৃষ্টিভংগী বিস্তাৰিত হয়:

ব্যক্তিগত প্রেম → পাৰিবাৰিক প্রেম → সামাজিক প্রেম → সকলো জীৱৰ প্রতি প্রেম

সেইবাবেই ৱল্লুৱাৰে সুধিছে:

தன்னுயிர்க் கின்னாமை தானறிவா னென்கொலோ
மன்னுயிர்க் கின்னா செயல். (*குறள் 318)*

তন্নুয়িৰক্ কিন্নামই তান্অৰিৱা নেন্কোলো
মন্নুয়িৰক্ কিন্না চেয়ল্।

এজন মানুহে নিজৰ বেয়া কর্মৰ যন্ত্রণাখিনি
জ্ঞাত হোৱাৰ পাছত আনৰ প্রতি তেনে
কাম কৰিব লাগেনে ?

এই প্রশ্নই গুণৰ গভীৰ ভেটি উন্মোচন কৰে। নিজকে আনৰ স্থানত ৰখাৰ ক্ষমতাই প্রকৃত গুণৰ আৰম্ভণি।

সমসাময়িক বিশ্বৰ বাবে বার্তা

যদিও মানৱ সমাজে বিজ্ঞান, প্রযুক্তি আৰু অর্থনীতিৰ ক্ষেত্রত প্রচণ্ড অগ্রগতি লাভ কৰিছে, তথাপিও ঘৃণা, হিংসা, স্বার্থপৰতা, বৈষম্য আদি সমস্যাবোৰ অব্যাহত আছে। এই প্রসংগত তিৰুক্কুৰলৰ প্রেম আৰু গুণৰ ওপৰত দিয়া শিক্ষা কেৱল প্রাচীন ধাৰণা নহয়; সমসাময়িক বিশ্বৰ বাবে সেইবোৰ অপৰিহার্য মানৱতাবাদী নীতি। জ্ঞানে মানুহক শক্তি দিয়ে; গুণে তেওঁলোকক সেই শক্তিক ভালৰ বাবে ব্যৱহাৰ কৰিবলৈ পথ প্রদর্শন কৰে।

প্রযুক্তিয়ে মানুহক সংযোগ কৰে; প্রেমে তেওঁলোকৰ হৃদয় সংযোগ কৰে।

আইনে অন্যায়ক বাধা দিয়ে; গুণে এনে এটা মন সৃষ্টি কৰে, যিয়ে অন্যায় কৰিব নিবিচাৰে।

তিৰুক্কুৰলত প্রেম আৰু গুণ দুটা পৃথক মতবাদ নহয়। প্রেম গুণৰ মূল, আৰু গুণ প্রেমৰ ফল। প্রেমে মানুহক স্বার্থপৰতাৰ পৰা মুক্ত কৰে, আনহাতে গুণে সেই ব্যক্তিজনক সমাজৰ কল্যাণৰ দিশত পৰিচালিত কৰে। প্রেম যেতিয়া মমতালৈ বিস্তাৰিত হয়, তেতিয়া এজন ব্যক্তিয়ে সকলো জীৱকে নিজৰ লগত সংযুক্ত বুলি চাবলৈ আৰম্ভ কৰে।

গতিকে তিৰুৱল্লুৱৰে কল্পনা কৰা গুণী জীৱনটো ভয় বা বাধ্যবাধকতাৰ বাবে চর্চা কৰা নৈতিকতা নহয়। প্রেমৰ পৰা স্বাভাৱিকতে ফুলি উঠা এক উদাৰ জীৱনশৈলী।

প্রেমে মানুহক মানুহ কৰি তোলে; গুণে সেই মানুহজনক প্রকৃততে এজন সম্ভ্রান্ত ব্যক্তিলৈ উন্নীত কৰে।

এই দুয়োটা য'ত একত্রিত হয়, তাত ব্যক্তিগত শান্তি, পাৰিবাৰিক মংগল, সামাজিক সম্প্রীতি, আৰু সার্বজনীন মানৱতাবাদে ফুলি উঠিব পাৰে।

৫.২. - তিৰুক্কুৰলত আতিথ্য

তামিল সংস্কৃতিৰ অন্যতম উচ্চতম প্রকাশ হৈছে আতিথ্য (virundhōmpal)। নিজৰ ঘৰলৈ অহা মানুহক—অচিনাকি মানুহ হ'লেও—সুখদায়ক হাঁহি এটাৰে আদৰি লোৱা, খাদ্যৰ প্রস্তাৱ দিয়া আৰু মৰমেৰে যত্ন লোৱাটো তামিল সামাজিক আৰু সাংস্কৃতিক জীৱনৰ অবিচ্ছেদ্য অংগ হৈ আহিছে। তিৰুৱল্লুৱৰে আতিথ্যক কেৱল সামাজিক প্রথা হিচাপে গণ্য নকৰে; তেওঁ ইয়াক ঘৰুৱা জীৱনৰ অন্যতম মৌলিক গুণলৈ উন্নীত কৰে। তিৰুক্কুৰলত এটা সম্পূর্ণ অধ্যায় আতিথ্যৰ বাবে উচর্গা কৰি অতিথিৰ যত্ন লোৱাৰ গুৰুত্ব আৰু মহত্বৰ ওপৰত গুৰুত্ব আৰোপ কৰিছে।

গার্হস্থ্য জীৱনৰ উদ্দেশ্য-আতিথ্য

இருந்தோம்பி யில்வாழ்வ தெல்லாம் விருந்தோம்பி
வேளாண்மை செய்தற் பொருட்டு. (*குறள் 81)*

ইৰুণ্দোম্পি য়িল্ৱাল্ৰ দেল্লাম্ ৱিৰুণ্দুওম্পি
ৱেলাণ্মই চেয়্দৰ পোৰুট্টু।

গার্হস্থ্য জীৱনৰ মূল উদ্দেশ্যই হৈছে
অতিথি শুশ্রূষা আৰু দক্ষিণা প্রদান কৰা।

ৱল্লুৱৰে কয় যে ধন-সম্পত্তি অর্জন কৰা, ইয়াক সংৰক্ষণ কৰা, পৰিয়াল পৰিচালনা কৰাৰ উদ্দেশ্য কেৱল নিজৰ আৰু নিজৰ পৰিয়ালে আৰামত জীয়াই থকাটোৱেই নহয়; ইয়াৰ উপৰিও নিজৰ যি আছে তাক আনৰ বাবে উপযোগী কৰি তোলাও ইয়াৰ উদ্দেশ্য। নিজৰ যি আছে সেইখিনি আনৰ সৈতে ভাগ কৰি সহমানৱৰ কল্যাণৰ বাবে জীয়াই থকাৰ ওপৰত ভিত্তি কৰি ই এক সামাজিক গুণত পৰিণত হয়।

ৱল্লুৱৰে আৰু লক্ষ্য কৰিছে যে এজনৰ হাতত থকা খাদ্য অমৰত্বৰ অমৃতৰ দৰে মূল্যৱান হ'লেও অতিথিক বাহিৰত ৰাখি অকলে খোৱাটো বাঞ্ছনীয় নহয়:

விருந்து புறத்ததாத் தானுண்டல் சாவா
மருந்தெனினும் வேண்டற்பாற் றன்று. (*குறள் 82)*

ৱিৰুণ্দু পুৰত্তাত্ তানুণ্টল চাৱা
মৰুণ্দেনিনুম্ ৱেণটৰপাৰ ৰন্ৰু।

অতিথিক বাহিৰত ৰাখি ভিতৰত আহাৰ গ্রহণ
কৰিলে সেই আহাৰ যিমান অমৃত হ'লেও তিতা হয়।

এই কুৰলৰ গভীৰ অর্থ হ'ল ধন-সম্পত্তিৰ প্রকৃত উদ্দেশ্য নিজৰ বাবে যিখিনি আছে সেয়া কেৱল নিজৰ মাজতে সীমাবদ্ধ কৰি ৰখা নহয়, বৰঞ্চ আনৰ লগত ভাগ-বতৰা কৰাতহে ইয়াৰ প্রকৃত মূল্য নিহিত হৈ থাকে।

খাদ্যতকৈ অধিক গুৰুত্বপূর্ণ – এক উষ্ম আদৰণি

আতিথ্যত কেৱল খাদ্যই গুৰুত্বপূর্ণ নহয়; মনৰ অৱস্থা আৰু অতিথিজনক আদৰণি জনোৱাৰ উষ্ণতাও সমানেই তাৎপর্যপূর্ণ।

மோப்பக் குழையு மனிச்ச முகந்திரிந்து
நோக்கக் குழையும் விருந்து. (*குறள் 90)*

মোপ্পক্ কুলইয়ু মনিচ্চ মুকনতিৰিণ্দু
ণোক্কক্ কুলইয়ুম ৰিৰুণ্দু।

অনিচ্চম ফুল যিদৰে শুঙিলে মৰহি যায়
সেইদৰে গৃহস্থৰ শীতল চাৱনিত অতিথিৰ মুখো
ক'লা পৰে।

অনিচ্চম এবিধ অতি কোমল আৰু সংবেদনশীল ফুল, সামান্য স্পর্শ বা শুঙিলেই ই মৰহি যায় বুলি কোৱা হয়। ৱল্লুৱৰে এই ফুলৰ উপমাৰে বুজাইছে যে অতিথিক ঠাণ্ডা বা অসন্তুষ্ট অভিব্যক্তিৰে গ্রহণ কৰিলে তেওঁৰ মনো তেনেদৰেই মৰহি যায়। সুক্ষ্ম অনিচ্চম ফুলটোৰ গোন্ধ লোৱাৰ লগে লগে যেনেকৈ ম্লান হৈ পৰে, ঠিক তেনেকৈয়ে অতিথিৰ হৃদয়তো আঘাত লাগে যেতিয়া তেওঁলোকক ঠাণ্ডা বা অনাদৰপূর্ণ অভিব্যক্তিৰে গ্রহন কৰা হয়। ৱল্লুৱৰে সুক্ষ্মভাৱে বুজাইছে যে প্রকৃত আতিথ্যক কেৱল আগবঢ়োৱা বস্তুগত সামগ্রীৰ পৰিমাণেৰে জুখিব নোৱাৰি, বৰঞ্চ অতিথিজনে "আপোনাক ইয়াত স্বাগতম জনোৱা হৈছে, আপোনাক আমি মূল্য দিওঁ"- এই অনুভৱ লাভ কৰাটোৱেই অধিক গুৰুত্বপূর্ণ।

সামাজিক সম্পর্কৰ ভেটি

আতিথ্যই মানুহৰ মাজৰ দূৰত্ব হ্রাস কৰে। ই কোনো অচিনাকি মানুহক আত্মীয়লৈ ৰূপান্তৰিত কৰি ব্যক্তিক সমাজৰ সৈতে সংযোগ কৰে। গতিকে আতিথ্যক কেৱল ব্যক্তিগত গুণ হিচাপে চোৱা উচিত নহয়; ইয়াক সামাজিক সম্প্রীতি আৰু সংহতিৰ পোষকতা কৰা এটা গুণ হিচাপেও বুজিব পাৰি।

তিৰুক্কুৰলে এই কথাত গুৰুত্ব আৰোপ কৰিছে যে আতিথ্য ঘৰুৱা জীৱনৰ অন্যতম উচ্চ দায়িত্ব:

இருந்தோம்பி யில்வாழ்வ தெல்லாம் விருந்தோம்பி
வேளாண்மை செய்தற் பொருட்டு. (*குறள் 81)*

ইৰুণ্দোম্পি য়িল্ৱাল্ৰ দেল্লাম্ ৰিৰুণ্দুওম্পি
ৱেলাণ্মই চেয়্দৰ পোৰুট্টু।

গার্হস্থ্য জীৱনৰ মূল উদ্দেশ্যই হৈছে
অতিথি শুশ্রূষা আৰু দক্ষিণা প্রদান কৰা।

ঘৰ এখন ৰক্ষণাবেক্ষণ আৰু নিজৰ সম্পত্তি সংৰক্ষণৰ উদ্দেশ্যই হ'ল অতিথিৰ যত্ন লোৱা আৰু আতিথ্যৰ কর্তব্য পালন কৰা।

আজিৰ নগৰীয়া আৰু ক্রমাৎ ব্যক্তিবাদী জীৱনশৈলীতো এই ধাৰণাটো প্রাসংগিক হৈয়েই আছে। আতিথ্যৰ

আধুনিক প্ৰকাশ কেৱল খাদ্য যোগানত সীমাবদ্ধ নহয়। ইয়াৰ উপৰিও আনক সন্মান কৰা, নতুনকৈ অহা লোকক আদৰি লোৱা, নিজৰ পৰা পৃথক লোকক গ্ৰহণ কৰা, সহায়ৰ প্ৰয়োজন হোৱা লোকৰ কাষত থিয় দিয়া আদিও ইয়াৰ অন্তৰ্ভুক্ত।

তিৰুক্কুৰলত আতিথ্য কেৱল খাদ্য যোগান ধৰাৰ কাম নহয়; নিজৰ হৃদয় আনৰ লগত ভাগ কৰাটো এটা গুণ। ধনৰ মহত্ত্ব ইয়াৰ অধিকাৰী হোৱাত নহয়, বৰঞ্চ ভাগ-বতৰা কৰাতহে নিহিত হৈ থাকে। ঘৰ এখনৰ মহত্ত্ব ইয়াৰ বস্তুগত আৰামত নিহিত হৈ থাকে, বৰঞ্চ তাত প্ৰৱেশ কৰাসকলে অনুভৱ কৰা মৰম আৰু উষ্ণতাতহে ইয়াৰ প্ৰকৃত মহত্ত্ব নিহিত হৈ থাকে।

এইদৰে আতিথ্যৰ আদৰ্শৰ জৰিয়তে তিৰুৱল্লুৱৰে এক গভীৰ মানৱতাবাদী নীতি প্ৰতিষ্ঠা কৰে: ঘৰুৱা জীৱনৰ সৰ্বোচ্চ ৰূপটো কেৱল নিজৰ বাবে জীয়াই থকাই নহয়, আনৰ স্বাৰ্থতো জীয়াই থকা।

৫.৩. - তিৰুক্কুৰলৰ সকলো জীৱৰ প্ৰতি মমতা

তিৰুক্কুৰলে মানুহক কেন্দ্ৰত ৰখাৰ সীমা অতিক্ৰম কৰি এক বহল নৈতিক দৃষ্টিভংগী দাঙি ধৰিছে আৰু আমাক সকলো ধৰণৰ জীৱৰ সৈতে সন্মান আৰু মিলাপ্ৰীতিৰে জীয়াই থাকিবলৈ আহ্বান জনাইছে। কৰুণা (aruḷuṭaimai), মাংসৰ পৰা বিৰত থকা (pulāl maṟuttal), অহিংসা (kollāmai), আৰু জীৱহত্যা পৰিহাৰ কৰা (innā ceyyāmai) আদি অধ্যায়ৰ জৰিয়তে Valluvar-এ সকলো জীৱৰ জীয়াই থকাৰ অধিকাৰৰ ওপৰত গুৰুত্ব আৰোপ কৰিছে।

আন জীৱনক নিজৰ বুলি চোৱা

தன்னூன் பெருக்கற்குத் தான்பிறி தூணுண்பா
னெங்ஙன மாளு மருள். (*குறள் 251)*

তন্নূন্ পেৰুক্কৰকুত্ তান্পিৰি তূনুণ্পা
নেংঙন মালু মৰুল্।

কোনো এজন লোক কেনেকৈ দয়ালু হ'ব পাৰে,
যদিহে তেওঁ আমিষ গ্ৰহণ কৰি নিজৰ মঙহ
বঢ়াইছে?

নিজৰ শৰীৰৰ পুষ্টিৰ বাবে আন জীৱৰ মাংস খোৱা মানুহক কৰুণাৰ অধিকাৰী বুলি ক'ব পাৰি জানো? ৱল্লুৱৰে সুধিছে যে যিজন ব্যক্তিয়ে আন এটা জীৱক হত্যা কৰি কেৱল নিজৰ শৰীৰৰ পুষ্টিৰ বাবে তাৰ মাংস

গ্রহণ কৰে, তেওঁক কেনেকৈ দয়ালু বুলি গণ্য কৰিব পাৰি। খাদ্যাভ্যাসৰ প্রশ্নৰ বাহিৰেও তেওঁ এটা মৌলিক নৈতিক প্রশ্ন উত্থাপন কৰিছে যে আমি আন জীৱৰ জীৱনক যিদৰে মূল্য দিওঁ, সেইদৰে আমি নিজৰ জীৱনকো মূল্য দিওঁনে?

அருளல்ல தியாதெனிற் கொல்லாமை கோறல்
பொருளல்ல தவ்வூன் றினல். (*குறள் 254)*

অৰুলল্ল তিয়াতেনিৰ কোল্লামই কোৰল্
পোৰুলল্ল তৰবুন্ ৰিনল্।

প্রাণীহিংসা নকৰাটো হৈছে দয়াভাৱৰ এক
নিদর্শন আৰু হত্যা কৰি ভোজন কৰাটো হৈছে
নির্দয়তাৰ লক্ষণ।

এইদৰে ৱল্লুৱৰে অহিংসা আৰু প্রাণীহত্যাৰ পৰা বিৰত থকাক কৰুণাৰ ভেটি হিচাপে প্রতিষ্ঠা কৰে।

জীৱনৰ প্রতি মমতাৰ সর্বোচ্চ প্রকাশ

আন জীৱৰ ক্ষতি নকৰাকৈ জীয়াই থকা ব্যক্তিজনেই সঁচা অর্থত উচ্চ মানুহ বুলি ধাৰণাটো তলত দিয়া কুৰলত শক্তিশালীভাৱে প্রকাশ পাইছে।

கொல்லான் புலாலை மறுத்தானைக் கைகூப்பி
யெல்லா வுயிருந் தொழும். (*குறள் 260)*

কোল্লান্ পুলালই মৰুত্তানইক্ কইকূপ্পি
য়েল্লা বুয়িৰুন্ তোলুম্ ।

সকলো জীৱই তেওঁক পূজিব, যিয়ে
প্রাণীবধ কৰি ভক্ষণ কৰা নাই।

কেৱল আন জীৱৰ দুখ-কষ্টৰ বাবে দুখ অনুভৱ কৰাটোৱেই যথেষ্ট নহয়। তলৰ কুৰলটোৱে এই কথাত গুৰুত্ব আৰোপ কৰিছে যে প্রকৃত মমতাৰ বাবে আন জীৱৰ দুখ-কষ্টক আভ্যন্তৰীণভাৱে বুজি অনুভৱ কৰিব লাগিব:

உண்ணாமை வேண்டும் புலாஅல் பிறிதொன்றன்
புண்ண துணர்வார்ப் பெறின். (*குறள் 257)*

উণ্ণামই ৱেণ্টুম্ পুলাঅল্ পিৰিতোন্ৰন্
পুণ্ণ তুণৰ্ৱাৰপ্ পেৰিন্ ।

যদি মাংসক অন্য জীৱৰ ঘা বুলি মনা
যায়, তেতিয়াহ'লে লোকে তাক কেতিয়াও ভক্ষণ নকৰে।

এইদৰে ৱল্লুৱৰে বুজাইছে যে জীৱনৰ প্ৰতি প্ৰকৃত মমতা আন এটা সত্তাৰ দুখ-কষ্টক নিজৰ বুলি স্বীকাৰ কৰাত নিহিত হৈ আছে। এই অধ্যায়ৰ গভীৰ বাৰ্তাটো হ'ল যে মানুহে সচেতনভাৱে এনে এক জীৱন-ধাৰণৰ পদ্ধতি বাছি ল'ব লাগে যিয়ে আন জীৱৰ দুখ-কষ্টৰ সৃষ্টি নকৰে।

সমসাময়িক প্ৰেক্ষাপটত এই নৈতিক দৃষ্টিভংগীক পশু সুৰক্ষা, জৈৱ বৈচিত্ৰ্য, পৰিৱেশ সংৰক্ষণৰ দৰে চিন্তাৰ সৈতেও জড়িত হ'ব পাৰে। ৱল্লুৱৰৰ সকলো জীৱৰ প্ৰতি মমতাৰ ধাৰণাই আমাক এই বুজাবুজিৰ দিশে লৈ যায় যে মানুহ প্ৰকৃতিৰ মালিক নহয় বৰঞ্চ ইয়াৰ আন্তঃসংলগ্ন জীৱনচক্ৰৰ এক অবিচ্ছেদ্য অংগ।

তিৰুক্কুৰলত সকলো জীৱৰ প্ৰতি মমতা সহমানৱৰ প্ৰতি দেখুওৱা প্ৰেমৰ সম্প্ৰসাৰণ। কুৰলে শিকোৱা নৈতিক নীতিটো হ'ল- নিজৰ জীৱনক যেনেকৈ লালন-পালন কৰে, তেনেকৈয়ে আন সত্তাৰ জীৱনকো লালন-পালন কৰা উচিত। মানুহৰ মহত্ত্ব কেৱল শাৰীৰিক শক্তি বা ক্ষমতাত নিহিত নহয়; ই নিজতকৈ কম শক্তিশালী সেই সত্তাবোৰৰ প্ৰতি দেখুওৱা মমতাতহে ইয়াৰ প্ৰকাশ ঘটে।

এই অৰ্থত তিৰুক্কুৰলে জীৱনৰ সকলো ৰূপকে সামৰি লোৱা আৰু মানৱ গুণৰ অন্যতম প্ৰকাশ হিচাপে মমতাক প্ৰতিষ্ঠা কৰা এক বহল আৰু সৰ্বাংগীন নৈতিক দৃষ্টিভংগী উপস্থাপন কৰিছে।

৫.৪. - তিৰুক্কুৰলত ত্যাগ

তিৰুক্কুৰলৰ আৰাটুপল (গুণৰ কিতাপ)ত ত্যাগ সম্পৰ্কীয় নৈতিক নীতিসমূহে গাৰ্হস্থ্য জীৱনৰ নীতিসমূহ অনুসৰণ কৰে। ত্যাগ মানে কেৱল জগতৰ পৰা শাৰীৰিকভাৱে আঁতৰি যোৱা নহয়; তিৰুক্কুৰলৰ বিভিন্ন অধ্যায়সমূহে ইচ্ছা, মোহ, খং আৰু অহংকাৰ আদি আভ্যন্তৰীণ বাধাসমূহ অতিক্ৰম কৰাৰ গভীৰ ধাৰণা প্ৰকাশ কৰে। ইয়াৰ ধাৰাভাষ্যকাৰসকলৰ পৰম্পৰাগত শ্ৰেণীবিভাজনত আৰাটুপালৰ অধ্যায়সমূহক ইলাৰাভিয়াল (গৃহজীৱনৰ নৈতিকতা) আৰু তুৰৱৰৰভিয়াল (ত্যাগ নৈতিকতা) বুলি ব্যাপকভাৱে বিভক্ত কৰা হৈছে।

মোহ ত্যাগ কৰা

অত্যধিক মোহে মানুহৰ বহু দুখৰ কাৰণ। ধন-সম্পত্তি, খ্যাতি আৰু ক্ষমতাই জীৱন-যাপনৰ মাধ্যম হিচাপে কাম কৰিব লাগে; এইবোৰ কেতিয়াও মানুহক নিয়ন্ত্ৰণ কৰা শক্তি হ'ব নালাগে। লৌকিক মোহ অতিক্ৰম

কৰি মনক মুক্ত কৰাটো ত্যাগৰ এক গুৰুত্বপূৰ্ণ দিশ।

பற்றுக பற்றற்றான் பற்றினை யப்பற்றைப்
பற்றுக பற்று விடற்கு. (*குறள் 350)*

পক্রুক পত্রত্রান্ পত্রিনই য়পপত্রইপ
পক্রুক পক্রু ৱিটর্কু।

সকলো আসক্তিৰ পৰা মুক্ত ভগৱানৰ সৈতে
সম্পর্ক স্থাপন কৰিব লাগে। তেতিয়া
সকলোৰে পৰা বন্ধনমুক্ত হয়।

প্রকৃত ত্যাগ নিজৰ সাজ-পোছাক বা বাহ্যিক ৰূপত নিহিত নহয়; ই হৃদয়ৰ ভিতৰত নিহিত হৈ থাকে। নিজৰ ইচ্ছা নিয়ন্ত্রণত ব্যর্থ হৈ বাহ্যিকভাৱে তপস্বী হিচাপে দেখা দিয়াৰ কোনো লাভ নাই। এইদৰে তিৰুৱল্লুৱৰে শিকোৱা ত্যাগ মূলতঃ আত্মনিয়ন্ত্রণৰ এক আভ্যন্তৰীণ অনুশাসন।

ত্যাগ আৰু মমতা

তিৰুক্কুৰলৰ ত্যাগ দর্শনে কোনো ব্যক্তিক সমাজৰ পৰা পৃথক নকৰে। ইয়াৰ বিপৰীতে মমতা, তপস্যা, সত্যতা, ক্রোধৰ পৰা মুক্তি, যন্ত্রণাদায়ক পৰিহাৰ, জীৱ হত্যা নকৰা আদি গুণৰ জৰিয়তে ই ব্যক্তিজনক আনৰ প্রতি আৰু অধিক দায়বদ্ধ কৰি তোলে।

যিজনে নিজৰ ইচ্ছাক জয় কৰিছে, তেওঁ আনৰ অধিকাৰৰ পৰা বঞ্চিত নকৰে। ক্রোধ জয় কৰাজনে আনৰ দুখৰ সৃষ্টি নকৰে। যি অহংকাৰক জয় কৰিছে তেওঁ আন জীৱক নীচ বুলি নাভাবে। এইদৰে ত্যাগ মানে জগতক প্রত্যাখ্যান কৰা নহয়; ইয়াৰ অর্থ হ'ল নিজৰ ভিতৰৰ সীমাহীন কামনা আৰু আসক্তিক জয় কৰা।

আজিৰ পৃথিৱীত য'ত উপভোগ, প্রতিযোগিতা আৰু বস্তুগত ইচ্ছা যথেষ্ট বৃদ্ধি পাইছে, তাত তিৰুক্কুৰলৰ ত্যাগ দর্শনে নৱীকৃত তাৎপর্য্য লাভ কৰিছে। প্রয়োজন আৰু ইচ্ছাৰ মাজৰ পার্থক্য চিনি পোৱা, সীমাৰ ভিতৰত জীয়াই থকা, আত্মনিয়ন্ত্রণ কৰা, সৰলতাক আকোঁৱালি লোৱা আদি আধুনিক জীৱনতো সমানেই অপৰিহার্য।

তিৰুক্কুৰলে শিকোৱা ত্যাগ জগতৰ পৰা পলায়ন নহয়; ই হৈছে পৃথিৱীত জীয়াই থকাৰ সময়ত আত্মবিজয় অর্জন কৰা। কেৱল বস্তুগত সম্পত্তি ত্যাগ কৰাতকৈ মোহ ত্যাগ কৰাটো ডাঙৰ আৰু নিজকে জয় কৰাটো আনক জয় কৰাতকৈও ডাঙৰ। এইদৰে তিৰুৱল্লুৱৰে ত্যাগক এনে এক জীৱন-ধাৰণৰ পদ্ধতি হিচাপে উপস্থাপন কৰিছে যিয়ে আভ্যন্তৰীণ বিশুদ্ধতা আৰু মনৰ মুক্তিৰ দিশত লৈ যায়।

৫.৫. - তিৰুক্কুৰলত ব্যক্তিগত নৈতিকতা

ভাল ব্যক্তিয়েই হৈছে এখন ভাল সমাজৰ ভেটি। কেৱল আইনৰ জৰিয়তে এখন সমাজ সংস্কাৰ কৰিব নোৱাৰি; আত্ম-অনুশাসন, সততা, দায়িত্ববোধ, নম্ৰতা আদি গুণসমূহ প্ৰতিজন ব্যক্তিৰ মাজত দৃঢ়ভাৱে প্ৰতিষ্ঠিত হ'ব লাগিব। তিৰুক্কুৰলে ব্যক্তিগত আচৰণ আৰু অনুশাসনৰ এক বহল নৈতিক দৃষ্টিভংগীৰ জৰিয়তে এই ধাৰণাটো উপস্থাপন কৰিছে।

সৎ আচৰণত গুণ নিহিত হৈ থাকে

মানুহক যিটোৱে প্ৰকৃত মহত্ত্ব দিয়ে সেয়া ধন-সম্পত্তি বা পদবী নহয়, বৰঞ্চ সৎ আচৰণহে। গতিকে ৱল্লুৱাৰে জোৰ দি কয় যে নিজৰ জীৱনতকৈও অধিক সাৱধানে নিজৰ নৈতিক আচৰণ ৰক্ষা কৰিব লাগিব:

ஒழுக்கம் விழுப்பந் தரலா னொழுக்க
முயிரினு மோம்பப் படும். (*குறள் 350)*

ওলুক্কম্ ৱিলুপ্পন তৰলা নোলুক্ক
মুয়িৰিনু মোম্পপ্ পটুম।

ভাল আচৰণে মানুহক সমৃদ্ধিৰ দিশলৈ লৈ যায়,
সেয়েহে ভাল আচৰণক জীৱনতকৈও শ্ৰেষ্ঠ
বুলি গণ্য কৰা হয়।

যিহেতু ভাল আচৰণে মানুহক প্ৰকৃত পাৰ্থক্য প্ৰদান কৰে, গতিকে ইয়াক নিজৰ জীৱনতকৈও অধিক সাৱধানে ৰক্ষা কৰিব লাগিব।

জ্ঞান আৰু সামৰ্থ্যই হয়তো এজন ব্যক্তিক জীৱনত আগবাঢ়ি যোৱাত সহায় কৰিব; কিন্তু ভাল আচৰণেই এনে অগ্ৰগতিক প্ৰকৃত মূল্য সংযোজন কৰে। যদি কোনো জ্ঞানী ব্যক্তিৰ নৈতিক অনুশাসনৰ অভাৱ হয়, তেন্তে তেওঁৰ জ্ঞান নিজেই সমাজৰ বাবে ক্ষতিকাৰক হৈ পৰিব পাৰে।

আত্মনিয়ন্ত্ৰণ – ভাল আচৰণৰ অভিভাৱক

ৱল্লুৱৰে আত্মনিয়ন্ত্ৰণক ব্যক্তিগত নৈতিকতাৰ কেন্দ্ৰবিন্দুত ৰাখিছে। নিজৰ চিন্তা-চৰ্চা, বাক্য-কৰ্ম নিয়ন্ত্ৰণ কৰিব পৰা ক্ষমতাই আত্ম-অনুশাসনৰ সাৰমৰ্ম। তলৰ কুৰলে এই ধাৰণাটো- আগবঢ়াইছে যে পৰিপক্ক মন এটাই আৱেগৰ ওচৰত তৎক্ষণাত আত্মসমৰ্পণ নকৰে বৰঞ্চ ইয়াৰ পৰিণতি বিবেচনা কৰি কাম কৰে:

அடக்க மமரரு ளுய்க்கு மடங்காமை
யாரிரு ளுய்த்து விடும்.

অটক্ক মমৰৰু লুয়ক্কু ম্টংকামই
য়াৰিৰু লুয়ত্তু ৰিটুম্।

আত্মসংযমে এজন মানুহক দেৱতাৰ মাজত
স্থান দিব পাৰে; কিন্তু ইয়াৰ অভাৱে
অন্ধকাৰলৈও ঠেলি দিব পাৰে।

আত্মনিয়ন্ত্রণে ব্যক্তিক ঈশ্বৰৰ সংগলৈ উন্নীত কৰে; আত্মনিয়ন্ত্রণৰ অভাৱে মানুহক গভীৰ অন্ধকাৰত ডুবাই পেলায়।

একেদৰে এজন ব্যক্তিৰ কথা তেওঁৰ নৈতিক চৰিত্রৰ এক গুৰুত্বপূর্ণ পৰিমাপ।

தீயினாற் சுட்டபு ணுள்ளாறு மாறாதே
நாவினாற் சுட்ட வடு. (*குறள் 129)*

তীয়িনাল্ চুট্টপু ণ্ললাৰু মাৰাদে
নাৰিনাল্ চুট্ট ৰটু।

জুইয়ে পোৰা ঘাও ভিতৰৰ পৰা শুকাই
আহে। কিন্তু জিভাই পোৰা ঘা কেতিয়াও
নুশুকায়।

জুইৰ ফলত হোৱা ঘাঁ এটা শেষত ভাল হ'ব পাৰে; কিন্তু ভিতৰত হোৱা আঘাতৰ দাগ বহুদিনলৈ থাকি যায়।

এইদৰে ৱল্লুৱৰে এটা গভীৰ সত্যৰ কথা কৈছে: শাৰীৰিক ঘাঁ এটা সময়ৰ লগে লগে ভাল হ'ব পাৰে, কিন্তু আঘাতজনক শব্দৰ দ্বাৰা কৰা ঘাঁ এটা বহুদিনলৈ মনত থাকিব পাৰে। গতিকে ব্যক্তিগত নৈতিকতা কেৱল নিজৰ কর্ম নিয়ন্ত্রণ কৰা নহয়; ইয়াৰ লগত সামগ্রিকভাৱে নিজৰ চিন্তা, বাক্য, আৱেগ আৰু আচৰণ পৰিশোধন কৰাটো জড়িত হৈ থাকে।

ব্যক্তিৰ পৰা সমাজলৈ

ব্যক্তিৰ নৈতিক আচৰণৰ লাভ কেৱল সেই ব্যক্তিজনৰ মাজতে সীমাবদ্ধ নাথাকে। নৈতিক আৰু সৎব্যক্তিয়ে সুস্থ পৰিয়াল গঢ়ি তোলে, সুস্থ পৰিয়ালে সুস্থ সমাজ গঢ়ে, আৰু সুস্থ সমাজে দায়িত্বশীল জাতি গঠন কৰে। এইদৰে সামাজিক পৰিৱর্তনৰ আৰম্ভণি ব্যক্তিৰ ওপৰত নিহিত হৈ থাকে।

আজিৰ ইণ্টাৰনেট আৰু ছ'চিয়েল মিডিয়াৰ যুগত ব্যক্তিগত নৈতিকতাৰ পৰিসৰ আৰু অধিক বিস্তাৰিত হৈছে। ব্যক্তিগতভাৱে ক'বলৈ কুণ্ঠাবোধ কৰা কথাবোৰ অনলাইনত পোষ্ট কৰাৰ পৰা বিৰত থকা, ভুৱা তথ্য বিয়পোৱাৰ পৰা বিৰত থকা, আনৰ গোপনীয়তাক সন্মান কৰা আদি সকলোবোৰেই আধুনিক নৈতিক আচৰণৰ ৰূপ হিচাপে গণ্য কৰিব পাৰি।

তিৰুক্কুৰলত ব্যক্তিগত নৈতিকতা সংযমৰ বাহ্যিক ৰূপ নহয়; ই এক আভ্যন্তৰীণ অনুশাসন যাৰ জৰিয়তে মানুহে নিজকে নিয়ন্ত্রণ কৰে। আত্মনিয়ন্ত্রণ, কৃপাময় বাক্য, সততা, ধৈর্য্য আৰু নম্রতা আদি গুণে ব্যক্তিৰ প্রকৃত মূল্য নির্ধাৰণ কৰে। ৱল্লুৱৰৰ মৌলিক বার্তাটো হ'ল যে পৃথিৱীখনক ৰূপান্তৰিত কৰাৰ চেষ্টা কৰাৰ আগতে এজন ব্যক্তিয়ে প্রথমে নিজকে পৰিশোধন আৰু ৰূপান্তৰিত কৰিব লাগিব।

যিহেতু ব্যক্তিগত নৈতিকতাই সেই প্রথম বীজ, যাৰ পৰা সামাজিক নৈতিকতা গজি উঠে, সেয়েহে তিৰুক্কুৰলৰ এই দৃষ্টিভংগী কালজয়ী আৰু সার্বজনীনভাৱে প্রাসংগিক হৈয়েই আছে।

৫.৬. - তিৰুক্কুৰলত আত্মবিশ্বাস সম্পর্কীয় চিন্তাভাৱনা :

যদিও তিৰুৱল্লুৱৰে 'আত্মবিশ্বাস' (তাণ্ণম্বিক্কাই) (*tan̲n̲ampikkai*) শব্দটো প্রত্যক্ষভাৱে ব্যৱহাৰ কৰা নাই, তথাপিও উৎসাহ, মানসিক শক্তি, অধ্যৱসায়, কর্মত দৃঢ়তা আৰু বিপদৰ সময়ত স্থিৰ হৈ থকা সম্পর্কীয় অধ্যায়সমূহত তিৰুক্কুৰলৰ বিভিন্ন স্থানত আত্মবিশ্বাসৰ ধাৰণা পোৱা যায়। ৱল্লুৱৰৰ মতে, এজন ব্যক্তিৰ উত্থান বা পতন মূলতঃ তেওঁৰ মনৰ শক্তি আৰু নিজৰ প্রচেষ্টাৰ ওপৰতহে নির্ভৰ কৰে। সেয়েহে, তেওঁ উল্লেখ কৰিছে যে এজন ব্যক্তিৰ মহানতা তেওঁৰ মনৰ গভীৰতা বা মানদণ্ডৰ দ্বাৰা নিৰূপণ কৰা হয়:

வெள்ளத் தனைய மலர்நீட்ட மாந்தர்தம்
முள்ளத் தனைய துயர்வு. (*குறள் 595)*

ৱেল্লত্ তনইয় পলৰণীট্ট মাণ্তৰ্তম্
মুল্লত্ তনইয় তুয়ৰৱু।

পদুম ফুলৰ ঠাৰি কিমান দীঘল হ'ব
পানীৰ গভীৰতাৰ ওপৰত নির্ভৰ কৰে।
ঠিক তেনেদৰে মানুহৰ মহানতা উদ্যমশীলতাৰ
ওপৰত নির্ভৰ কৰে।

পানীৰ গভীৰতাৰ ওপৰত নির্ভৰ কৰি যেনেকৈ পদুম ফুলৰ ডাল ওখ হয়, ঠিক তেনেকৈয়ে এজন ব্যক্তিৰ মহানতা তেওঁৰ মনৰ গভীৰতা আৰু মানসিক উচ্চতাৰ দ্বাৰা নিৰূপিত হয়।

পানী যিমানেই গভীৰ হয়, পদুমৰ নলডালো সিমানেই ওখ হৈ ওপৰলৈ উঠে; একেদৰে, মানুহৰ মহানতাও তেওঁৰ অন্তৰৰ উচ্চাকাংক্ষা আৰু লক্ষ্যৰ ওপৰত নির্ভৰ কৰে। এই কুৰলে প্রকাশ কৰে যে উচ্চ আদর্শ আৰু আত্মবিশ্বাসে হৈছে মানৱ উন্নতিৰ মূল ভেটি।

মানসিক শক্তি আৰু সফলতা:

জীৱনত কোনো লক্ষ্য প্রাপ্তিৰ বাবে কেৱল উদ্দেশ্য স্থিৰ কৰাই যথেষ্ট নহয়; তাক অর্জন কৰিবলৈ প্রয়োজনীয় মানসিক শক্তিৰো প্রয়োজন। যেতিয়া চিন্তা আৰু কর্মৰ মিলন ঘটে, তেতিয়াহে সফলতা আহে। ৱল্লুৱৰে নিম্নলিখিত কুৰলটোত এই কথা স্পষ্ট কৰি তুলিছে:

எண்ணிய வெண்ணியாங் கெய்துப வெண்ணியார்
திண்ணிய ராகப் பெறின். (*குறள் 666)*

এণ্ণিয় ৰেণ্ণিয়াং কেয়তুপ্ ৰেণ্ণিয়াৰ্
তিণণিয় ৰাকপ্ পেৰিন্।

যিসকলে কিবা এটা পাবলৈ ইচ্ছা কৰে
তেওঁলোকে সেইমতেই লাভ কৰিব; যদিহে
মানসিক দৃঢ়তা থাকে।

যিসকল লোক নিজৰ সংকল্পত দৃঢ়, তেওঁলোকে নিজৰ মনত যি ভাবি থয় তাকেই সঠিকভাৱে সম্পন্ন কৰিব পাৰে।

ৱল্লুৱৰে ব্যর্থতাত হতাশ নহৈ নিৰৱচ্ছিন্নভাৱে কাম কৰি যোৱাৰ গুৰুত্বৰ ওপৰতো বিশেষ জোৰ দিছে:

துன்ப முறவரினுஞ் செய்க துணிவாற்றி
யின்பம் பயக்கும் வினை. (*குறள் 669)*

তুন্প মুৰৱৰিনুঞ চেয়ক তুণিৰাত্রি
য়িন্পম্ পয়ক্কুম্ ৰিনই।

যিমান দুখ-কষ্ট হ'লেও সেই কার্য
কৰা উচিত; যাৰ সামৰণিয়ে প্রসন্নতা
কঢ়িয়াই আনে।

যিমানেই বাধা-বিঘিনি নাহক কিয়, শেষত সুখ আনি দিয়া কর্মত সাহসেৰে ব্রতী হৈ থকা উচিত।

কোনো কাম কৰোঁতে যিয়েই প্রতিবন্ধকতা নাহক কিয়, তাক এৰি নিদি সফলতা লাভ নকৰালৈকে দৃঢ়তাৰে আগবাঢ়ি যাব লাগে। আত্মবিশ্বাসৰ অর্থ কেৱল বাধা-বিঘিনিৰ কথা ভাবি থকাটো নহয়; বৰঞ্চ বাধা থকা সত্ত্বেও

সেইবোৰ অতিক্ৰম কৰিব পৰাৰ দৃঢ় বিশ্বাস ৰখা।

প্ৰচেষ্টাৰ মূল্য:

ৱল্লুৱৰে শিক্ষা দিয়ে যে ভাগ্যৰ বাবে কোনো কামত সফলতা লাভ নকৰিলেও, সেই কামটো সিদ্ধিৰ বাবে কৰা প্ৰচেষ্টাই অৱশেষত উচিত ফল দিয়ে:

தெய்வத்தா ணாகா தெனினு முயற்சிதன்
மெய்வருத்தக் கூலி தரும். (*குறள் 619)*

তেয়ৱত্তা নাকা তেনিনু মুয়ৰ্চিতন্
মেয়ৱৰুত্তক্ কূলি তৰুম্।

ভাগ্য অনুকূল নহ'লেও অধ্যৱসায়ৰ
জৰিয়তে ভাল ফল লাভ কৰিব পাৰি।

দৈৱিক বা ভাগ্যৰ প্ৰতিকূল পৰিস্থিতিৰ বাবে যদিও কোনো কাম সম্পন্ন কৰিব পৰা নাযায়, তথাপিও নিষ্ঠাপূৰ্ণ প্ৰচেষ্টাই কৰা কষ্টৰ ফল নিশ্চয়কৈ প্ৰদান কৰে।

কুৰলত এই গভীৰ ভাৱনিহিত হৈ আছে যে আশা কৰা মতে সম্পূৰ্ণ সফলতা লাভ নকৰিলেও আন্তৰিক প্ৰচেষ্টা কেতিয়াও ব্যৰ্থ নহয়। সেয়েহে, আত্মবিশ্বাস কেৱল ইতিবাচক চিন্তাৰে সীমিত নহয়; ই হৈছে নিষ্ঠাবান প্ৰচেষ্টা আৰু অধ্যৱসায়ৰ দ্বাৰা চালিত কৰ্মৰ প্ৰতি থকা এক সুদৃঢ় বিশ্বাস।

তিৰুক্কুৰলৰ দৃষ্টিৰে, আত্মবিশ্বাস কোনো অহংকাৰ নহয়। ই হৈছে নিজৰ সামৰ্থ্যক চিনাক্ত কৰা, স্পষ্টভাৱে নিজৰ লক্ষ্য নিৰ্ধাৰণ কৰা আৰু অপৰিসীম অধ্যৱসায়েৰে তাক অনুসৰণ কৰাৰ মানসিক শক্তি। যেতিয়া "মই এইটো কৰিব পাৰোঁ" এই চিন্তাৰ সৈতে "মই প্ৰচেষ্টা চলামেই" এই কৰ্মমুখী সংকল্প যুক্ত হয়, তেতিয়াহে মানৱীয় সম্ভাৱনাই পূৰ্ণ বিকাশ লাভ কৰে।

৫.৭. - তিৰুক্কুৰলত শিক্ষা:

তিৰুৱল্লুৱৰে শিক্ষাক কেৱল জ্ঞানৰ সঞ্চয় বুলি গণ্য নকৰে। তেওঁ ইয়াক এক প্ৰকাৰৰ সম্পদ বুলি বিবেচনা কৰে, যিয়ে এজন ব্যক্তিৰ দৃষ্টিভংগী প্ৰশস্ত কৰিব লাগে, তেওঁৰ আচৰণ মাৰ্জিত কৰিব লাগে আৰু সমগ্ৰ জীৱনটো দিশ-দৰ্শন আৰু সম্বল হৈ থাকিব লাগে।

கற்க கசடறக் கற்பவை கற்றபி
னிற்க வதற்குத் தக. (*குறள் 391)*

কৰক কচটৰক কৰ্পৱই কত্রপি
নিৰ্ক ৱতৰ্কুত্ তক।

যি শিকা, তাক ভালদৰে অধ্যয়ন কৰিবা আৰু
সেই অনুসৰি আচৰণ কৰিবা।

যি শিক্ষা গ্রহণ কৰাৰ যোগ্য, তাক ভালদৰে শিকা আৰু শিকাৰ পিছত, সেই শিক্ষা অনুসৰি নিজৰ জীৱন পৰিচালনা কৰা।

ৱল্লুৱৰে ব্যক্ত কৰা শিক্ষাৰ মূল নীতিটোৱেই হৈছে এইটো: মানুহে শিক্ষাৰ যোগ্য বিষয়সমূহ শিকিব লাগে আৰু সেই জ্ঞান অর্জন কৰাৰ পিছত, নিজৰ জীৱনটোও সেই অনুসৰি যাপন কৰিব লাগে। শিক্ষা কেৱল স্মৃতিত তথ্য সাঁচি ৰখাই নহয়। স্পষ্টতাৰে জ্ঞান লাভ কৰা আৰু যি শিক্ষা লাভ কৰা হৈছে তাৰ নীতিক্রম অনুসৰি জীৱন নির্বাহ কৰাতহে প্রকৃত শিক্ষা নিহিত হৈ থাকে।

শিক্ষা — মানুহৰ চকুস্বৰূপ:

শিক্ষা হৈছে চকুৰ দৰে। তিৰুক্কুৰলে প্রকাশ কৰে যে এনে শিক্ষা অর্জন কৰাটোৱেই হৈছে মানৱ জীৱনৰ অন্যতম অপৰিহার্য উদ্দেশ্য।

எண்ணென்ப வேனை யெழுத்தென்ப விவ்விரண்டுங்
கண்ணென்ப வாழு முயிர்க்கு. (*குறள் 392)*

এণ্এন্প ৱেনই য়েলুত্তেন্প ৱিৱৰিৰণটুং
কণ্ণেন্প ৱালু মুয়িৰক্কু।

বিদ্বানসকলৰ মতে সংখ্যা বিদ্যা (গণিত) আৰু অক্ষৰ বিদ্যা

(কলা আৰু সাহিত্য) হৈছে মনুষ্যসকলৰ বাবে দুটা চক্ষু স্বৰূপ।

সংখ্যা হৈছে এটা চকু আৰু আখৰ হৈছে আনটো; এই দুয়োটাই হৈছে সকলো জীৱ-জন্তুৰ বাবে চকুস্বৰূপ। সংখ্যাজ্ঞান (গণিত) আৰু আখৰজ্ঞান (সাক্ষৰতা)ক মানুহৰ জীৱনৰ দুটা চকু বুলি বর্ণনা কৰা হৈছে। শাৰীৰিক চকুৱে কেৱল পৃথিৱীখনৰ বাহ্যিক ৰূপ দেখুৱায়; কিন্তু শিক্ষাইহে আমাক ইয়াৰ অর্থ আৰু তাৎপর্য বুজি পোৱাত সহায় কৰে।

கண்ணுடைய ரென்பவர் கற்றோர் முகத்திரண்டு
புண்ணுடையர் கல்லா தவர். (*குறள் 393)*

কণ্ণুটইয় ৰেন্পৰৰ্ কত্রোৰ্ মুকত্তিৰণ্টু
পুণ্ণুটইয়ৰ্ কল্লা তৰৰ্।

বিদ্বানসকলৰ দুটা চক্ষু আছে বুলি কোৱা হয়;
তাৰ সলনি অবিদ্বানসকলৰ মাত্ৰ দুডোখৰ ঘা থাকে।

বিজ্ঞসকলহে প্ৰকৃততে চকুষ্মান; অজ্ঞানীসকলৰ যদিও দুটা চকু থাকে, তথাপিও তেওঁলোকৰ মুখমণ্ডলত সেয়া কেৱল দুটা ক্ষতচিহ্নৰ দৰেহে।

ৱল্লুৱৰৰ মতে, যিসকল শিক্ষিত, তেওঁলোকৰহে প্ৰকৃত দৃষ্টিশক্তি থাকে; আনহাতে অশিক্ষিতসকলৰ চকু দুটা প্ৰায় মূল্যহীন বুলি বৰ্ণনা কৰা হৈছে। এই তাৎপৰ্যপূৰ্ণ ৰূপকটোৰ মাধ্যমেৰে তিৰুক্কুৰলে প্ৰকাশ কৰে যে শিক্ষাই মানুহক কেৱল শাৰীৰিক দৃষ্টিয়েই নিদিয়ে, বৰঞ্চ বুজি পোৱা, বিচাৰ-বিবেচনা কৰা আৰু যুক্তি আগবঢ়োৱাৰ বৌদ্ধিক দৃষ্টিও প্ৰদান কৰে।

এক অক্ষয় সম্পদ:

পাৰ্থিৱ সম্পদ নষ্ট হ'ব পাৰে, কিন্তু শিক্ষা এজন ব্যক্তিৰ চিন্তা, চৰিত্ৰ আৰু ব্যক্তিত্বত সুদৃঢ়ভাৱে বৰ্তি থাকে। সেয়েহে ৱল্লুৱৰে শিক্ষাক এক অক্ষয় সম্পদ বুলি গণ্য কৰে। নিম্নলিখিত কুৰলটোত তেওঁ এই কথা স্পষ্ট কৰি তুলিছে:

கேடில் விழுச்செல்வங் கல்வி யொருவற்கு
மாடல்ல மற்றை யவை. (*குறள் 400)*

কেটিল্ ৱিলুচ্চেল্ৱং কল্ৱি য়োৰুৰৰকু
মাটল্ল মত্ৰই য়ৱই।

শিক্ষা হৈছে সকলোতকৈ মহান চিৰস্থায়ী সম্পত্তি।
অন্য সম্পদবোৰ প্ৰকৃত সম্পত্তি নহয়।

শিক্ষাই হৈছে মানুহে লাভ কৰিব পৰা আটাইতকৈ মহান অক্ষয় সম্পদ; বাকী সকলো ধৰণৰ পাৰ্থিৱ সম্পদৰে কোনো স্থায়ী মূল্য নাই।

তিৰুক্কুৰলত শিক্ষাক জ্ঞান, নৈতিক আচৰণ আৰু ব্যৱহাৰিক প্ৰয়োগৰ এক সুমধুৰ সমাহাৰ বুলি বৰ্ণনা কৰা হৈছে। এজন শিক্ষিত ব্যক্তি কেৱল তথ্য বা জ্ঞানৰ অধিকাৰী হ'লেই নহ'ব, তেওঁ যি শিকিছে সেই অনুসৰি জীৱন নিৰ্বাহ কৰা উচিত। যেতিয়া জ্ঞান জীৱনধাৰণৰ পদ্ধতিলৈ ৰূপান্তৰিত হয়, তেতিয়াহে শিক্ষাই পূৰ্ণতা লাভ কৰে।

৫.৮. - তিৰুক্কুৰলত নেতৃত্বৰ গুণাৱলী:

তিৰুক্কুৰলৰ ‘পৰুটপাল’ (সম্পদ আৰু ৰাজনীতি বিষয়ক খণ্ড) অংশত ৰজা, মন্ত্রী, দুর্গ, সেনাবাহিনী, প্রজা, পৰামর্শ গ্রহণ, সঠিক সময়ৰ সজাগতা আৰু কোনো কাম আৰম্ভ কৰাৰ সঠিক নিয়ম সম্পর্কে চিন্তাগোচৰ কৰা হৈছে। এই ধাৰণাবোৰক নেতৃত্ব আৰু সুশাসনৰ মৌলিক নীতি হিচাপেও বুজিব পাৰি।

தூங்காமை கல்வி துணிவுடைமை யிம்மூன்று
நீங்கா நிலனாள் பவற்கு. (*குறள் 383)*

তূংকামই কল্ৰি তুণিবুটইমই য়িম্মূন্ৰু
ণীংকা ণিলাল্ পৰৰ্কু।

সতর্কতা, বিদ্যা আৰু সাহস— এই তিনিওটাৰ
সৈতে ৰজা কেতিয়াও পৃথক হ’ব নালাগে।

সজাগতা, শিক্ষা আৰু সাহস — এই তিনিটা গুণ দেশ শাসন কৰা ব্যক্তিজনৰ মাজত কেতিয়াও অনুপস্থিত থাকিব নালাগে।

ৱল্লুৱৰে সজাগতা, জ্ঞান আৰু সাহসক এজন নেতাৰ তিনিটা মৌলিক গুণ হিচাপে চিহ্নিত কৰিছে।

নেতৃত্ব:

তিৰুক্কুৰলত উল্লেখ কৰা হৈছে যে যিগৰাকী শাসক সকলোৰে বাবে সহজে অভিগম্য, সুগম আৰু দয়ালু, তেওঁৰ নেতৃত্বক ৰাইজে স্বতঃস্ফূর্তভাৱে গ্রহণ কৰে আৰু শ্রদ্ধা জনায়:

காட்சிக் கெளியன் கடுஞ்சொல்ல னல்லனேன்
மீக்கூறு மன்ன னிலம். (*குறள் 386)*

কাট্চিক্ কেলিয়ন্ কটুঞ্চোল্ল নল্লনেন
মীক্কূৰু মন্ন ণিলম্।

যি দেশৰ শাসনকর্তাৰ দর্শন সুলভ, মাত-কথা সুমিষ্ট
তেওঁক সমগ্র বিশ্বই সন্মান জনায়।

যদি এজন ৰজা সহজে অভিগম্য হয় আৰু তেওঁৰ মাত-কথা কটু বা কর্কশ নহয়, তেন্তে তেওঁৰ ৰাজ্যৰ সকলোৱে প্রশংসা কৰিব।

তিৰুক্কুৰলে ভয়হীনতা, অভাৱগ্রস্ত লোকৰ প্রতি উদাৰতা, প্রজ্ঞা আৰু উৎসাহকো এজন নেতাৰ অপৰিহার্য গুণ বুলি চিহ্নিত কৰিছে।

নেতৃত্বৰ মূল নীতিসমূহ

முறைசெய்து காப்பாற்று மன்னவன் மக்கட்
கிறையென்று வைக்கப் படும். (*குறள் 388)*

মুৰইচেয়তু কাপ্পাত্রু মন্নৰন্ মক্কট্
কিৰইয়েন্ৰু ৰইক্কপ্ পটুম্।

যিজন ৰজাই সুচাৰুৰূপে শাসন কৰে, সকলোকে নিৰাপত্তা
দিয়ে, প্রজাসকলে তেওঁক ভগৱান হিচাপে মানি চলে।

যিজন শাসকে ন্যায়সংগতভাৱে শাসন কৰে আৰু নিজৰ প্রজাক সুৰক্ষা প্রদান কৰে, প্রজাসকলে তেওঁক শ্রদ্ধাৰ যোগ্য বুলি গণ্য কৰিব।

তিৰুক্কুৰলত ব্যক্ত কৰা নেতৃত্বৰ নীতিটো হ'ল যে এজন নেতাই তেওঁৰ ওপৰত আস্থা ৰখা লোকসকলৰ প্রয়োজনীয়তা পূৰণ কৰিব লাগে আৰু তেওঁলোকৰ কল্যাণ সুৰক্ষিত কৰিব লাগে। সেয়েহে, নেতৃত্ব কোনো কর্তৃত্বৰ বিশেষাধিকাৰ নহয়; ই হৈছে এক দায়িত্ব আৰু কর্তব্য।

এজন ফলপ্রসূ নেতাই পৰামর্শ শুনিবলৈ আৰু নিজৰ ত্রুটি-বিচ্যুতি আঙুলিয়াই দিয়া বা সমালোচনা কৰা লোকসকলক গ্রহণ কৰিবলৈও প্রস্তুত হ'ব লাগে। আনৰ কথা শুনা, চিন্তা-চর্চা কৰা আৰু নিজক শুধৰাই লোৱাৰ ক্ষমতাই হৈছে দায়িত্বশীল নেতৃত্বৰ এক অপৰিহার্য দিশ।

তিৰুক্কুৰলত নেতৃত্বৰ দৃষ্টিভংগীয়ে জ্ঞান, সাহস, ন্যায়িক মানসিকতা, পৰামর্শ গ্রহণ, দায়িত্ববোধ আৰু জনকল্যাণক একত্রিত কৰে। এজন প্রকৃত নেতা কেৱল আনৰ আগত খোজ কাঢ়ি যোৱাজন নহয়; প্রকৃত নেতা তেওঁহে যিয়ে সকলোকে আগুৱাই লৈ যোৱাত সহায় কৰে।

৫.৯. - তিৰুক্কুৰলত স্বাস্থ্য আৰু সুস্বাস্থ্য:

তিৰুক্কুৰলৰ চিকিৎসা ('মৰুন্তু') (***Maruntu)*** সংক্রান্তীয় অধ্যায়টোত কেৱল ৰোগাক্রান্ত হোৱাৰ পিছত চিকিৎসা গ্রহণ কৰাৰ কথাই নহয়, বৰঞ্চ ৰোগ প্রতিৰোধ কৰাত সহায় কৰা জীৱনশৈলীৰ বিষয়েও আলোচনা কৰা হৈছে। বিশেষকৈ, ৰল্লুৱৰে স্বাস্থ্যকৰ আহাৰ গ্রহণৰ অভ্যাসক দিয়া গুৰুত্ব বিশেষভাৱে উল্লেখযোগ্য।

மருந்தென வேண்டாவாம் யாக்கைக் கருந்திய
தற்றது போற்றி யுணின். (*குறள் 942)*

மரூஉத்தேன ரேஎ்டாரும் ய்ாககைக் கரூஉ்தெய
தத்ரது போத்ரி யுணிந்।

যদি এজন মানুহে আগতে গ্রহণ কৰা
খাদ্যৰ পাচনৰ পাছতহে পুনৰ আহাৰ গ্রহণ কৰে,
তেন্তে তেওঁৰ শৰীৰত কোনো ঔষধৰ প্রয়োজনীয়তা নাই।

পূর্বে গ্রহণ কৰা আহাৰ সম্যকভাৱে হজম হোৱাৰ পিছতহে যদি কোনোৱে খাদ্য গ্রহণ কৰে, তেন্তে শৰীৰৰ বাবে কোনো ঔষধৰ প্রয়োজন নাথাকে।

এই কুৰলটোৱে ৰোগ প্রতিৰোধমূলক স্বাস্থ্যসেৱাৰ এক গুৰুত্বপূর্ণ নীতি প্রকাশ কৰিছে: যদিহে এজন ব্যক্তিয়ে আগৰ আহাৰখিনি সঠিকভাৱে হজম হোৱাৰ পিছত আৰু উপযুক্ত পৰিমাণত খাদ্য গ্রহণ কৰে, তেন্তে তেওঁৰ শৰীৰ এনে এক অৱস্থাত থাকিব য'ত ঔষধৰ কোনো প্রয়োজনেই নহ'ব।

পৰিমিত আহাৰ গ্রহণ

அற்றா லளவறிந் துண்க வஃதுடம்பு
பெற்றா னெடித்துய்க்கு மாறு. (*குறள் 943)*

অত্রা ললৱৰিণ্ তুণ্ক ৱহতুটম্পু
পেত্রা ণেটিতুয়ক্কু মাৰু।

পাচন হোৱাৰ পাছত সংযমেৰে আহাৰ
গ্রহণ কৰা কার্যই দীর্ঘায়ু প্রদান কৰে।

আগে খোৱা আহাৰ হজম হোৱাৰ পিছত, পৰিমিত পৰিমাণে খাদ্য গ্রহণ কৰা উচিত; শৰীৰধাৰী এজন ব্যক্তিয়ে সুদীর্ঘ জীবন লাভ কৰাৰ বাবে এইটোৱেই উপযুক্ত উপায়।

কেৱল খাদ্যৰ গুণাগুণেই নহয়, গ্রহণ কৰা খাদ্যৰ পৰিমাণো সিমানেই গুৰুত্বপূর্ণ। শৰীৰৰ প্রয়োজন অনুসৰি উপযুক্ত আহাৰৰ পৰিমাণ অনুধাৱন কৰা আৰু সেইমতে খোৱা-বোৱা কৰাটোৱেই হৈছে স্বাস্থ্যকৰ জীৱন যাপনৰ এক মৌলিক নীতি।

மாறுபா டில்லாத வுண்டி மறுத்துண்ணி
னூறுபா டில்லை யுயிர்க்கு. (*குறள் 945)*

মাৰুপা টিল্লাত বুণ্টি মৰুত্তুণ্ণি
নুৰুপা টিল্লই য়ুয়িৰক্কু।

সংযেমেৰে শৰীৰৰ বাবে উপকাৰী খাদ্য

গ্রহণ কৰা লোকৰ দেহত কোনো ৰোগে প্রভাৱ
পেলাব নোৱাৰে।

যদি কোনোৱে অনুপযোগী খাদ্য পৰিহাৰ কৰে আৰু কেৱল শৰীৰৰ বাবে উপযোগী আহাৰহে গ্রহণ কৰে, তেন্তে শৰীৰ কোনো ধৰণৰ ৰোগ বা বিকাৰত ভোগোৱা দেখা নাযায়।

এই কুৰলটোৱেও শৰীৰৰ বাবে অপকাৰী খাদ্য ত্যাগ কৰা আৰু এক উপযুক্ত আহাৰ-বিহাৰৰ নিয়ম মানি চলাৰ গুৰুত্বৰ ওপৰত জো�ৰ দিয়ে।

তিৰুক্কুৰলত স্বাস্থ্য সম্পর্কে থকা দৃষ্টিভংগীয়ে কেৱল বেমাৰ হোৱাৰ পিছত ঔষধ খোৱাতকৈ, ৰোগ প্রতিৰোধ কৰিব পৰা এক অনুশাসিত জীৱনশৈলীকহে অধিক গুৰুত্ব প্রদান কৰে। খাদ্য, খাদ্যৰ পৰিমাণ, হজম ক্রিয়া আৰু শৰীৰৰ ব্যক্তিগত প্রকৃতিক বুজি উঠি সেই অনুসৰি জীৱন ধাৰণ কৰাটোৱেই হৈছে সুস্বাস্থ্য আৰু কল্যাণৰ মূল ভেটি।

৫.১০. - তিৰুক্কুৰলত চিকিৎসা নীতি-নৈতিকতা:

তিৰুক্কুৰলৰ 'চিকিৎসা' (মৰুন্থু) (*Maruntu)* নামৰ অধ্যায়টোত ৰল্লুৱৰে চিকিৎসা আৰু চিকিৎসকৰ ভূমিকা সম্পর্কে কৰা পর্যবেক্ষণসমূহ লিপিবদ্ধ কৰা হৈছে। ইয়াৰ দ্বাৰা জোৰ দিয়া হৈছে যে এজন চিকিৎসকে চিকিৎসা আৰম্ভ কৰাৰ আগতে ৰোগৰ প্রকৃতি, ইয়াৰ অন্তর্নিহিত কাৰণ, উপযুক্ত চিকিৎসা পদ্ধতি আৰু ৰোগীজনৰ অৱস্থা বুজি লোৱা উচিত।

நோய்நாடி நோய்முத ணாடி யதுதணிக்கும்
வாய்நாடி வாய்ப்பச் செயல். (*குறள் 948)*

ণোয়নাটি ণোয়মুত ণাটি য়তুতণিক্কুম্
ৱায়ণাটি ৱায়প্পচ্ চেয়ল্।

প্রথমে ৰোগৰ পৰীক্ষা কৰিব লাগে, ৰোগৰ কাৰণ আৰু
নিৰাময়ৰ উপায় বিচাৰিব লাগে আৰু তাৰ পাছতহে
ঔষধ প্রদান কৰিব লাগে।

প্রথমে ৰোগ নির্ণয় কৰা; তাৰ পিছত ইয়াৰ কাৰণ অনুসন্ধান কৰা; তাৰ পিছত ৰোগ উপশমৰ উপায় নির্ধাৰণ কৰা, আৰু অৱশেষত উপযুক্ত চিকিৎসা আৰম্ভ কৰা।

এই কুৰলটোৱে চিকিৎসাবিজ্ঞানৰ এক শৃংখলাবদ্ধ দৃষ্টিভংগী দাঙি ধৰিছে: চিকিৎসকে প্রথমে বেমাৰটো

চিনাক্ত কৰিব লাগে, তাৰ পিছত ইয়াৰ কাৰণ নিৰূপণ কৰিব লাগে, আৰু তাৰ পিছতহে উপশমৰ উপযুক্ত উপায়সমূহ পৰীক্ষা কৰা উচিত।

ৰোগীকেন্দ্রিক চিকিৎসা পদ্ধতি

உற்றா னளவும் பிணியளவுங் காலமுங்
கற்றான் கருதிச் செயல். (*குறள் 949)*

উত্রা নলবুম্ পিণিয়লবুং কালমুং
কত্রান্ কৰুতিচ্ চেয়ল্।

চিকিৎসকে ৰোগীৰ অৱস্থা অধ্যয়ন কৰিব লাগে,
ৰোগৰ প্রকৃতি আৰু সময়ৰ বিষয়ে চিকিৎসা
কৰাৰ আগত ভালদৰে চালি-জাৰি চাব লাগে।

এজন অভিজ্ঞ চিকিৎসকে ৰোগীজনৰ অৱস্থা, ৰোগৰ ভয়াবহতা আৰু ইয়াৰ সময়সীমা বা পর্যায় বিবেচনা কৰিহে পদক্ষেপ গ্রহণ কৰা উচিত।

একেবিধ ৰোগত আক্রান্ত সকলো ৰোগীৰে ক্ষেত্রত একেই পদ্ধতি প্রয়োগ কৰিব নোৱাৰি। চিকিৎসকে চিকিৎসাৰ সিদ্ধান্ত লোৱাৰ আগতে ৰোগীজনৰ ব্যক্তিগত অৱস্থা, ৰোগৰ তীব্রতা আৰু বেমাৰটোৰ সময় বা পর্যায় বিবেচনা কৰাটো অতি আৱশ্যক।

உற்றவன் றீர்ப்பான் மருந்துழைச் செல்வானென்
றப்பானாற் கூற்றே மருந்து. (*குறள் 950)*

উত্রৱন্ তীৰপ্পান্ মৰুণ্তুলইচ্ চেলৱানেন্
ৰপ্পাণাৰ কূত্রে মৰুণ্তু।

চিকিৎসা বিজ্ঞানৰ মূল চাৰিটা দৃষ্টিভংগী
হৈছে— ৰোগী, চিকিৎসক, ঔষধ
আৰু পৰিচাৰিকা।

ৰোগী, চিকিৎসক, ঔষধ আৰু ৰোগীৰ যত্ন লোৱা পৰিচাৰক — এই চাৰিটা উপাদানে একেলগে চিকিৎসা ব্যৱস্থাৰ মূল ভেটি গঢ়ি তোলে।

ৰল্লুৱৰে চিকিৎসা প্রক্রিয়াক কেইবাটাও অপৰিহার্য উপাদান—ৰোগী, চিকিৎসক, ঔষধ আৰু চিকিৎসা সেৱা বা পৰিচর্যাৰ এক সমন্বিত প্রক্রিয়া হিচাপে প্রত্যক্ষ কৰিছে।

সেয়েহে, তিৰুক্কুৰলত চিকিৎসা নীতি-নৈতিকতা কেৱল ৰোগ নিৰাময় কৰাতেই সীমাবদ্ধ নহয়। ই

ৰোগীক বুজি পোৱা আৰু জ্ঞান, সূক্ষ্ম পৰীক্ষা তথা দায়িত্ববোধেৰে কাম কৰাটো সামৰি লয়। ইয়াৰ মূল বৈশিষ্ট্যই হৈছে এনে এক চিকিৎসা সংক্রান্ত দৃষ্টিভংগী, যিয়ে কেৱল ৰোগটোকেই নহয়, বৰঞ্চ ৰোগত ভোগা ব্যক্তিজনকো সমানেই গুৰুত্ব দিয়ে।

৫.১১. - তিৰুক্কুৰলত মানসিক সুস্থতা

তিৰুক্কুৰলত স্পষ্টভাৱে "মানসিক স্বাস্থ্য" বা "মানসিক সুস্থতা" শীৰ্ষক কোনোধৰণৰ অধ্যায় নাই। তথাপিও ইয়াৰ কুৰলবোৰে উদ্বেগ, খং, ঈৰ্ষা, অত্যধিক কামনা, দুখ, মানসিক শক্তি, বন্ধুত্ব, প্ৰেম আৰু আত্মনিয়ন্ত্রণৰ সৈতে মুখামুখি হৈ মানসিক সুস্থতা বজাই ৰখাৰ বাবে মূল্যৱান নীতি প্রদান কৰে।

அழுக்கா றவாவெகுளி யின்னாச்சொன் னான்கு
மிழுக்கா வியன்ற தறம். (*குறள் 35)*
অলুক্কা ৰৱাৱেকুলি য়িন্নাচচোন্ ণান্কু
মিলুক্কা ৰিয়ন্ৰ দৰম্।

ঈৰ্ষা, আসক্তি, ক্রোধ আৰু কঠোৰ বাক্যৰ পৰা যিজন
মুক্ত হ'ব পাৰিছে, তেওঁহে ধৰ্মৰ পথত ভৰি দিছে।

যথাসম্ভৱ ঈৰ্ষা, অত্যধিক কামনা, খং আৰু আঘাতজনক কথাৰ পৰা যিমান পাৰি বিৰত থাকিব পৰাটো এটা গুণ।

ৱল্লুৱৰে ঈৰ্ষা, অত্যধিক কামনা, খং আৰু আঘাতজনক কথা কোৱাৰ পৰা মুক্ত নৈতিক জীৱনশৈলী হিচাপে চিনাক্ত কৰিছে। এই প্ৰৱণতাই কেৱল আন্তঃব্যক্তিগত সম্পৰ্কই নহয়, ব্যক্তিৰ আভ্যন্তৰীণ শান্তি আৰু মানসিক সুস্থতাতো প্রভাৱ পেলায়।

প্রতিকূলতাৰ সন্মুখীন হোৱাৰ সময়ত মানসিক শক্তি

দুখ-কষ্টৰ সন্মুখীন হ'লে দুখী হোৱাটো মানুহৰ স্বভাৱ। এনে দুখে মানসিক শান্তি হেৰুৱাব পাৰে আৰু পাছলৈ মানুহৰ সর্বাংগীন মংগলত প্রভাৱ পেলাব পাৰে। এনে পৰিস্থিতিত দুখ-কষ্টই যাতে আৱৰি নধৰে তাৰপৰা নিজকে ৰক্ষা কৰাৰ উপায় ৱল্লুৱৰে দেখুৱাই দিয়ে। তেওঁ পৰামর্শ দিয়ে যে অসুবিধাৰ সৃষ্টি হ'লে ইতিবাচক আৰু সংগঠিত মনেৰে সেইবোৰৰ সন্মুখীন হ'বলৈ সক্ষম হ'লে মনৰ ওপৰত ইয়াৰ প্রভাৱ বহু পৰিমাণে হ্রাস পাব পাৰে।

এই ধাৰণাটো তলত দিয়া কুৰলত প্রকাশ পাইছে:

இடுக்கண் வருங்கா னகுக வதனை
யடுத்தூர்வ தஃதொப்ப தில். (*குறள் 621)*

ইটুক্কণ্ ৱৰুংকা ণৰুক ৱতনই
য়টুত্তূৰৱ তহতোপ্প তিল্।

বিপদৰ সময়তো হাঁহি থাকিবা, দুখক জয়
কৰাৰ সমান একো হ'ব নোৱাৰে।

প্রতিকূলতা আহিলে হাঁহিৰে তাৰ সন্মুখীন হওঁক; ইয়াক অতিক্রম কৰাৰ বাবে ইয়াতকৈ উত্তম উপায় নাই।

দুখ-কষ্টক অস্বীকাৰ বা আওকাণ কৰাৰ আহ্বান বুলি ইয়াক ব্যাখ্যা কৰা উচিত নহয়। বৰঞ্চ প্রতিকূলতাই মনটোক সম্পূর্ণৰূপে আগুৰি ধৰিব নিদিয়াকৈ অসুবিধাৰ সন্মুখীন হ'ব পৰা মানসিক সহনশীলতা গঢ়ি তোলাৰ এক উপদেশ হিচাপেহে বুজিব পাৰি।

মানসিক সুস্থতাৰ বাবেও ভাল মানৱ সম্পর্ক অপৰিহার্য। ৱল্লুৱৰে প্রেম, বন্ধুত্ব, কৃপাময় ভাষণ আৰু কৃতজ্ঞতাক যি গুৰুত্ব দিয়ে, সিয়ে ব্যক্তিৰ আভ্যন্তৰীণ জীৱন আৰু সামাজিক সম্পর্কৰ মাজৰ ঘনিষ্ঠ সম্পর্ক প্রদর্শন কৰে।

মানসিক সুস্থতা বজাই ৰখাৰ উপায়

আনৰ প্রগতি আৰু কৃতিত্বৰ প্রতি থকা ঈর্ষাই মানুহৰ মানসিক সুস্থতাক ক্ষতিগ্রস্ত কৰিব পাৰে। আন এজনৰ সফলতাক লৈ ঈর্ষা কৰাৰ পৰিৱর্তে ইয়াৰ শলাগ লোৱা উচিত আৰু তাত আনন্দ লোৱা উচিত, একে সময়তে বিশ্বাস কৰা উচিত যে নিজেও আন্তৰিক প্রচেষ্টাৰ দ্বাৰা একেধৰণৰ উচ্চতা লাভ কৰিব পাৰে। এনে মনোভাৱে মানসিক সুস্থতা ৰক্ষাত অৰিহণা যোগাব পাৰে।

এই ধাৰণাটো তলত দিয়া কুৰলত প্রতিফলিত হৈছে:

அறனாக்கம் வேண்டாதா னென்பான் பிறனாக்கம்
பேணா தழுக்கறுப் பான். (*குறள் 163)*

অৰন্আক্কম্ ৱেণ্টাতা নেন্পান্ পিৰনাক্কম্
পেণাতু তলুক্কৰুপ্ পান্।

যি নিজৰ বাবে ধর্ম আৰু
অর্থৰ উন্নতিৰ চিন্তা নকৰে,

তেনে লোকে অইনৰ ধর্ম-অর্থৰ
উন্নতি দেখিও আনন্দিত
নহৈ ঈর্ষাহে কৰে।

যিজনে নিজৰ বাবে গুণ আৰু সমৃদ্ধিৰ কামনা নকৰে, তেওঁৰেই আনৰ সমৃদ্ধিৰ প্রতি ক্ষোভিত হয়।

তিৰুক্কুৰলে শিকাইছে যে, নিজৰ বাহিৰত মনৰ শান্তি বিচৰাৰ আগতে প্রথমে ভিতৰৰ মনটোক পৰিশোধন আৰু অনুশাসন কৰিব লাগিব। নিজৰ আৱেগক চিনি পোৱা, নিয়ন্ত্রণ কৰা, দুখ-কষ্টৰ সময়ত অটল হৈ থকা আৰু প্রেমময় আৰু সহায়কাৰী সম্পর্ক গঢ়ি তোলাটোৱেই ইয়াৰ জীৱন দর্শনৰ গুৰুত্বপূর্ণ উপাদান।

এইদৰে যদিও তিৰুক্কুৰলে "মানসিক স্বাস্থ্য"ৰ আধুনিক পৰিভাষা ব্যৱহাৰ কৰা নাই, তথাপিও ইয়াৰ শিক্ষাই আৱেগিক ভাৰসাম্য, মানসিক স্থিতিস্থাপকতা, আত্মনিয়ন্ত্রণ আৰু মানৱ সম্পর্কৰ বাবে এক গভীৰ কাঠামো আগবঢ়ায়।

৫.১২. - তিৰুক্কুৰলত মানৱতাবাদ

প্রতিজন মানুহক মানুহ হিচাপে সন্মান কৰা, আনৰ দুখ-কষ্ট বুজি পোৱা, সহায় আগবঢ়োৱা, ক্ষতি কৰাৰ পৰা বিৰত থকা, ভোক দূৰ কৰা, আনৰ লগত মৰমেৰে ব্যৱহাৰ কৰা আদি মানৱতাবাদৰ মৌলিক নীতি। এই ধাৰণাসমূহ সমগ্র তিৰুক্কুৰলত বিভিন্ন ৰূপত পোৱা গৈছে।

அன்பிலா ரெல்லாந் தமக்குரிய ரன்புடையா
ரென்பு முரியர் பிறர்க்கு. (*குறள் 72)*

অন্পিলা ৰেল্লান তমক্কুৰিয় ৰন্পুটইয়া
ৰেন্পু মুৰিয়ৰ্ পিৰৰক্কু।

প্রেমহীন সকলে সকলো নিজৰ বুলি ভাবে,
প্রেমেৰে পূর্ণ সকলে নিজৰ অস্থিকেইডালো
আনৰ বুলি গণ্য কৰে।

হৃদয়ত প্রেমভাৱ নথকাসকলে সকলো নিজৰ বুলি গণ্য কৰে; প্রেমৰ অধিকাৰীসকলে নিজৰ হাড়কো আনৰ বুলি গণ্য কৰে।

মানৱতাবাদৰ আৰম্ভণি নিহিত হৈ আছে স্বার্থৰ বাহিৰলৈ মনটোক সম্প্রসাৰিত কৰি আনৰ মংগলৰ কাৰণে অর্পণ কৰা।

আনৰ দুখক নিজৰ বুলি অনুভৱ কৰা

அறிவினா ணாகுவ துண்டோ பிறிதினோய்
தந்நோய்போற் போற்றாக் கடை. (*குறள் 315)*

অৰিৱিনা নাকুৱ তুণ্টো পিৰিতিণোয়
তণণোয়পোৰ পোত্রাক্ কটই।

এজন মানুহৰ জ্ঞানৰ একো মূল্য নাই
যদিহে, আনৰ যন্ত্রণাখিনিক নিজৰ বুলি
ভাবিব নোৱাৰে।

যদি কোনোবাই আনৰ দুখক নিজৰ দুখ বুলি নাভাবে তেন্তে জ্ঞান অর্জনৰ কি লাভ?

এই কুৰলে জ্ঞানৰ মূল্যৰ ওপৰত এটা গভীৰ প্রশ্ন উত্থাপন কৰিছে যে যদি কোনোবাই আনৰ দুখ-কষ্ট অনুভৱ কৰিব নোৱাৰে আৰু ইয়াৰ প্রতি সঁহাৰি জনাব নোৱাৰে তেন্তে বুদ্ধিৰ কি লাভ? জ্ঞানৰ মহত্ত্ব কেৱল ইয়াৰ পৰিসৰত নিহিত নহয়; ইয়াক আনৰ সেৱা কৰিবৰ বাবে ব্যৱহাৰ কৰাৰ মাজত নিহিত হৈ আছে।

উদাৰতা আৰু মানৱতাবাদ

দানৰ এটা কার্য্য প্রকৃত উদাৰতা হৈ পৰে যেতিয়া ই কোনোবা এজনৰ ওচৰ পায় যাক সঁচাকৈয়ে সহায়ৰ প্রয়োজন। তিৰুক্কুৰলে এই নীতিৰ ব্যাখ্যা কৰিছে:

வறியார்க்கொன் றீவதே யீகைமற் றெல்லாங்
குறியெதிர்ப்பை நீர துடைத்து. (*குறள் 221)*

ৱৰিয়াৰক্কোন ৰীৱতে য়ীকইম্ৰ ৰেল্লাং
কুৰিয়েতিৰপ্পই ণীৰ তুটইত্তু।

দৰিদ্রসকলক দান কৰাটোহে প্রকৃত দান।
অন্যসকলক দিয়াটো মাত্র কৃতজ্ঞতাৰ চিন।

আর্তজনক কিবা এটা দিয়াটো প্রকৃত উদাৰতা; বাকী সকলো দানৰ বিনিময়ত কিবা এটা পোৱাৰ আশা থাকে।

পুৰস্কাৰৰ আশা নকৰাকৈ আগবঢ়োৱা সহায়ে মানৱতাবাদৰ উচ্চতম প্রকাশক প্রতিনিধিত্ব কৰে।

তিৰুক্কুৰলত মানৱতাবাদ হৈছে "মই"ৰ পৰা "আমি"লৈ হোৱা মনৰ যাত্রা। জ্ঞান আৰু ধন-সম্পত্তিয়ে নিজৰ প্রকৃত মানৱীয় মূল্য লাভ কৰে তেতিয়াহে যেতিয়া এজন ব্যক্তিয়ে আনৰ দুখ-কষ্টক চিনি পায় আৰু

তেওঁলোকৰ কল্যাণৰ বাবে কাম কৰে।

৫.১৩. - তিৰুক্কুৰলত সামাজিক সম্প্রীতি

এখন সমাজ কেৱল আইনৰ দ্বাৰা টিকি থাকিব নোৱাৰে। পাৰস্পৰিক সন্মান, প্রেম, ন্যায়, ধৈর্য্য, কৃপাময় ভাষণ আৰু আপোচ কৰাৰ ইচ্ছাই সামাজিক সম্প্রীতিৰ ভেটি গঠন কৰে।

இனிய வுளவாக வின்னாத கூறல்
கனியிருப்பக் காய்கவர்ந் தற்று. (*குறள் 100)*

ইনিয় বুলৱাক ৰিন্নাদ কূ�ৰল্
কনিয়িৰুপ্পক্ কায়্কৰৰণ্ তক্ৰ।

সুমধুৰ বচন থাকোঁতে কঠোৰ শব্দ ব্যৱহাৰ
কৰাটো পকা ফল থাকোঁতে কেঁচা ফল খোৱাৰ দৰে।

মিঠা মাত এষাৰ মতাৰ সলনি কর্কশ মাত এষাৰ মতা মানে পকা ফল হাতত থকাৰ পাছতো কেঁচা ফল বাছি লোৱাৰ দৰেই।

কোমল আৰু মিঠা শব্দ ব্যৱহাৰ কৰাৰ পৰিৱর্তে কঠোৰভাৱে কথা কোৱাতো পকা ফলটো এৰি কেঁচা ফলটো বাছি লোৱাৰ লগত তুলনা কৰা হৈছে। মানৱ সম্পর্ক ৰক্ষাৰ ক্ষেত্রত শব্দই উল্লেখযোগ্য ভূমিকা পালন কৰে। এইদৰে এই কুৰলে সামাজিক সম্পর্কত ভাষাৰ দায়বদ্ধতাক উজ্জ্বল কৰি তুলিছে।

বেয়াৰ বিপৰীতে ভাল কৰা

ৱল্লুৱৰে শিকাইছে যে বেয়াৰ উত্তৰ বেয়াৰে দি প্রতিশোধৰ চক্রটো অব্যাহত ৰাখিব নালাগে। বৰঞ্চ বেয়াৰ প্রতি ভালপোৱাৰ সঁহাৰি জনোৱাটো এক উচ্চ নৈতিক আদর্শ। ইয়াৰ দ্বাৰা সামাজিক সম্প্রীতিৰ প্রতি এক গভীৰ নৈতিক দৃষ্টিভংগী গঠন কৰা হয়।

তলত দিয়া কুৰালে এই আদর্শ প্রকাশ কৰিছে:

இன்னாசெய் தாரை யொறுத்த லவர்நாண
நன்னயஞ் செய்து விடல். (*குறள் 314)*

ইন্নাচেয় তাৰই য়োৰুত্ত লৱৰ্ণাণ
ণন্নয়ঞ চেয়তু ৱিটল।

পাপ কাম কৰাসকলক শাস্তি দিয়াৰ একমাত্র উপায় হৈছে
তেওঁলোকৰ কুকর্মবোৰ পাহৰি তেওঁলোকৰ

বাবে ভাল কাম কৰা।

যিসকলে এটা কষ্ট দিছে তেওঁলোকক শাস্তি দিয়াৰ সঠিক উপায় হ'ল তেওঁলোকৰ বাবে ভাল কাম কৰা আৰু তাৰ দ্বাৰা তেওঁলোকে কৰা অন্যায়ৰ বাবে লাজ অনুভৱ কৰা।

প্ৰতিশোধৰ চক্ৰ এটাক স্থায়ী কৰি ৰখাতকৈ ভালৰ সৈতে সঁহাৰি জনোৱাৰ ক্ষমতাই সম্পৰ্কক ৰূপান্তৰিত কৰাৰ আৰু সমন্বয় পুনৰুদ্ধাৰ কৰাৰ ক্ষমতা আছে।

নিৰপেক্ষতা আৰু ন্যায়

সামাজিক সম্প্ৰীতিৰ বাবে ন্যায় হৈছে মূল ভেটি। নিৰপেক্ষতা অবিহনে স্থায়ী ঐক্য প্ৰতিষ্ঠা কৰিব নোৱাৰি, যাৰ বাবে সকলোৰে সৈতে ন্যায়পৰায়ণ আৰু পক্ষপাতিত্ব অবিহনে ব্যৱহাৰ কৰাটো প্ৰয়োজন। তিৰুক্কুৰলত কল্পনা কৰা সামাজিক সম্প্ৰীতিৰ অৰ্থ সেয়েহে পাৰ্থক্য নাইকিয়া কৰা নহয়; বৰঞ্চ ইয়াৰ অৰ্থ হৈছে পাৰ্থক্যৰ মাজতো মানৱ মৰ্যাদা আৰু নৈতিক আচৰণ ৰক্ষা কৰা।

প্ৰেম, কৃপাময় বাক্য, ধৈৰ্য্য, ন্যায়, আৰু ক্ষমা তিৰুক্কুৰলে কল্পনা কৰা সামাজিক সম্প্ৰীতিৰ স্তম্ভ। ঐক্যৰ অৰ্থ এইটো নহয় যে সকলোৱে একে হ'ব লাগিব; ইয়াৰ অৰ্থ হ'ল ইজনে সিজনৰ পৰা পৃথক মানুহে পাৰস্পৰিক সন্মান আৰু মৰ্যাদাৰে একেলগে থাকিব পাৰে।

৫.১৪. - তিৰুক্কুৰলত বন্ধুত্ব

তিৰুক্কুৰলত বন্ধুত্বক কেৱল সংগী বা মনোৰঞ্জনৰ বাবে সম্পৰ্ক হিচাপে গণ্য কৰা নহয়। তিৰুৱল্লুৱৰে ইয়াৰ বহুতো দিশ পৰীক্ষা কৰে, য'ত আছে এজন ভাল বন্ধু বাছনি কৰা, বন্ধুত্ব পৰীক্ষা কৰা আৰু বুজা, প্ৰকৃত বন্ধুত্ব ৰক্ষা কৰা আৰু ক্ষতিকাৰক সংগ এৰাই চলা।

முகநக நட்பது நட்பன்று நெஞ்சத்
தகநக நட்பது நட்பு. (*குறள் 786)*

মুকণক ণট্পতু ণট্পন্ৰু ণেঞচত্
তকণক ণট্পতু ণট্পু।

বন্ধুত্ব মুখৰ হাঁহিত নিহিত হৈ নাথাকে,
অন্তৰৰ পৰা ভাল বন্ধু হ'ব লাগিব।

বন্ধুত্ব কেৱল মুখত দেখা দিয়া হাঁহিটো নহয়; প্ৰকৃত বন্ধুত্ব হ'ল হৃদয়ৰ পৰা উদ্ভৱ হোৱা মৰম।

ভুল শুধৰাই দিয়া বন্ধু

এজন প্ৰকৃত বন্ধু কেৱল আমাৰ সুখৰ মুহূৰ্তবোৰৰ অংশীদাৰ নহয়। তিৰুৱল্লুৱৰে প্ৰকৃত বন্ধুত্বক সংজ্ঞায়িত কৰিছে যে যি সম্পৰ্কত এজন ব্যক্তিয়ে বন্ধুক ভুল পথ লোৱাত বাধা দিয়ে আৰু দুৰ্দশাৰ সময়ত বন্ধুৰ কাষত থিয় দিয়ে।

அழிவி னவைநீக்கி யாறுய்த் தழிவின்க
ணல்ல லுழப்பதா நட்பு. (*குறள் 787)*

অলিৱি নৱইণীক্কি য়াৰুয়ত্ তলিৱিন্ক
ণল্ল লুলপ্পতা ণট্পু।
যিয়ে ভুল পথলে যোৱাৰ পৰা আঁতৰাই
আনে, শুদ্ধ পথ প্ৰদৰ্শন কৰে আৰু বিপদৰ
সময়ত দুখৰ ভাগ-বাটোৱাৰা কৰে, সেয়াহে ভাল বন্ধু।

এই কুৰলত বন্ধুত্বৰ দায়িত্বৰ ওপৰত গুৰুত্ব আৰোপ কৰা হৈছে। তিৰুৱল্লুৱৰে আন এজনক দুখৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰাৰ বন্ধুৰ কৰ্তব্যক বুজাবলৈ এক শক্তিশালী আৰু স্মৰণীয় উপমা ব্যৱহাৰ কৰিছে:

உடுக்கை யிழந்தவன் கைபோல வாங்கே
யிடுக்கண் களைவதா நட்பு. (குறள் 788)

উটুক্ককই য়িলণ্তৱন্ কইপোল ৱাংকে
য়িটুক্কণ্ কলইইৱতা ণট্পু।

দেহৰ পৰা খহি পৰিব খোজা কাপোৰখন
ঠিক কৰিবলৈ যিদৰে হাতখন আগবাঢ়ি
যায়, ঠিক তেনেদৰে বিপদৰ সময়ত বন্ধুক ৰক্ষা
কৰিবলৈ আগবাঢ়ি যোৱা উচিত।

নিজৰ কাপোৰ খহি গ'লে যেনেকৈ হাতখনে প্ৰবৃত্তিগতভাৱে শৰীৰটো ঢাকিবলৈ চেষ্টা কৰে, ঠিক তেনেদৰে এজন প্ৰকৃত বন্ধুৱে মাতিবলৈ অপেক্ষা নকৰাকৈয়ে বিপদত পৰা বন্ধুক সহায় কৰিবলৈ আহে।

এইদৰে বন্ধুত্বৰ মূল্য কেৱল সুখৰ ভাগ-বতৰা কৰাত নহয়, ইজনে সিজনৰ ভুল শুধৰোৱা, প্ৰতিকূলতাৰ সময়ত ইজনে সিজনৰ কাষত থিয় দিয়া আৰু আন্তৰিক আৰু অটল হৈ থকাত নিহিত হৈ থাকে।

৫.১৫. - তিৰুক্কুৰলৰ ৰাজনীতি

তিৰুক্কুৰলৰ পোৰুটপালত ৰাষ্ট্ৰ, শাসক, মন্ত্ৰী, দুৰ্গ, সেনা, নাগৰিক, ন্যায়, অৰ্থনীতি, কূটনীতি, শাসন আদি বিভিন্ন দিশৰ বিষয়ে বিস্তৃতভাৱে আলোচনা কৰা হৈছে। তিৰুৱল্লুৱৰৰ ৰাজনৈতিক দৰ্শনৰ মূলতে আছে জনসাধাৰণৰ কল্যাণ আৰু ন্যায়ৰ নীতি।

படைகுடி கூழமைச்சு நட்பர ணாறு
முடையா னரசரு ளேறு. (*குறள் 542)*

পটইকুটি কূল্মইচ্চু ণট্পৰ ণাৰু
মুটইয়া নৰচৰু লেৰু।

যিজনৰ সৈন্যবৰ্গ, প্ৰজা, অৰ্থ, মন্ত্ৰীবৰ্গ, বন্ধু
আৰু ৰাজ অট্টালিকা— এই ছয়টি সম্পদ আছে, তেওঁ
শাসনকৰ্তাসকলৰ মাজত সিংহৰ দৰে।

তিৰুৱল্লুৱৰে এখন সু-কাৰ্য্যক্ষম ৰাষ্ট্ৰৰ ছটা প্ৰয়োজনীয় উপাদান চিনাক্ত কৰিছেঃ সেনা, নাগৰিক, অৰ্থনৈতিক সম্পদ, মন্ত্ৰী, মিত্ৰতা আৰু দুৰ্গ।

সৎ শাসন ব্যৱস্থা

வானோக்கி வாழு முலகெல்லா மன்னவன்
கோனோக்கி வாழுங் குடி. (*குறள் 542)*

ৱান্ণোক্কি ৱালু মুলকেল্লা মন্নৱন্
কোণোক্কি ৱালুং কুটি।

সমগ্ৰ মানুহে আকাশলৈ চাই বৃষ্টিৰ অপেক্ষাত যিদৰে ৰৈ
থাকে; ঠিক তেনেদৰে সুশাসনলৈ প্ৰজাসকলো
ৰৈ থাকে।

পৃথিৱীয়ে যেনেকৈ বৰষুণৰ বাবে আকাশলৈ চাই থাকে, নাগৰিকসকলেও নিজৰ মংগল আৰু নিৰাপত্তাৰ বাবে শাসকৰ সৎ ৰাজদণ্ডৰ ওপৰত নিৰ্ভৰশীল। ইয়াৰ দ্বাৰা এই কথাই প্ৰকাশ পায় যে জনসাধাৰণৰ জীৱন শাসনৰ গুণগত মানদণ্ডৰ সৈতে ওতঃপ্ৰোতভাৱে জড়িত।

তিৰুক্কুৰলৰ মতে ৰাজনীতি কোনো এজন শাসকৰ ব্যক্তিগত গৌৰৱৰ আহিলা নহয়; বৰঞ্চ জনসাধাৰণৰ সুৰক্ষা আৰু কল্যাণৰ দিশত নিৰ্দেশিত এক দায়িত্ব। তিৰুৱল্লুৱৰৰ ৰাজনৈতিক দৰ্শনত কৰ্তৃত্বতকৈ ন্যায় অধিক গুৰুত্বপূৰ্ণ, শাসকতকৈ নাগৰিকৰ কল্যাণ অধিক গুৰুত্বপূৰ্ণ আৰু ক্ষমতাতকৈ দায়িত্ববোধ অধিক গুৰুত্বপূৰ্ণ।

৫.১৬. - তিৰুক্কুৰলত প্ৰশাসনিক দক্ষতা

প্ৰশাসন কেৱল সিদ্ধান্ত গ্ৰহণৰ কাৰ্যই নহয়। ই সঠিক সময়ত সঠিক ব্যক্তিক সঠিক কামটো ন্যস্ত কৰা, ফলাফলৰ মূল্যাংকন কৰা আৰু কাৰ্যকৰী ৰূপায়ণ সুনিশ্চিত কৰাক সামৰি লয়। তিৰুক্কুৰলৰ কেইবাটাও অধ্যায়ত প্ৰশাসনৰ এনে নীতিসমূহৰ সৈতে অতিশয় প্ৰাসংগিক ধাৰণাবোৰ সন্নিবিষ্ট হৈ আছে।

இதனை யிதனா லிவன்முடிக்கு மென்றாய்ந்
ததனை யவன்கண் விடல். (*குறள் 517)*

ইতনই য়িতনা লিৱন্মুটিক্কু মেন্ৰায়ণ্
ততনই য়ৱন্কণ্ ৱিটল্।

কোনো এটা কাৰ্য ব্যক্তিজনে যিকোনো প্ৰকাৰে
কৰিব পাৰিব বুলি আশ্বস্ত হোৱাৰ পাছতহে
নিয়োগ কৰা উচিত।

কোনে কাৰ্যকৰীভাৱে আৰু কি উপায়েৰে কামটো সম্পন্ন কৰিব পাৰিব সেয়া সাৱধানে মূল্যাংকন কৰাৰ পিছতহে এজন ব্যক্তিক কোনো কাম অৰ্পণ কৰা উচিত। এই নীতিক সঠিক ব্যক্তিক সঠিক কামত নিযুক্তি দিয়াৰ আধুনিক প্ৰশাসনিক ধাৰণাটোৰ সৈতে সম্পৰ্কিত কৰিব পাৰি।

পৰিকল্পনা আৰু ৰূপায়ণ

எண்ணித் துணிக கருமந் துணிந்தபி
னெண்ணுவ மென்ப திழுக்கு. (*குறள் 467)*

এণ্ণিত্ তুণিক কৰুমণ্ তুণিণ্তপি
নেণ্ণুৱ মেন্প তিলুক্কু।

প্ৰথমে আঁচনি কৰা আৰু তাৰ পাছত কাম কৰা।
'প্ৰথমে কাম কৰিম, তাৰ পাছত ভাবিম'— কাৰ্যই
ধ্বংস মাতি আনে।

কোনো কাম সাৱধানতাপূৰ্ণ বিবেচনাৰ পিছতহে আৰম্ভ কৰা উচিত; এবাৰ সিদ্ধান্ত লৈ লোৱাৰ পিছত প্ৰয়োজনীয় সংকোচ পৰিহাৰ কৰা উচিত। তিৰুৱল্লুৱৰে এনেদৰে পৰিকল্পনা আৰু কাৰ্যকৰীকৰণৰ মাজত ভাৰসাম্যৰ ওপৰত গুৰুত্ব আৰোপ কৰিছে।

এজন ভাল প্ৰশাসকে কঠিন কাম সম্পন্ন কৰিবলৈ দৰকাৰী সম্পদ, সময়, পদ্ধতি আৰু সামৰ্থ্য বুজি পাব লাগিব। এই নীতিটো তলত দিয়া কুৰলটোত প্ৰকাশ পাইছে:

கருவியுங் காலமுஞ் செய்கையுஞ் செய்யு
மருவினையு மாண்ட தமைச்சு. (*குறள் 631)*

কৰুৱিয়ুং কালমুঞ চেয়কইয়ুঞ চেয়য়ু
মৰুৱিনইয়ু মাণ্ট তমইচ্চু।

যিজন মন্ত্রীয়ে উপযুক্ত সময় আৰু সঠিক স্থানত
দুর্লভ কর্ম সম্পাদন কৰিব পাৰে, সেইজনেই
সঠিক মন্ত্রী।

এয়েহে তিৰুক্কুৰলৰ প্রশাসনিক চিন্তাধাৰাক পৰিকল্পনা, মানৱ সম্পদৰ নির্বাচন, সময়ৰ প্রতি সজাগতা, দায়িত্ব অর্পণ আৰু ৰূপায়ণৰ দক্ষতাৰ এক সংমিশ্রণ বুলি বুজিব পাৰি।

এজন ভাল প্রশাসক সেইজন নহয় যিজনে ব্যক্তিগতভাৱে সকলো কাম কৰে, বৰঞ্চ সেইজনহে যিয়ে আনক তেওঁলোকৰ দায়িত্বসমূহ কার্যকৰীভাৱে সম্পন্ন কৰিবলৈ কেনেদৰে সম্পাদন কৰি তুলিব লাগে, দায়িত্ব বিতৰণ কৰিব লাগে আৰু সক্ষম কৰি তুলিব লাগে সেয়া জানে।

৫.১৭. - তিৰুক্কুৰলত অর্থনৈতিক চিন্তাধাৰা

তিৰুক্কুৰলে নৈতিক উপায়েৰে সম্পদ উপার্জন কৰা, ইয়াক সুৰক্ষিত কৰা, উচিতভাৱে ব্যৱহাৰ কৰা আৰু ইয়াৰ দ্বাৰা আন লোকেও যাতে উপকৃত হয় সেয়া সুনিশ্চিত কৰাৰ ওপৰত গুৰুত্ব দিয়ে। এনেদৰে অর্থনীতি মানৱ কল্যাণৰ সৈতে ঘনিষ্ঠভাৱে সম্পর্কিত।

இயற்றலு மீட்டலுங் காத்தலுங் காத்த
வகுத்தலும் வல்ல தரசு. (*குறள் 385)*

ইয়ত্রলু মীট্টলুং কাত্তলুং কাত্ত
ৱকুত্তলুম্ ৱল্ল তৰচু।

উপযুক্তধৰণে আহৰণ কৰা, সঞ্চয় কৰা, ৰক্ষণাবেক্ষণ দিয়া আৰু
অর্থৰ বিতৰণ কৰা— এইখিনিয়েই হৈছে প্রকৃত শাসনকর্তাৰ লক্ষণ।

ৰাজহ সৃষ্টি কৰা, সম্পদ আহৰণ কৰা, ইয়াক সুৰক্ষিত কৰা আৰু তাৰ পিছত সঠিকভাৱে বিতৰণ কৰাটোক সু-অর্থনৈতিক শাসন প্রণালীৰ অপৰিহার্য উপাদান হিচাপে উপস্থাপন কৰা হৈছে।

সম্পদৰ সামাজিক উপযোগিতা

যেতিয়া কোনো দেশ অর্থনৈতিকভাৱে আত্মনির্ভৰশীল হৈ পৰে, তেতিয়া ই বৈৰী ভাবাপন্ন বহিঃশক্তিক

প্ৰতিহত আৰু পৰাস্ত কৰাৰ শক্তি লাভ কৰে। তিৰুৱল্লুৱৰে দেশ এখনৰ বাবে এনে অৰ্থনৈতিক প্ৰগতিৰ গুৰুত্বতাৰ ওপৰত জোৰ দিছে। এই ধাৰণাটো তলত দিয়া কুৰলটোত প্ৰতিফলিত হৈছে:

செய்க பொருளைச் செறுநர் செருக்கறுக்கு
மெஃகதனிற் கூரிய தில். (*குறள் 759)*

চেয়ক পোৰুলইচ্ চেৰুণৰ্ চেৰুক্কৰুক্কু
মেহকতনিৰ কূৰিয় তিল্।

ধন উপাৰ্জন কৰা উচিত। ইয়াৰ জৰিয়তে
শত্ৰুৰ অহংকাৰ ধ্বংস কৰিব পাৰি।

অৰ্থনৈতিক শক্তিয়ে ব্যক্তি আৰু ৰাষ্ট্ৰ উভয়কে কাৰ্যকৰীভাৱে কাম কৰাত সমৰ্থন কৰে। অৱশ্যে, তিৰুক্কুৰলৰ ব্যাপক দৃষ্টিভংগী হ'ল— সম্পদ সদায় সদগুণ আৰু নীতি-নিয়মৰ অধীনত থকা উচিত। উদাৰতা, পাৰস্পৰিক সাহায্য আৰু আতিথ্যয়তা বিষয়ক অধ্যায়সমূহে সম্পদৰ সৈতে থকা সামাজিক দায়িত্বৰ ওপৰত গুৰুত্ব আৰোপ কৰে। গতিকে, সম্পদ আহৰণৰ চূড়ান্ত উদ্দেশ্য কেৱল সঞ্চয় কৰাটোৱেই নহয়, বৰঞ্চ ইয়াক কল্যাণময় কামত ব্যৱহাৰ কৰাটোহে।

তিৰুক্কুৰলৰ অৰ্থনৈতিক চিন্তাধাৰাই উৎপাদন, আহৰণ, সংৰক্ষণ আৰু বিতৰণৰ পৰস্পৰ সংলগ্ন প্ৰক্ৰিয়াসমূহক সামৰি লয়। সম্পদে মানুহক নিয়ন্ত্ৰণ কৰা উচিত নহয়; বৰঞ্চ ই মানৱ কল্যাণত সেৱা আগবঢ়োৱা উচিত। তিৰুৱল্লুৱৰৰ মৌলিক বাৰ্তা হ'ল— নীতি-আদৰ্শৰ সৈতে যুক্ত সমৃদ্ধিয়েই হৈছে স্থায়ী আৰু অৰ্থপূৰ্ণ সম্পদ।

৫.১৮. - তিৰুক্কুৰলত কৃষি

তিৰুৱল্লুৱৰে কৃষিক কেৱল এটা জীৱিকা হিচাপে চোৱাৰ পৰিৱৰ্তে; তেওঁ ইয়াক সামাজিক জীৱনৰ ভেটি বুলি গণ্য কৰে। খাদ্য উৎপাদন অবিহনে পৃথিৱী চলিব নোৱাৰে। সেয়েহে, তেওঁ কৃষকসকলক অতি মৰ্যাদাপূৰ্ণ স্থান প্ৰদান কৰিছে।

சுழன்றுமேர்ப் பின்ன துலக மதனா
லுழந்து முழுவே தலை. (*குறள் 1031)*

চুলন্ৰুমেৰপ্ পিন্ন তুলক ম্তনা
লূলণ্তু মলৰে তলই।

কষ্টকৰ হ'লেও, পৃথিৱীৰ ভিতৰত কৃষিয়েই
হৈছে শ্ৰেষ্ঠ বাণিজ্য। পৃথিৱীখন ইয়াৰ
ওপৰতে নিৰ্ভৰশীল।

পৃথিৱীখন যদিও বিভিন্ন জীৱিকা আৰু কাম-কাজত নিয়োজিত হৈ আছে, তথাপিও খাদ্যৰ বাবে শেষত ই কৃষিৰ ওপৰতে নির্ভৰ কৰে। সেয়েহে, সকলো জীৱিকাৰ ভিতৰত কৃষিয়েই সর্বশ্রেষ্ঠ।

সমাজৰ ভেটি

কৃষিয়ে ক্ষুধাৰ যন্ত্রণা দূৰ কৰি সকলো জীৱ-জন্তুকে জীয়াই ৰাখে আৰু ইয়াৰ দ্বাৰা মানসিক সন্তুষ্টি আৰু স্পষ্টতা প্রদানত অৰিহণা যোগায়। কৃষকসকলক ভোকৰ পৰা পৰিত্রান কৰোঁতা হিচাপে স্বীকৃতি দি তিৰুৱল্লুৱৰে কয়:

உழுதுண்டு வாழ்வாரே வாழ்வார்மற் றெல்லாந்
தொழுதுண்டு பின்செல் பவர். (*குறள் 1033)*

উলুতুণ্টু ৱাল্ৱাৰে ৱাল্ৱাৰমৰ ৰেল্লাণ
তোলুতুণ্তু পিন্চেল্ পৱৰ্।

খেতিয়কসকলে খেতি চহ কৰাৰ জৰিয়তে জীয়াই
থাকে আৰু আহাৰ গ্রহণ কৰে।
বাকীসকলে তেওঁলোকৰ প্রতি মূৰ দোঁৱায় আৰু তেওঁলোকক অনুসৰণ

এই কুৰলে তেওঁলোকৰ শ্রমৰ মাধ্যমেৰে খাদ্য উৎপাদন কৰা লোকসকলৰ আত্মনির্ভৰশীলতা আৰু সামাজিক অৱদানক উচ্চ স্থানলৈ উন্নীত কৰিছে।

உழவினார் கைம்மடங்கி னில்லை விழைவதூஉம்
விட்டேமென் பார்க்கு நிலை. (*குறள் 1036)*

উলৱিনাৰ্ কইম্মটংকি নিল্লই ৱিলইৱতূউম্
ৱিট্টেমেন্ পাৰক্কু ণিলই।

যদি কৃষকে হাল বাবলৈ এৰি দিয়ে আৰু
হাতবোৰ স্থবিৰ হৈ পৰে, তেতিয়াহ'লে
তাত কোনো জীৱ জীয়াই নাথাকিব। আনকি
তপস্বীসকলৰ বাবেও জীৱন নির্বাহ কৰা কঠিন হ'ব।

তিৰুৱল্লুৱৰে এই সামাজিক-অর্থনৈতিক সত্যটোলৈ আঙুলিয়াই দিছে যে যদি কৃষকৰ হাত দুখন স্থবিৰ হৈ পৰে, তেন্তে সমাজৰ অন্যান্য খণ্ডসমূহো প্রভাৱিত হ'ব।

তিৰুক্কুৰলত কৃষি কেৱল খাদ্য উৎপাদনেই নহয়; ই মানৱ সমাজৰ জীৱন-ধাৰণৰ মূল আধাৰ। কৃষকসকলক শ্রদ্ধা কৰা মানে কেৱল এটা বৃত্তিক সন্মান জনোৱাই নহয়; ই মানৱ জীৱনক ধাৰণ কৰি ৰখা মৌলিক শ্রমক সন্মান জনোৱা।

৫.১৯. - তিৰুক্কুৰলত পৰিৱেশ সংক্ৰান্তীয় চিন্তাধাৰা

যদিও "পৰিৱেশ" শব্দটো তিৰুক্কুৰলত প্ৰত্যক্ষভাৱে উল্লেখ হোৱা নাই, তথাপিও এই গ্ৰন্থখনে বৰষুণ, পানী, কৃষি, জীৱৰ প্ৰতি দয়া, অহিংসা আৰু পৰিমিত উপভোগ সম্পৰ্কে ইয়াৰ চিন্তাধাৰাৰ জৰিয়তে প্ৰকৃতি আৰু মানৱ জীৱনৰ পাৰস্পৰিক নিৰ্ভৰশীলতাৰ ধাৰণাসমূহ স্পষ্টভাৱে প্ৰকাশ কৰিছে।

পানীৰ প্ৰধানতা

জীৱন চক্ৰ কোনো বাধা নোহোৱাকৈ চলি থাকিবলৈ পানী অপৰিহাৰ্য। তিৰুৱল্লুৱৰে তলত দিয়া কুৰলটোত পানীৰ গুৰুত্ব সন্নিবিষ্ট কৰিছে:

நீரின் றமையா துலகெனின் யார்யார்க்கும்
வானின் றமையா தொழுக்கு. (*குறள் 20)*

ণীৰিন ৰমইয়া দুলকেনিন্ য়াৰয়াৰক্মকুম্
ৱানিন ৰমইয়া দোলুক্কু।

পানীৰ অবিহনে জীৱন বৰ্তি থাকিব নোৱাৰে আৰু
বৃষ্টিৰ অবিহনে ধৰ্মও বৰ্তি নাথাকে।

পানী অবিহনে পৃথিৱীয়ে জীৱন ধাৰণ কৰিব নোৱাৰে। সেয়েহে, তিৰুৱল্লুৱৰে পানীৰ প্ৰধান উৎস বৰষুণৰ গুৰুত্বৰ ওপৰতো জো�ৰ দিছে।

விசும்பிற் றுளிவீழி னல்லான்மற் றாங்கே
பசும்புற் றலைகாண் பரிது. (*குறள் 20)*

ৰিচুম্পিৰ তুলিৱীলি নল্লাণ্মৰ ৰাংকে
পচুম্পুল তলইকাণ্ পৰিদু।

ঘাঁহৰ পাত এখিলাও দেখিবলৈ পোৱা নাযাব,
যদিহে আকাশে বৰষুণ নিদিয়ে।

সৰু সেউজীয়া ঘাঁহৰ পাত এটাৰ জীৱনো বৰষুণৰ ওপৰত নিৰ্ভৰশীল। এই পৰ্যবেক্ষণৰ জৰিয়তে তিৰুৱল্লুৱৰে মানুহ, উদ্ভিদ, পানী আৰু বৰষুণক পৃথক সত্তা হিচাপে নহয়, বৰঞ্চ এক প্ৰাকৃতিক পৰিস্থিতিতন্ত্ৰৰ শৃংখলাৰ অন্তৰ্গত ইটোৱে সিটোৰ সৈতে সম্পৰ্কিত উপাদান হিচাপে দাঙি ধৰিছে।

জীৱ-জন্তু আৰু পৰিৱেশৰ প্ৰতি সহানুভূতি

যেতিয়া কোনো এখন দেশ পানীৰ অভাৱত পৰে, তেতিয়া ইয়াৰ সমৃদ্ধি হ্ৰাস পায় আৰু ই দৰিদ্ৰতাত পৰিব পাৰে। ইয়াৰ ফলস্বৰূপে ৰোগ, ক্ষুধা আৰু বৈৰীভাৱ বৃদ্ধি পায়, যিয়ে দেশখনৰ প্ৰাকৃতিক শৃংখলা বিঘ্নিত কৰে। গতিকে, পানী এনে সমস্যাসমূহ অতিক্ৰম কৰাৰ অন্যতম বৃহৎ ভেটি।

যেতিয়া প্ৰচুৰ প্ৰাকৃতিক সম্পদৰ দ্বাৰা দেশ এখন সমৃদ্ধিশালী হৈ পৰে, তেতিয়া ক্ষুধা নোহোৱা হয়। যেতিয়া সকলোৰে বাবে খাদ্য উপলব্ধ হয়, তেতিয়া মানসিক আৰু শাৰীৰিক উভয় দিশতে উন্নতি ঘটে; আৰু যেতিয়া মানুহে জীৱনৰ প্ৰয়োজনীয় বস্তুসমূহ লাভ কৰে, তেতিয়া শত্ৰুতা আৰু সংঘাতো হ্ৰাস পায়। আনকি দান-বৰঙণি আৰু আধ্যাত্মিক সাধনাও সম্ভৱ হৈ পৰে। সেয়েহে, তিৰুৱল্লুৱৰে গুৰুত্ব আৰোপ কৰিছে যে প্ৰকৃতি ৰক্ষা কৰাটো সকলোৰে যৌথ দায়িত্ব:

தானந் தவமிரண்டுந் தங்கா வியனுலகம்
வானம் வழங்கா தெனின். (*குறள் 19)*

তানণ্ তৱমিৰণ্টুণ্ তংকা ৰিয়নুলকম্
ৱানম্ ৱলংকা তেনিন্।

আকাশে বৃষ্টি ঢলাত বিফল হ'লে এই পৃথিৱীৰ পৰা
দান আৰু তপস্যাও অন্তৰ্ধান হৈ পৰিব।

যদি আকাশে বৰষুণ নিদিয়ে, তেন্তে এই পৃথিৱীত দান-ধৰ্ম বা আধ্যাত্মিক সাধনাও বিকশিত হ'ব নোৱাৰে।

তিৰুক্কুৰলৰ পৰিৱেশ সংক্ৰান্তীয় চিন্তাধাৰাই স্পষ্ট কৰি দিয়ে যে মানুহ প্ৰকৃতিৰ পৰা স্বাধীন হৈ জীয়াই থাকিব নোৱাৰে। সেয়েহে, প্ৰকৃতি ৰক্ষা কৰাটো কেৱল বাহ্যিক পৰিৱেশ সুৰক্ষিত কৰাৰ বিষয় নহয়; ই মূলতঃ মানৱ জীৱনৰ ভেটিটোকে সুৰক্ষা দিয়াক বুজায়। তিৰুৱল্লুৱৰৰ দৃষ্টিভংগীৰ জৰিয়তে প্ৰকাশ পোৱা এয়াই হৈছে এক চিৰন্তন পৰিস্থিতিতন্ত্ৰীয় প্ৰজ্ঞা।

৫.২০. - তিৰুক্কুৰলত পাৰিবাৰিক নীতি-আদৰ্শ

তিৰুক্কুৰলত পৰিয়ালক কেৱল ঘৰুৱা জীৱনৰ কোনো ব্যক্তিগত স্থান হিচাপে গণ্য কৰা হোৱা নাই; ইয়াক প্ৰথমখন সামাজিক প্ৰতিষ্ঠান বুলি বিবেচনা কৰা হৈছে য'ত সৎগুণসমূহে ৰূপ পৰিগ্ৰহ কৰে। মৰম-স্নেহ,

দায়িত্ববোধ, অতিথিপৰায়ণতা, সন্তান আৰু সৌহার্দ্যপূর্ণ সম্পর্কই পাৰিবাৰিক নীতি-আদর্শৰ অপৰিহার্য উপাদান গঠন কৰে।

அன்பு மறனு முடைத்தாயி னில்வாழ்க்கை
பண்பும் பயனு மது. (*குறள் 45)*

অন্পু মৰনু মুটইত্তায়ি নিল্ৰালক্ককই
পণ্পুম্ পয়নু মদু।

যি গার্হস্থ্য জীৱনত প্রেম আৰু সততা থাকে;
তাত দয়াও থাকিব।

পৰিয়াল জীৱনৰ মহত্ত্ব বস্তুগত সম্পদৰ ওপৰত নির্ভৰ নকৰে; বৰঞ্চ ই মৰম-স্নেহ আৰু পুণ্যৰে সমৃদ্ধ সম্পর্কসমূহৰ মাজতহে নিহিত হৈ থাকে।

পৰিয়ালৰ সামাজিক দায়িত্ব

ব্যক্তিগত জীৱন মানে কেৱল নিজৰ বাবে আৰু নিজৰ পৰিয়ালৰ বাবে জীয়াই থকা নহয়। যিখন পৃথিৱীয়ে এজন ব্যক্তিক লালন-পালন আৰু সুৰক্ষা প্রদান কৰিছে, সেই পৃথিৱীখনৰ বাবে নিজৰ সামর্থ্য অনুসৰি অৰিহণা যোগোৱাটো প্রত্যেক ব্যক্তিৰেই দায়িত্ব। আনকি এজন ব্যক্তিয়ে বৃহৎ সামাজিক সেৱা আগবঢ়াবলৈ অসমর্থ হ'লেও, নিজৰ আশে-পাশে থকা মানুহ আৰু জীৱ-জন্তুক সম্ভৱপৰ পৰিসৰৰ ভিতৰত সুৰক্ষা দিয়াটো প্রতিজন ব্যক্তিৰে কর্তব্য।

এই নীতিক মনত ৰাখি, তিৰুৱল্লুৱৰে এজন গৃহস্থৰ দায়িত্বসমূহ স্পষ্টভাৱে সংজ্ঞায়িত কৰিছে। সন্যাসী, দৰিদ্র লোক আৰু পৰিয়ালৰ সৈতে সম্পর্কিতসকলক সহায়-সমর্থন আগবঢ়োৱাটো পাৰিবাৰিক নীতি-আদর্শৰ এক গুৰুত্বপূর্ণ দিশ। গৃহস্থজনৰ ভূমিকা তলত দিয়া কুৰলটোত বর্ণনা কৰা হৈছে:

இல்வாழ்வா னென்பா னியல்புடைய மூவர்க்கு
நல்லாற்றி னின்ற துணை. (*குறள் 41)*

ইল্ৰাল্ৱা নেন্পা নিয়ল্পুউটইয় মূৱৰক্কু
ণল্লাত্রি ণিন্ৰ তুণই।

প্রকৃত গৃহস্থ সেইজনক কোৱা হয়;
যিজনে নিজৰ মাতা-পিতা, সহধর্মিণী আৰু সন্তান- এই তিনিজনক আশ্রয় প্রদান কৰে।

গতিকে, পাৰিবাৰিক জীৱন কেৱল নিজৰ স্বার্থৰ বাবে তৈয়াৰ কৰা কোনো ব্যৱস্থা নহয়; ই আনকো

সহায়-সমর্থন আগবঢ়োৱাৰ এক সামাজিক দায়িত্ব বহন কৰে।

এনে সামাজিক দায়িত্বৰ মূল ভেটি হ'ল এক সুদৃঢ় পা�ৰিবাহিক গঠন। সেয়েহে, তিৰুৱল্লুৱৰে স্পষ্ট কৰি দিছে যে এগৰাকী গুণৱতী পত্নী আৰু সৎ সন্তান, যিয়ে পৰিয়ালৰ মূল্যবোধসমূহ পৰৱৰ্তী প্রজন্মলৈ আগবঢ়াই লৈ যায়, তেওঁলোক পাৰিবাৰিক জীৱনৰ মহত্ত্বৰ বাবে অপৰিহার্য:

மங்கல மென்ப மனைமாட்சி மற்றத
னன்கல நன்மக்கட் பேறு. (*குறள் 60)*

ময়ংকল মেন্প মনইমাট্চি মত্রদ
ণন্কল নন্মক্কট পেৰু।

এগৰাকী প্রতিভাসম্পন্ন গৃহিণীৰ সদগুণেই গৃহস্থৰ
মাংগলিক শোভা আৰু ভাল সন্তান অতুলনীয়
আভূষণ।

পৰিয়াল এটাৰ শ্রেষ্ঠত্ব নিহিত হৈ থাকে ইয়াৰ মহান মূল্যবোধসমূহৰ মাজত আৰু পৰৱৰ্তী প্রজন্মক সঠিক পথত ডাঙৰ-দীঘল কৰাৰ সামর্থ্যৰ মাজত।

তিৰুক্কুৰলৰ পাৰিবাৰিক নীতি-আদর্শ এনেদৰে মৰম-স্নেহ, দায়িত্ববোধ, ভাগ-বতৰা আৰু এক সৎ পৰৱৰ্তী প্রজন্ম গঢ়ি তোলাৰ একত্রীকৰণৰ ওপৰত প্রতিষ্ঠিত। যদি এক সৎ সমাজ গঢ়ি তুলিব লাগে, তেন্তে ইয়াৰ প্রথমখন বিদ্যালয় স্বৰূপ পৰিয়ালটো নিজেই সৎগুণ আৰু নীতি-আদর্শৰ ওপৰত প্রতিষ্ঠিত হ'ব লাগিব।

৫.২১. - তিৰুক্কুৰলত নাৰী

তিৰুক্কুৰলত নাৰী সম্পর্কীয় ধাৰণাবোৰ সেই সময়ৰ সামাজিক প্রেক্ষাপটৰ ভিতৰত বুজি পোৱাটো প্রয়োজন। পাৰিবাৰিক জীৱন, জীৱন-সংগী, সন্তান আৰু 'কামাত্তুপাল' (Kāmattuppāl) সম্পর্কীয় অধ্যায়সমূহত বিভিন্ন দৃষ্টিভংগীৰ পৰা তেওঁলোকৰ স্থান আৰু গুৰুত্ব প্রকাশ কৰা হৈছে। এইবোৰৰ ভিতৰত জীৱন-সংগীৰ গুণাগুণ, গৃহস্থালী পৰিচালনা আৰু অন্তৰংগ সম্পর্কৰ গভীৰতা বিশেষভাৱে তাৎপর্যপূর্ণ।

পাৰিবাৰিক জীৱনত নাৰী

জীৱন-সংগীক এনে এগৰাকী বিশিষ্ট ব্যক্তি হিচাপে অংকন কৰা হৈছে যিয়ে নিজৰ সম্পদ আৰু পৰিস্থিতি অনুসৰি দক্ষতাৰে গৃহস্থালী পৰিচালনা কৰে।

மனைத்தக்க மாண்புடைய ளாகித்தற் கொண்டான்
வளத்தக்காள் வாழ்க்கைத் துணை. (*குறள் 51)*

মনইত্তক্ক মাণ্পুটইয় লাকিদদৰ্ কোণ্টান্
ৱলত্তককাল্ ৱালককইদ্ তুণই।

যিয়ে পৰিয়ালৰ সন্মান ৰক্ষা
কৰে আৰু গৃহস্থৰ উপার্জনৰ অনুকূলে ঘৰ পৰিচালনা কৰে,
সেইগৰাকী আদর্শ পত্নী।

এই কুৰলৰ জৰিয়তে, তিৰুৱল্লুৱৰে পৰিয়ালৰ ভিতৰত নাৰীৰ দায়িত্ব আৰু গুৰুত্ব ডাঙি ধৰিছে।

ইয়াৰ উপৰিও তেওঁ কৈছে যে ঘৰখনৰ মূল কেন্দ্রস্বৰূপ এগৰাকী গুণৱতী নাৰীৰ অবিহনে এটা পৰিয়াল প্রকৃত অর্থত কেতিয়াও সমৃদ্ধিশালী হ'ব নোৱাৰে:

மனைமாட்சி யில்லாள்க ணில்லாயின் வாழ்க்கை
யெனைமாட்சித் தாயினு மில். (*குறள் 52)*

মনইমাট্চি য়িল্লাল্ক ণীল্লায়িন্ ৱালক্ককই
য়েনইমাট্চিত্ তায়িনু মিল্।

পৰিয়াল যিমানেই প্রসিদ্ধ নহওক কিয় পত্নী ভাল
নহ'লে সকলো মিছা।

এটা পৰিয়ালৰ যথেষ্ট বাহ্যিক ধন-সম্পত্তি আৰু সামাজিক মর্যাদা থাকিলেও, যদি তাৰ গৃহস্থালী জীৱনত আভ্যন্তৰীণ মর্যাদা, সৌহার্দ্য আৰু সমন্বয়ৰ অভাৱ থাকে, তেন্তে সেই পৰিয়ালৰ প্রকৃত পূর্ণতা আৰু সার্থকতা হ্রাস পায়।

প্রেমৰ অভিজ্ঞতাত নাৰীৰ কণ্ঠ

কামত্তুপ্পাল-ত নায়িকাৰ অন্তর্জগতৰ অনুভূতিসমূহ—তেওঁৰ প্রেম, বিচ্ছেদ, আকুলতা, অভিমান আৰু পুনৰ মিলন—এক স্বকীয় কণ্ঠস্বৰত প্রকাশ পাইছে। এইদৰে *তিৰুক্কুৰল*-এ নাৰীক কেৱল পৰিয়ালৰ দায়িত্ব বহন কৰা এগৰাকী ব্যক্তি হিচাপে উপস্থাপন কৰা নাই; বৰং গভীৰ অনুভূতি, আকাংক্ষা আৰু এক স্বতন্ত্র আৱেগিক কণ্ঠস্বৰসম্পন্ন ব্যক্তি হিচাপেও প্রতিষ্ঠা কৰিছে।

সেয়েহে, এই অংশটোৱে নাৰীৰ জীৱনৰ তিনিটা গুৰুত্বপূর্ণ দিশ উন্মোচিত কৰে—জীৱনসংগিনীৰ মর্যাদা, পৰিয়ালৰ ভিতৰত তেওঁৰ গুৰুত্বপূর্ণ ভূমিকা, আৰু প্রেমৰ অভিজ্ঞতাত তেওঁৰ আৱেগিক কণ্ঠস্বৰ।

৫.২২. - তিৰুক্কুৰলত ব্যৱস্থাপনা

যদিও *তিৰুক্কুৰল*-ত "ব্যৱস্থাপনা" (Management) শব্দটোৰ নির্দিষ্টভাৱে ব্যৱহাৰ পোৱা নাযায়, তথাপি প'ৰুটপ্পাল অংশত পৰিকল্পনা, মানৱ-সম্পদ নির্বাচন, সময়ৰ প্রতি সজাগতা, স্থান আৰু পৰিস্থিতিৰ মূল্যায়ন, দায়িত্ব অর্পণ, সিদ্ধান্ত গ্রহণ আৰু তদাৰকীৰ সৈতে সম্পর্কিত বহুতো গুৰুত্বপূর্ণ ধাৰণা বিস্তৃতভাৱে পোৱা যায়।

যিকোনো কাম হাতত লোৱাৰ পূর্বে যথাযথ পৰিকল্পনা কৰাটো অত্যন্ত প্রয়োজনীয়। একে সময়তে, সিদ্ধান্ত গ্রহণ কৰাৰ পিছত অযথা দ্বিধা বা বিলম্ব কৰিলে কার্যদক্ষতা ব্যাহত হ'ব পাৰে। তলত উল্লেখ কৰা কুৰলটোৰ জৰিয়তে এই ধাৰণাটোৱেই প্রকাশ কৰা হৈছে।

எண்ணித் துணிக கருமந் துணிந்தபி
னெண்ணுவ மென்ப திழுக்கு. (*குறள் 467)*

এণ্ণিত্ তুণিক কৰুমণ্ তুণিণ্তপি
নেণ্ণুৱ মেন্প তিলুক্কু।

প্রথমে আঁচনি কৰা আৰু তাৰ পাছত কাম কৰা।
'প্রথমে কাম কৰিম, তাৰ পাছত ভাবিম'— কার্যই
ধ্বংস মাতি আনে।

এই কুৰলটোৱে কোনো কার্য সম্পাদনৰ পূর্বে সুচিন্তিত প্রস্তুতি আৰু সিদ্ধান্ত গ্রহণ কৰাৰ পিছত সেই সিদ্ধান্তত দৃঢ়ভাৱে অটল থকাৰ বিষয়ৰ ওপৰত গুৰুত্ব আৰোপ কৰিছে।

মানৱ সম্পদ ব্যৱস্থাপনা

উপযুক্ত ব্যক্তিক নির্বাচন কৰা, সেই ব্যক্তিৰ ওপৰত কোনো কামৰ দায়িত্ব অর্পণ কৰা আৰু নির্ধাৰিত সময়ৰ ভিতৰত সেই কাম সম্পন্ন হোৱাটো নিশ্চিত কৰাৰ ক্ষেত্রত মানৱ সম্পদে এক গুৰুত্বপূর্ণ ভূমিকা পালন কৰে। সফলতা অর্জনৰ অন্যতম মূল কাৰক হৈছে মানৱ সম্পদৰ ফলপ্রসূ ব্যৱহাৰ। *তিৰুক্কুৰল*-তো এনে ধাৰণাৰ প্রতিফলন দেখা যায়। ইয়াৰ সৈতে সম্পর্কিত এটা প্রাসংগিক কুৰল হৈছে—

இதனை யிதனா லிவன்முடிக்கு மென்றாய்ந்
ததனை யவன்கண் விடல். (*குறள் 517)*

ইতনই য়িতনা লিৱন্মুটিক্কু মেন্ৰায়ণ্
ততনই য়ৱন্কণ্ ৱিটল্।

কোনো এটা কার্য ব্যক্তিজনে যিকোনো প্রকাৰে
কৰিব পাৰিব বুলি আশ্বস্ত হোৱাৰ পাছতহে
নিয়োগ কৰা উচিত।

কামটোৰ প্ৰকৃতি, সেই কাম সম্পন্ন কৰাৰ বাবে প্ৰয়োজনীয় উপায়-উপকৰণ আৰু যিজন ব্যক্তিৰ ওপৰত দায়িত্ব অৰ্পণ কৰা হ'ব, তেওঁৰ সামৰ্থ্য—এই সকলোবোৰ যথাযথভাৱে মূল্যায়ন কৰাৰ পিছতহে দায়িত্ব অৰ্পণ কৰা উচিত। ই যোগ্যতা আৰু সামৰ্থ্যৰ ভিত্তিত দায়িত্ব অৰ্পণৰ এক সুসংগত নীতি প্ৰতিনিধিত্ব কৰে।

সময় আৰু কাৰ্যকৰীকৰণ

কোনো কাৰ্য বা উদ্যোগৰ সফলতা নিৰ্ধাৰণ কৰাত সময় আৰু স্থানে এক গুৰুত্বপূৰ্ণ ভূমিকা পালন কৰে। সেয়েহে, যিকোনো কাৰ্য সম্পাদন কৰাৰ সময়ত এই দুয়োটা দিশ সযতনে বিবেচনা কৰা উচিত-

ஞாலங் கருதினுங் கைகூடுங் காலங்
கருதி யிடத்தாற் செயின். (*குறள் 484)*

ঞালং কৰুতিনুং কইকূটুং কালং
কৰুতি য়িটত্তাৰ চেয়িন্।

শুদ্ধ সময়ত শুদ্ধ স্থানত কাম আৰম্ভ
কৰা জনে পৃথিৱীও জয় কৰিব পাৰে।

উপযুক্ত সময়ত আৰু উপযুক্ত পৰিস্থিতিত কোনো কাৰ্য সম্পাদন কৰিলে উচ্চাকাংক্ষী লক্ষ্যসমূহো সাধন কৰিব পৰা যায়। সেয়েহে, ব্যৱস্থাপনাৰ ক্ষেত্ৰত কেৱল বস্তুগত আৰু মানৱ সম্পদেই নহয়, সময় আৰু পৰিস্থিতিও গুৰুত্বপূৰ্ণ সম্পদ হিচাপে বিবেচিত হয়।

সেয়েহে, */তিৰুক্কুৰল*-ৰ ব্যৱস্থাপনা-দৰ্শনক তলত দিয়া ধাৰাবাহিকতাৰে সাৰাংশ ৰূপত প্ৰকাশ কৰিব পাৰি—

পৰিকল্পনা → বিশ্লেষণ → যোগ্য ব্যক্তিৰ নিৰ্বাচন → সময়োচিত কাৰ্য → দৃঢ় কাৰ্যকৰীকৰণ

উত্তম ব্যৱস্থাপনা মানে বহুতো কাম হাতত লোৱা নহয়; বৰং সঠিক কামটো, সঠিক পদ্ধতিৰে, সঠিক সময়ত সম্পন্ন কৰাটোৱেই হৈছে উত্তম ব্যৱস্থাপনাৰ মূল কথা।

৫.২৩. - বিশ্বৰ বিভিন্ন ভাষাত তিৰুক্কুৰল

যদিও */তিৰুক্কুৰল* তামিল ভাষাত ৰচিত, ইয়াৰ মূল ভাবধাৰাই মানৱ জীৱনৰ সৈতে জড়িত সাৰ্বজনীন প্ৰশ্নসমূহক সামৰি লৈছে। নৈতিকতা, প্ৰেম, ন্যায়, বন্ধুত্ব, শাসন, শিক্ষা, শ্ৰম, পৰিয়াল আৰু প্ৰেম —এই সকলোবোৰেই মানৱসমাজৰ উমৈহতীয়া বিষয়। সেয়েহে, */তিৰুক্কুৰলক* মানৱতাৰ এক সাৰ্বজনীন শাস্ত্ৰ হিচাপে সন্মান কৰা হয়। */তিৰুক্কুৰল* বিভিন্ন ভাষালৈ অনূদিত হোৱাৰ মূল কাৰণ হৈছে ভাষা আৰু সাংস্কৃতিক সীমাৰ ঊৰ্ধ্বত থকা চিন্তা আৰু ধাৰণাসমূহৰ সৈতে ইয়াৰ গভীৰ সম্পৰ্ক।

শিক্ষাই মানুহক দেশ, অঞ্চল আৰু স্থানীয় পৰিসৰৰ দৰে বিভিন্ন সীমা অতিক্ৰম কৰিবলৈ সক্ষম কৰে। একেদৰে, *তিৰুক্কুৰল*-এ অনুবাদৰ জৰিয়তে নিজৰ মূল ভাষাৰ সীমা অতিক্ৰম কৰি বিশ্বৰ বিভিন্ন প্ৰান্তৰ মানুহৰ ওচৰলৈকে নিজৰ বাৰ্তা কঢ়িয়াই লৈ গৈছে।

তিৰুক্কুৰল অনুবাদ কৰা মানে কেৱল এটা ভাষাৰ শব্দৰ ঠাইত আন এটা ভাষাৰ শব্দ প্ৰতিষ্ঠাপন কৰা নহয়। অনুবাদকৰ সন্মুখত এক কঠিন প্ৰত্যাহ্বান থাকে—দুই শাৰীৰ কুৰলসমূহৰ মাজত নিহিত থকা অৰ্থৰ গভীৰতা, চিত্ৰকল্প, ব্যাকৰণগত গাঁথনি আৰু সাংস্কৃতিক তাৎপৰ্যসমূহ আন এটা ভাষাত যথাযথভাৱে প্ৰকাশ কৰা। সেয়েহে, প্ৰতিটো অনুবাদেই মূল পাঠ আৰু নতুন ভাষিক তথা সাংস্কৃতিক পৰিৱেশৰ মাজত এক সাংস্কৃতিক সেতু হিচাপে কাম কৰে।

তিৰুক্কুৰল-ৰ বিশ্বজনীন গুৰুত্ব কেৱল কিমানটা ভাষালৈ ইয়াক অনুবাদ কৰা হৈছে, তাৰ সংখ্যাৰ দ্বাৰা নিৰ্ধাৰণ কৰিব নোৱাৰি। ইয়াৰ ব্যাপক পাঠকসমাজৰ মূল কাৰণ হৈছে—ই মানৱ জীৱনৰ মৌলিক প্ৰশ্নসমূহক অত্যন্ত সংক্ষিপ্ত অথচ ব্যতিক্ৰমী শক্তিশালী ৰূপত প্ৰকাশ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে।

যেনে—

- এজন ভাল মানুহ হিচাপে কেনেদৰে জীৱন যাপন কৰা উচিত?
- ক্ষমতাৰ প্ৰয়োগ কেনেদৰে কৰা উচিত?
- সম্পদৰ প্ৰকৃত উদ্দেশ্য কি?
- প্ৰকৃত বন্ধুত্ব কেনে হোৱা উচিত?
- আনক ক্ষতি নকৰাকৈ কেনেদৰে জীৱন যাপন কৰিব পাৰি?

এই প্ৰশ্নসমূহ সময়, ভাষা আৰু সংস্কৃতিৰ সীমা অতিক্ৰম কৰা সাৰ্বজনীন প্ৰশ্ন।

তিৰুক্কুৰল-ৰ ভাৰতীয়, ইউৰোপীয় আৰু দক্ষিণ-পূব এছিয়াৰ বিভিন্ন ভাষালৈ হোৱা অনুবাদে ইয়াৰ সাৰ্বজনীন গুৰুত্বৰ পৰিচয় বহন কৰে। এই অনুবাদসমূহে তামিল আৰু অন্যান্য ভাষিক সম্প্ৰদায়সমূহৰ মাজত বৌদ্ধিক আৰু সাংস্কৃতিক আদান-প্ৰদানৰ গুৰুত্বপূৰ্ণ মাধ্যম হিচাপেও কাম কৰে।

তামিল ভাষাৰ এক অমূল্য সম্পদ হিচাপে ৰচিত *তিৰুক্কুৰল* অনুবাদৰ জৰিয়তে ক্ৰমে সমগ্ৰ মানৱজাতিৰ সৈতে সংযোগ স্থাপন কৰা এক বিশ্বজনীন গ্ৰন্থলৈ পৰিণত হৈছে। ইয়াৰ বিশ্বযাত্ৰাৰ শক্তি কেৱল ইয়াৰ সংক্ষিপ্ত ৰূপত নিহিত নহয়; বৰং সেই সংক্ষিপ্ত ৰূপৰ ভিতৰত নিহিত হৈ থকা মানৱ-চিন্তাৰ বিশালতাত ইয়াৰ প্ৰকৃত শক্তি নিহিত আছে।

ভাষা সলনি হ'ব পাৰে, কিন্তু প্ৰেম, নৈতিকতা, ন্যায় আৰু মানৱতাবাদৰ প্ৰতি মানুহৰ প্ৰয়োজনীয়তা অপৰিৱৰ্তিত

হৈ থাকে। এই সার্বজনীন মানৱীয় দিশটোৱেই *তিৰুক্কুৰলক* ভাষিক আৰু সাংস্কৃতিক সীমা অতিক্ৰম কৰি অবিৰতভাৱে আগুৱাই যাবলৈ সক্ষম কৰি তুলিছে।

সেয়েহে, এই অধ্যায় 'ৱান্মৰৈ ৱল্লুৱম্' (Vāṉmaṟai Vaḷḷuvam)-ত আমি মানৱতাৰ সার্বজনীন শাস্ত্ৰ *তিৰুক্কুৰল*-এ সামৰি লোৱা বিভিন্ন বিষয় আৰু ভাবধাৰাৰ বিষয়ে আলোচনা কৰিলোঁ। পৰৱৰ্তী অংশত 'কুৰল মণিমালাই' (Kural Maṇimālai)-ৰ জৰিয়তে *তিৰুক্কুৰল*-ৰ অধ্যয়ন অব্যাহত ৰাখোঁ আহক।

অধ্যায় ৬ — কুৰল মণিমালা

কুৰল মণিমালা হৈছে তিৰুক্কুৰলৰ অৰত্তুপ্পাল (ধর্ম আৰু নৈতিকতা) আৰু প'ৰুটপ্পাল (ধন-সম্পদ আৰু ৰাষ্ট্রনীতি)ৰ প্রতিটো অধ্যায়ৰ পৰা এটাকৈ কুৰল বাছি লৈ প্রস্তুত কৰা এক সংকলন।

প্রতিদিনে এটাকৈ কুৰল শিকি, তাৰ অর্থ বুজি আৰু সেই বিষয়ে মনন কৰিলে, লাহে লাহে তিৰুক্কুৰলৰ তিনিওটা ভাগ (মুপ্পাল)ৰ বিষয়ে এক সামগ্রিক ধাৰণা লাভ কৰিব পাৰি।

அறத்துப்பால்

ARATTUPPĀL - অৰত্তুপ্পাল্

ধর্ম

1. கடவுள் வாழ்த்து

kaṭavuḷ vāl̲ttu - কদবুল্ ৱাল্ত্তু - ভগৱানৰ মাহাত্ম্য

அகர முதல வெழுத்தெல்லா மாதி
பகவன் முதற்றே யுலகு. (*குறள் 1*)

অকৰ মুদল ৱেলুত্তেললা মাদি
পকৱন্ মুদত্রে য়ুলকু।

অ' হৈছে সকলো বর্ণমালাৰ আৰম্ভণি; সেইদৰে,
ভগৱানো বিশ্বব্রহ্মাণ্ডৰ মূল আধাৰ।

2. வான்சிறப்பு

vāṉcir̲appu - ৱান্চিৰপ্পু - বৰষুণৰ মাহাত্ম্য

வானின் றுலகம் வழங்கி வருதலாற்
றானமிழ்த மென்றுணரற் பாற்று. (*குறள் 11*)

ৱাণিন্ ৰুলকম্ ৱলংকি ৱৰুদলাৰ
তানমিল্দ মেন্ৰুণৰৰ পাত্রু।

অমোঘ বৃষ্টিৰ বাবেই পৃথিৱীৰ অস্তিত্ব ৰক্ষা হৈছে,
সেয়ে ইয়াক অমৃত বুলি কোৱা হয়।

3. நீத்தார் பெருமை
nīttār perumai - ণীত্তাৰ পেৰুমই - সন্ন্যাসীসকলৰ মাহাত্ম্য

அந்தண ரென்போ ரறவோர்மற் றெவ்வுயிர்க்குஞ்
செந்தண்மை பூண்டொழுக லான். (*குறள் 30)*
অণ্দণ ৰেন্পো ৰৰৰোৰমৰ ৰেৱবুয়িৰক্কুঞ
চেণ্দণমই পুণ্টোলুক লান্।

জীৱমাত্ৰকেই প্ৰেমৰ জৰিয়তে শ্ৰেষ্ঠ ব্যৱহাৰ কৰা,
ধৰ্মপথত চলা সজ্জন লোককেই শ্ৰেষ্ঠ (বিপ্ৰ) বুলি কোৱা হয়।

4. அறன்வலியுறுத்தல்
aṟaṉvaliyuṟuttal - অৰন্ৱলিয়ুৰুত্তল্ - ধৰ্মৰ শক্তি

அன்றறிவா மென்னா தறஞ்செய்க மற்றது
பொன்றுங்காற் பொன்றாத் துணை. (*குறள் 36)*

অন্ত্ৰিৱা মেননা তৰঞচেয়ক মত্ৰদু
পোনৰুংকাৰ পোনৰাত্ তুণই।

‘পাছত কৰিম’ বুলি নক’বা। এতিয়াই কৰা।
তেতিয়াহে তোমাৰ মৃত্যুৰ সময়ত সহায়ক হ’ব।

5. இல்வாழ்க்கை
ilvāḻkkai - ইল্ৱালক্কই - গাৰ্হস্থ্য জীৱন

வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் வானுறையுந்
தெய்வத்துள் வைக்கப் படும். (*குறள் 50)*

ৱইয়ত্তুল্ ৱাল্ৱাংকু ৱালপৱন ৱানুৰইয়ুন
তেয়ৱত্তুল্ ৱইক্কপ্ পটুম্।

যিজনে পৃথিৱীত আদৰ্শৰে জীৱন যাপন কৰিছে
তেওঁ দেৱতুল্য।

6. வாழ்க்கைத் துணைநலம்
vāḻkkait tuṇainalam - ৱালক্কইত্ তুণইণলম্ - জীৱন সংগিনীৰ গুণ

மங்கல மென்ப மனைமாட்சி மற்றத
னன்கல நன்மக்கட் பேறு. (*குறள் 60)*

ময়ংকল মেন্প মনইমাট্চি মত্ৰদ
ণন্কল নন্মক্কট পেৰু।

এগৰাকী প্ৰতিভাসম্পন্ন গৃহিণীৰ সদগুণেই গৃহস্থৰ
মাংগলিক শোভা আৰু ভাল সন্তান অতুলনীয়
আভূষণ।

7. புதல்வரைப் பெறுதல்
putalvaraip pe̲rutal - পুতলৱৰইপ পেৰুতল - গুণৱান সন্তান

குழலினி தியாழினி தென்பதம் மக்கண்
மழலைச்சொற் கேளா தவர். (*குறள் 66)*

কুললিনি দিয়ালিনি দেন্পদম্ মক্কল্
মল্লইচোল কেলা তৱৰ্।

‘বাঁহীৰ মাত মিঠা’, ‘য়ালৰ মাত মিঠা’– এনেকৈয়ে
ক’ব, মিমকলে, যিসকলে নিজৰ সন্তানৰ কলকলনি
শুনা নাই।

8. அன்புடைமை
a̲nputaimai - অন্পুটইমই - প্ৰেমৰ মাহাত্ম্য

அன்பிலா ரெல்லாந் தமக்குரிய ரன்புடையா
ரென்பு முரியர் பிறர்க்கு. (*குறள் 72)*

অন্পিলা ৰেল্লান তমক্কুৰিয় ৰন্পুটইয়া
ৰেন্পু মুৰিয়ৰ্ পিৰৰক্কু।

প্রেমহীন সকলে সকলো নিজৰ বুলি ভাবে,
প্রেমেৰে পূর্ণ সকলে নিজৰ অস্থিকেইডালো
আনৰ বুলি গণ্য কৰে।

9. விருந்தோம்பல்
Viruntōmpal - :ৱিৰুণ্তোম্পল্ - শুশ্রূষা

மோப்பக் குழையு மனிச்ச முகந்திரிந்து
நோக்கக் குழையும் விருந்து. (*குறள் 90)*

মোপ্পক্ কুলইয়ু মনিচ্চ মুকনতিৰিণ্দু
ণোক্কক্ কুলইয়ুম ৰিৰুণ্দু।

অনিচ্চম ফুল যিদৰে শুঙিলে মৰহি যায়
সেইদৰে গৃহস্থৰ শীতল চাৱনিত অতিথিৰ মুখো
ক’লা পৰে।

অনিচ্চমফুল: শুঙাৰ লগে লগে গোন্ধ আঁতৰি যোৱা এবিধ সংবেদনশীল কাঁইটীয়া ফুল। আমাৰ ‘লাজুকীলতা’ সদৃশ উদ্ভিদ।

10. இனியவை கூறல்
i̲niyavai kū̲ral - ইনিয়ৱই কূৰল্ - মধুৰ বচন

இனிய வுளவாக வின்னாத கூறல்
கனியிருப்பக் காய்கவர்ந் தற்று. (*குறள் 100)*

ইনিয় বুলৱাক ৱিন্নাদ কূৰল্
কনিয়িৰুপ্পক্ কায়্কৰৰণ্ তক্ৰ।

সুমধুৰ বচন থাকোঁতে কঠোৰ শব্দ ব্যৱহাৰ
কৰাটো পকা ফল থাকোঁতে কেঁচা ফল খোৱাৰ দৰে।

11. செய்ந்நன்றியறிதல்
ceynnan̲riya̲rital - চেয়ণ্ণনৰিয়ৰিতল্ - কৃতজ্ঞতা

செய்யாமற் செய்த வுதவிக்கு வையகமும்
வானகமு மாற்ற லரிது. (*குறள் 101)*

চেয়্য়ামল্ চেয়্দ বুদৰিক্কু ৱইয়কমুম
ৱানকমু মাত্রল্ লৰিদু।

অন্যৰ পৰা সহায় লাভ নকৰিলেও
নিজে সদায় সহায় কৰিবলৈ সাজু হৈ
থকা ব্যক্তিৰ ঋণ স্বৰ্গ আৰু মর্ত্যয়ো
শুজিবলৈ সমর্থ নহয়।

12. நடுவுநிலைமை
naṭuvunilaimai – ণটুবুণিলইমই - নিৰপেক্ষতা

வாணிகஞ் செய்வார்க்கு வாணிகம் பேணிப்
பிறவுந் தமபோற் செயின். (*குறள் 120)*

ৱাণিকঞ চেয়ৱাৰক্কু ৱাণিকম্ পেণিপ
পিৰৱণ তমপোল্ চেয়িন্।

আনৰ সম্পদ নিজৰ বুলি ভাবি বেপাৰ
কৰাটো বণিকসকলৰ প্রকৃত নীতি।

13. அடக்கமுடைமை
aṭakkamuṭaimai - অটক্কমুটইমই - আত্মসংযম

தீயினாற் சுட்டபு ணுள்ளாறு மாறாதே
நாவினாற் சுட்ட வடு. (*குறள் 129)*

তীয়িনাল্ চুট্টপু ণ্ললাৰু মাৰাদে
নাৱিনাল্ চুট্ট ৱটু।

জুইয়ে পোৰা ঘাও ভিতৰৰ পৰা শুকাই
আহে। কিন্তু জিভাই পোৰা ঘা কেতিয়াও
নুশুকায়।

14. ஒழுக்கமுடைமை

oḻukkamuṭaimai - ওলুক্কমুটইমই - সদাচৰণ

ஒழுக்கம் விழுப்பந் தரலா னொழுக்க
முயிரினு மோம்பப் படும். (*குறள் 131)*

ওলুক্কম্ ৱিলুপ্পন তৰলা নোলুক্ক
মুয়িৰিনু মোম্পপ্ পটুম।

ভাল আচৰণে মানুহক সমৃদ্ধিৰ দিশলৈ লৈ যায়,
সেয়েহে ভাল আচৰণক জীৱনতকৈও শ্রেষ্ঠ
বুলি গণ্য কৰা হয়।

15. பிறனில் விழையாமை

piṟaṉil viḻaiyāmai - পিৰনিল্ ৱিলইয়ামই - পৰপত্নীৰ প্রতি আসক্তি ত্যাগ

பிறன்மனை நோக்காத பேராண்மை சான்றோர்க்
கறனொன்றோ வான்ற வொழுக்கு. (*குறள் 148)*

পিৰন্মনই ণোক্কাত পেৰাণ্মই চান্ৰোৰক্
কৰনোন্ৰো ৱান্ৰ ৱোলুক্কু।

যিজনে আনৰ পত্নীৰ প্রতি কুদৃষ্টি
নিদিয়ে; তেওঁ মহান আৰু তেওঁ মর্যাদাৰে
জীয়াই থাকে।

16. பொறையுடைமை

poṟaiyuṭaimai – পোৰইয়ুটইমই - সহনশীলতা

பொறுத்த லிறப்பினை யென்று மதனை
மறத்த லதனினு நன்று. (*குறள் 152)*

পোৰুত্ত লিৰপ্পিনই য়েন্ৰু মতনই
মৰত্ত লতনিনু ণন্ৰু।

আনৰ ৰেয়াখিনি সহন কৰাটো ভাল গুণ;
কিন্তু পাহৰি যোৱাটো তাতোকৈও
শ্রেষ্ঠ।

17. அழுக்காறாமை

aḻukkāṟāmai - অলুক্কাৰামই - ঈর্ষা নকৰা

ஒழுக்காறாக் கொள்க வொருவன்றன் னெஞ்சத்
தழுக்கா றிலாத வியல்பு. (*குறள் 161)*

ওলুক্কাৰাক্ কোল্ক ৰোৰুৱন্ৰন্ নেন্যচত্
তলুক্কা ৰিলাত ৰিয়ল্পু।

ঈৰ্ষা নকৰা বক্তিক ভাল আচৰণৰ বুলি কোৱা হয়। 'কাকো ঈৰ্ষা নকৰোঁ'— এনেধৰণৰ আচৰণ হ'ব লাগে।

18. *வெஃகாமை*
vek̲kāmai – ৱেহকামই - নির্লোভ অৱস্থা

அஃகாமை செல்வத்திற் கியாதெனின் வெஃகாமை
வேண்டும் பிறன்கைப் பொருள். (*குறள் 178)*

অহকামই চেল্ৱত্তিৰ কিয়াতেনিন্ ৱেহকামই
ৱেণ্টুম্ পিৰন্কইপ পোৰুল্।

নিজৰ ধন-সম্পত্তি ৰক্ষাৰ মূল উপায় হৈছে আনৰ ধন-সম্পত্তিৰ প্ৰতি লোভ নকৰা।

19. புறங்கூறாமை
pur̲aṅkūr̲āmai – পুৰংকূৰামই - কুৎসা ৰটনাকাৰীৰ বিৰুদ্ধে

ஏதிலார் குற்றம்போற் றங்குற்றங் காண்கிற்பிற்
றீதுண்டோ மன்னு முயிர்க்கு. (*குறள் 190)*

এতিলাৰ্ কুত্ৰম্পোল্ ৰংকুত্ৰং কাণ্কিৰপি
ৰীতুণ্টো মন্নু মুয়িৰক্কু।

আনৰ দোষ যিদৰে লক্ষ্য কৰা যায় ঠিক
তেনেদৰে নিজৰ দোষ লক্ষ্য কৰিলে মানুহে
কিবা পাপ কৰিলেহেঁতেন নে?

20. பயனில சொல்லாமை
payan̲ila collāmai - পয়নিল চোল্লামই - অৰ্থহীন বাক্যালাপ

சொல்லுக சொல்லிற் பயனுடைய சொல்லற்க
சொல்லிற் பயனிலாச் சொல். (*குறள் 200)*

চোল্লুক চোল্লিৰ পয়নুটইয় চোল্লৰক
চোল্লিৰ পয়নিলাচ্ চোল্।

কেতিয়াও তুচ্ছ শব্দ ব্যৱহাৰ নকৰিবা,
সদায় ফলদায়ক শব্দ ব্যৱহাৰ কৰিবা।

21. தீவினையச்சம்

tīvi̲naiyaccam - তীৱিনইয়চ্চম্ - পাপৰ প্ৰতি ভয়

தீயவை தீய பயத்தலாற் றீயவை
தீயினு மஞ்சப் படும். (*குறள் 202)*

তীয়ৱই তীয় পয়ত্তলান্ তীয়ৱই
তীয়িনু মন্যচপ্ পটুম্।

পাপ চিন্তাই পাপক টানি আনে; গতিকে
এজনে পাপক অগ্নিতকৈও ভয় কৰা উচিত।

22. ஒப்புரவறிதல்

oppuravar̲ital - ওপ্পুৰৱৰিতল্ - বদান্যতা

கைம்மாறு வேண்டா கடப்பாடு மாரிமாட்
டென்னாற்றுங் கொல்லோ வுலகு. (*குறள் 211)*

কইমমাৰু ৱেণটা কটপ্পাটু মাৰিমাট্
টেন্আৰ্ৰুং কোল্লো বুলকু।

বৃষ্টিয়ে যেনেকৈ একো প্ৰতিদান নিবিচাৰে,
সেইদৰে সমাজৰ প্ৰতি কাম কৰি প্ৰতিদানত
আমিও একো বিচাৰিব নালাগে।

23. ஈகை

Īkai – ঈকই - দান কৰ্ম

அற்றா ரழிபசி தீர்த்த லஃதொருவன்
பெற்றான் பொருள்வைப் புழி. (*குறள் 226)*

অৰ্ৰা ৰলিপচি তীৰত্ত লহতোৰুৱন
পেৰ্ৰান্ পোৰুল্ৱইপ্ পুলি।

দৰিদ্ৰসকলৰ ক্ষুধা নিবাৰণ কৰাটো হৈছে
বিত্তবান সকলৰ অৰ্থ সঞ্চয়ৰ আটাইতকৈ
নিৰাপদ ভঁৰাল।

24. புகழ்

puka̲l - পুকল্ - যশস্যা

ஈத லிசைபட வாழ்த லதுவல்ல
தூதிய மில்லை யுயிர்க்கு. (*குறள் 231)*

ঈত লিচইপট ৰাল্ত লতুৱল্ল
তূতিয় মিল্লই য়ুয়িৰক্কু।

জীৱনৰ যশস্যা দানৰ পৰা আহে,
তাৰ বাহিৰে মূল্যৱান একো হ'ব নোৱাৰে।

25. அருளுடைமை
aruḷuṭaimai – অৰুলুটইমই - দয়া

அருட்செல்வஞ் செல்வத்துட் செல்வம் பொருட்செல்வம்
பூரியார் கண்ணு முள. (*குறள் 241)*

অৰুতচেল্ৱঞ চেল্ৱত্তুত চেল্ৱম পোৰুত্চেল্ৱম্
পুৰিয়াৰ্ কণ্ণু মুল।

সম্পত্তিৰো সম্পত্তি হৈছে দয়া। বস্তুবাদী
সম্পত্তিতো হীনজনেও গোটাব পাৰে।

26. புலான் மறுத்தல்
pulāṉ maṟuttal - পুলান মৰুত্তল্ - আমিষ নিষেধ

கொல்லான் புலாலை மறுத்தானைக் கைகூப்பி
யெல்லா வுயிருந் தொழும். (*குறள் 260)*

কোল্লান্ পুলালই মৰুত্তানইক্ কইকূপ্পি
য়েল্লা বুয়িৰুন্ তোলুম্ ।

সকলো জীৱই তেওঁক পূজিব, যিয়ে
প্ৰাণীবধ কৰি ভক্ষণ কৰা নাই।

27. தவம்
Tavam - তৱম - তপস্যা

உற்றநோய் நோன்ற லுயிர்க்குறுகண் செய்யாமை
யற்றே தவத்திற் குரு. (*குறள் 261)*

উত্রণোয় ণোন্ৰ লুয়িৰক্কুৰুকণ্ চেয়য়ামই
য়ত্রে তৱত্তিৰ কুৰু।

দুখক সহ্য কৰা আৰু আনক এবাৰলৈও
দুখ নিদিয়াটো প্ৰকৃত তপস্যাৰ লক্ষণ।

28. கூடாவொழுக்கம்
kūṭāvoḻukkam - কূটাৰোলুক্কম্ - দুৰাচৰণ

வலியி னிலைமையான் வல்லுருவம் பெற்றம்
புலியின்றோல் போர்த்துமேய்ந் தற்று. (*குறள் 273)*

ৱলিয়ি ণিলইমইয়ান ৱল্উৰুৱম্ পেত্রম
পুলিয়িন্ৱোল্ পোৰত্তুমেয়ণ্ তক্ক।

সাধু-সন্ত হৈ জাহিৰ কৰি থকাটো ঠিক এটা
গৰুৰে বাঘৰ ছাল পৰিধান কৰি ঘাঁহ
খাই থকাৰ দৰে।

29. கள்ளாமை

kaḷḷāmai - কল্লামই - চুৰ নকৰা

எள்ளாமை வேண்டுவா னென்பா னெனைத்தொன்றுங்
கள்ளாமை காக்கதன் னெஞ்சு. (*குறள் 281)*

এল্লামই ৱেণ্টুৱা নেন্পা নেনইত্তোন্ৰুং
কল্লামই কাক্কতন্ ণেন্যচু।

যি নিজে প্ৰৱঞ্চিত হ'ব নিবিচাৰে, তেওঁ নিজৰ
মনটোক ৰক্ষা কৰিব লাগে।

30. வாய்மை

vāymai – ৱায়মই - সত্যবাদিতা

வாய்மை யெனப்படுவ தியாதெனின் யாதொன்றுந்
தீமை யிலாத சொலல். (*குறள் 291)*

ৱায়মই য়েনপ্পটুৱ তিয়াতেনিন্ য়াতোন্ৰুণ
তীমই য়িলাত চোলল্।

"যদি সোধা হয় সত্য কি?" –তাৰ উত্তৰ হ'ব—
যিয়ে আনৰ অপকাৰ সাধিব নোৱাৰে।

31. வெகுளாமை

vekuḷāmai – ৱেকুলামই - ক্ৰোধ নকৰা

தன்னைத்தான் காக்கிற் சினங்காக்க காவாக்காற்
றன்னையே கொல்லுஞ் சினம். (*குறள் 305)*

তন্নইতান্ কাক্কিৰ চিনংকাক্ক কাৱাকাৰ
তন্নইয়ে কোল্লুঞ্ চিনম্।

মানুহে ক্ৰোধক বাধা দিয়া উচিত; নহ'লে
সেই ক্ৰোধে তেওঁকে ধ্বংস কৰিব।

32. இன்னா செய்யாமை
in̲n̲ā ceyyāmai - ইন্না চেয়্য়ামই - আনৰ অপকাৰ নকৰা

இன்னாசெய் தாரை யொறுத்த லவர்நாண
நன்னயஞ் செய்து விடல். (*குறள் 314)*
ইন্নাচেয় তাৰই য়োৰুত্ত লৰৰ্ণাণ
ণন্নয়ঞ চেয়তু ৱিটল।

পাপ কাম কৰাসকলক শাস্তি দিয়াৰ একমাত্ৰ উপায় হৈছে
তেওঁলোকৰ কুকৰ্মবোৰ পাহৰি তেওঁলোকৰ
বাবে ভাল কাম কৰা।

33. கொல்லாமை
Kollāmai - কোল্লামই - অহিংসা

பகுத்துண்டு பல்லுயி ரோம்புத னூலோர்
தொகுத்தவற்று ளெல்லாந் தலை. (*குறள் 322)*

পকুত্তুণ্টু পল্লুয়ি ৰোম্পুত ণূলোৰ্
তোকুততৰত্ৰু লেল্লাণ তলই।

বিদ্বানসকলৰ মতে সকলোকে ৰক্ষা কৰিবলৈ
মানুহে নিজৰ আহা এৰি দিয়াটোও মহান
কৰ্ম।

34. நிலையாமை
Nilaiyāmai – ণিলইয়ামই - অনিত্যতা

நெருந லுளனொருவ னின்றில்லை யென்னும்
பெருமை யுடைத்திவ் வுலகு. (*குறள் 336)*

ণেৰুণ লুলন্ওৰুৰ নিন্ৰিল্লই য়েন্নুম্
পেৰুমই য়ুটইত্তিৰ বুলকু।

কালিৰখিনি আজি নাই,
এয়াই পৃথিৱীৰ আচৰিত ধৰণ আৰু বৈশিষ্ট্য।

35. துறவு
tu̲ravu – তুৰবু - সন্ন্যাস

பற்றுக பற்றற்றான் பற்றினை யப்பற்றைப்
பற்றுக பற்று விடற்கு. (*குறள் 350)*

পত্রুক পত্রত্রান্ পত্রিনই য়পপত্রইপ
পত্রুক পত্রু ৱিটর্কু।

সকলো আসক্তিৰ পৰা মুক্ত ভগৱানৰ সৈতে
সম্পর্ক স্থাপন কৰিব লাগে। তেতিয়া
সকলোৰে পৰা বন্ধনমুক্ত হয়।

36. மெய்யுணர்தல்

meyyuṇartal – মেয়য়ুণৰতল্ - সত্যজ্ঞান

எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருண்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு. (*குறள் 355)*

এপ্পোৰু লেত্তন্মইত্ তায়িনু মপপোৰুল্
মেয়্পোৰুল্ কাণ্পতু তৰিবু।

বাহ্যিক ৰূপৰ বিপৰীতে অন্তৰৰ
সৌন্দর্য উপলব্ধি কৰি জ্ঞানৰ অন্বেষণ
কৰিব লাগে।

37. அவாவறுத்தல்

avāvaṟuttal - অৱাৱৰুত্তল্ - আসক্তি দমন

அவாவென்ப வெல்லா வுயிர்க்குமெஞ் ஞான்றுந்
தவாஅப் பிறப்பீனும் வித்து. (*குறள் 361)*

অৱাৱেন্প ৰেল্লা বুয়িৰক্কুমেঞ ন্যান্ৰুণ
তৱাঅপ্ পিৰপপীনুম্ ৰিত্তু।

সকলো জীৱিত প্রাণীৰ বাবে আসক্তি
হৈছে পুনর্জন্মৰ বীজ।

38. ஊழ்

ūḻ - ঊল্ - ভাগ্য

ஊழிற் பெருவலி யாவுள மற்றொன்று
சூழினுந் தான்முந் துறும். (*குறள் 380)*

ঊলিৰ পেৰুৱলি য়াবুল মত্রোন্ৰু
চূলিনুণ্ তান্মুণ্ তুৰুম্।

ভাগ্যৰ বাহিৰে শক্তিশালী কি হ'ব
পাৰে? এয়া এক শক্তি যি মানুহৰ
প্রয়াসকো অতিক্রম কৰি যাব পাৰে।

பொருட்பால்

PORUṬPĀL - পোৰুট্ পাল্

অর্থ

39. இறைமாட்சி

iṟaimāṭci - ইৰইমাট্চি - ৰজাৰ মহিমা

முறைசெய்து காப்பாற்று மன்னவன் மக்கட்
கிறையென்று வைக்கப் படும். (*குறள் 388)*

মুৰইচেয়তু কাপ্পাত্রু মন্নৰন্ মক্কট্
কিৰইয়েন্ৰু ৱইক্কপ্ পটুম্।

যিজন ৰজাই সুচাৰুৰূপে শাসন কৰে, সকলোকে নিৰাপত্তা
দিয়ে, প্রজাসকলে তেওঁক ভগৱান হিচাপে মানি চলে।

40. கல்வி

Kalvi - কল্ৱি - শিক্ষা

கற்க கசடறக் கற்பவை கற்றபி
னிற்க வதற்குத் தக. (*குறள் 391)*

কৰক কচটৰক কৰ্পৱই কত্রপি
নিৰ্ক ৱতৰ্কুত্ তক।

যি শিকা, তাক ভালদৰে অধ্যয়ন কৰিবা আৰু
সেই অনুসৰি আচৰণ কৰিবা।

41. கல்லாமை

kallāmai - কল্লামই - নিৰক্ষৰতা

விலங்கொடு மக்க ளனைய ரிலங்குநூல்
கற்றாரோ டேனை யவர். (*குறள் 400)*

ৱিলংকোটু মক্ক লনইয় ৰিলংকুণূল্
কত্রাৰো টেনই য়ৱৰ্।

মনুষ্যৰ ওচৰত পশু যি ধৰণৰ,
বিদ্বানসকলৰ ওচৰত অবিদ্বানসকলো সেই একে ধৰণৰ।

42. கேள்வி

kēḷvi - কেল্‌ৱি - শ্ৰৱণ

செல்வத்துட் செல்வஞ் செவிச்செல்வ மச்செல்வஞ்
செல்வத்து ளெல்லாந் தலை. (*குறள் 411)*

চেল্‌ৱত্তুট্‌ চেলৱঞ্ঞ চেৱিচচেল্‌ৱ মচচেল্‌ৱঞ্ঞ
চেল্‌ৱত্তু লেল্‌লাণ তলই।

সম্পত্তিৰো সম্পত্তি হৈছে শ্ৰৱণ। শ্ৰৱণৰ সম্পত্তি
সকলোতকৈ শ্ৰেষ্ঠ আৰু মহান।

43. அறிவுடைமை

aṟivuṭaimai – অৰিবুটইমই - জ্ঞান

எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினு மப்பொருண்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு. (*குறள் 423)*

এপ্‌পোৰুল্‌ য়াৰ্‌য়াৰ্‌ৱায়ক্‌ কেট্‌পিনু মপ্‌পোৰুণ
মেয়প্‌পোৰুল কাণ্‌প তৰিবু।

কোনো এটা বিষয়ত অন্যই যি মন্তব্যই
প্রদান নকৰক কিয়, সত্যৰ অন্বেষণ
কৰাই হৈছে জ্ঞান।

44. குற்றங்கடிதல்

kuṟṟaṅkaṭital - কুত্রংকটিতল্‌ - দোষ পৰিহাৰ কৰা

தன்குற்ற நீக்கிப் பிறர்குற்றங் காண்கிற்பி
னென்குற்ற மாகு மிறைக்கு. (*குறள் 436)*

তন্‌কুত্র ণীক্‌কিপ্‌ পিৰৰ্‌কুত্রং কাণ্‌কিৰপি
নেন্‌কুত্র মাকু মিৰইক্‌কু।

ৰজাই যদি প্রথমে নিজৰ দোষ আঁতৰাই আনৰ
বিচাৰ কৰিবলৈ যায়; তেতিয়াহ'লে তেওঁকনো কোনে
দোষাৰোপ কৰিব?

45. பெரியாரைத் துணைக் கோடல்

periyārait tuṇaik kōṭal - পেৰিয়াৰইত্‌ তুণইক্‌ কোটল্‌ - মহানসকলৰ সাহচর্য

இடிப்பாரை யில்லாத வேமரா மன்னன்
கெடுப்பா ரிலானுங் கெடும். (*குறள் 448)*

ইটিপ্পাৰই য়িল্লাত ৱেমৰা মন্নন্
কেটুপ্পা ৰিলানুং কেটুম্।

যি শাসকৰ দোষ-ত্রুটি দেখুৱাই দিয়া ব্যক্তি
নাথাকে, তেওঁ শত্রুৰ ওচৰত ধ্বংস হয়।

46. சிற்றினஞ் சேராமை
cirriṉañ cērāmai - চিত্রিনঞ চেৰামই - কুসংগ ত্যাগ

நிலத்தியல்பா னீர்திரிந் தற்றாகு மாந்தர்க்
கினத்தியல்ப தாகு மறிவு. (*குறள் 452)*

নিলত্তিয়ল্পা ণীৰ্তিৰিণ তত্রাকু মাণ্তৰক
কিনত্তিয়ল্ল তাকু মৰিবু।

ভূমিৰ গুণ অনুসৰি তাত বৈ যোৱা পানীৰ
গুণৰ সলনি হয়। ঠিক সেইদৰে মানুহৰ সংগ
অনুসৰি ৰুচিৰ পৰিৱৰ্তন ঘটে।

47. தெரிந்து செயல்வகை
terintu ceyalvakai - তেৰিণ্তু চেয়লৱকই - বোধযুক্ত কর্ম

எண்ணித் துணிக கருமந் துணிந்தபி
னெண்ணுவ மென்ப திழுக்கு. (*குறள் 467)*

এণ্ণিত্ তুণিক কৰুমণ্ তুণিণ্তপি
নেণ্ণুৱ মেন্প তিলুক্কু।

প্রথমে আঁচনি কৰা আৰু তাৰ পাছত কাম কৰা।
‘প্রথমে কাম কৰিম, তাৰ পাছত ভাবিম’— কার্যই
ধ্বংস মাতি আনে।

48. வலியறிதல்
valiyaṟital - ৱলিয়ৰিতল্ - শক্তিৰ বোধ

வினைவலியுந் தன்வலியு மாற்றான் வலியுந்
துணைவலியுந் தூக்கிச் செயல். (*குறள் 471)*

ৰিনইৱলিয়ুণ্ তন্ৱলিয়ু মাত্রান্ ৱলিয়ুণ্
তুণইৱলিয়ুণ্ তূক্কিচ্ চেয়ল্।

কিবা এটা কার্য কৰাৰ আগতে নিজৰ শক্তি,
শত্রুৰ শক্তি আৰু সহযোগীৰ শক্তি চাইহে
আগবঢ়া উচিত।

49. காலமறிதல்

kālamaṟital - কালমৰিতল্ - সময়ৰ বোধ

கொக்கொக்க கூம்பும் பருவத்து மற்றதன்
குத்தொக்க சீர்த்த விடத்து. (*குறள் 490)*

কোককোক্ক কূমপুম্ পৰুৱত্তু মত্রতন্
কুত্তোকক চীৰত্ত ৱিটত্তু।

বগলীৰ দৰে উপযুক্ত সময়লৈ অপেক্ষা কৰিব
লাগে। যেতিয়া উপযুক্ত সময় উপস্থিত হ'ব
তৎক্ষণাত আঘাত কৰিব লাগে।

50. இடனறிதல்

iṭaṉaṟital - ইটনৰিতল্ - স্থলৰ বোধ

நெடும்புனலுள் வெல்லு முதலை யடும்புனலி
னீங்கி னதனைப் பிற. (*குறள் 495)*

ণেটুম্পুনলুল্ ৱেল্লু মুতলই য়টুম্পুনলি
ণীংকি নতনইপ পিৰ।

গভীৰ পানীত ঘঁৰিয়ালে সকলোকে বধ কৰিব
পাৰে। কিন্তু পানীৰ বাহিৰে অন্যস্থলত
ঘঁৰিয়ালকহে বধ কৰিব।

51. தெரிந்து தெளிதல்

terintu teḷital - তেৰিণ্তু তেলিতল্ - বিবেচনা আৰু বিশ্বাস

குணநாடிக் குற்றமு நாடி யவற்றுண்
மிகைநாடி மிக்க கொளல். (*குறள் 504)*

কুণণাটিক্ কুত্রমু ণাটি য়ৱক্রুণ
মিকইণাটি মিক্ক কোলল্।

এজন মানুহৰ ভাল আৰু বেয়া দুয়োটা দিশকে
বিবেচনা কৰি ভাল গুণবোৰৰ ওপৰত ভিত্তি
কৰি নিৰ্বাচন কৰা উচিত।

52. தெரிந்து வினையாடல்

terintu viṉaiyāṭal - তেৰিণ্তু ৰিনইয়াটল্ - পৰীক্ষা-নিৰীক্ষা আৰু নিয়োগ

இதனை யிதனா லிவன்முடிக்கு மென்றாய்ந்
ததனை யவன்கண் விடல். (*குறள் 517)*

ইতনই য়িতনা লিৱন্মুটিক্কু মেন্ৰায়ণ্
ততনই য়ৱন্কণ্ ৰিটল্।

কোনো এটা কার্য ব্যক্তিজনে যিকোনো প্রকাৰে
কৰিব পাৰিব বুলি আশ্বস্ত হোৱাৰ পাছতহে
নিয়োগ কৰা উচিত।

53. சுற்றந் தழால்

cuṟran taḻāl - চুত্রন্ তলাল্ - আত্মীয়-স্বজনৰ লালন-পালন

காக்கை கரவா கரைந்துண்ணு மாக்கமு
மன்னநீ ரார்க்கே யுள. (*குறள் 527)*

কাক্কই কৰৱা কৰইণ্তুণ্ণু মাক্কমু
মন্ননণী ৰাৰক্কে য়ুল।

কাউৰীয়ে নিজৰ আহাৰ লুকুৰাই নাৰাখি যিদৰে
বন্ধুবর্গক মাতে; ঠিক তেনেদৰে আত্মীয়-স্বজনৰ প্রতি
একে ভাৰ পোষণ কৰাজনে সৌভাগ্যক লাভ কৰে।

54. பொச்சாவாமை

Poccāvāmai - পোচ্চাৱামই - অবিস্মৰণ

முன்னுறக் காவா திழுக்கியான் றன்பிழை
பின்னு நிரங்கி விடும். (*குறள் 535)*

মুন্নুৰক্ কাৱা তিলুক্কিয়ান্ তন্পিলই
পিন্নূ ৰিৰংকি ৰিটুম্।

নিজৰ বিপদ আৰু দুখৰ কথা প্রথমতে
নভবাসকলে পাছত বিপদত পৰিলে
দুখ কৰিব লগা হয়।

55. செங்கோன்மை

ceṅkōṉmai - চেংকোন্মই - সুশাসন

வானோக்கி வாழு முலகெல்லா மன்னவன்
கோனோக்கி வாழுங் குடி. (542)

ৱান্ণোক্কি ৱালু মুলকেল্লা মন্নৱন্
কোণোক্কি ৱালুং কুটি।

সমগ্র মানুহে আকাশলৈ চাই বৃষ্টিৰ অপেক্ষাত যিদৰে ৰৈ থাকে; ঠিক তেনেদৰে সুশাসনলৈ প্রজাসকলো ৰৈ থাকে।

56. கொடுங்கோன்மை

koṭuṅkōṉmai - কোটুংকোন্মই - কুশাসন

அல்லற்பட் டாற்றா தழுதகண் ணீரன்றே
செல்வத்தைத் தேய்க்கும் படை. (*குறள் 555)*

অল্লৰপট্ টাত্রা তলুতকণ্ ণীৰন্ৰে
চেল্ৱত্তইত্ তেয়ক্কুম্ পটই।

উৎপীড়িতসকলৰ অসহ্যকৰ চকুপানীয়েই হৈছে ৰজাৰ অর্থ-সম্পদ ধ্বংস কৰিব পৰা অস্ত্র।

57. வெருவந்த செய்யாமை

veruvanta ceyyāmai - ৱেৰুৱণ্ত চেয়য়ামই - উৎপীড়ন নকৰা

தக்காங்கு நாடித் தலைச்செல்லா வண்ணத்தா
லொத்தாங் கொறுப்பது வேந்து. (561)

তক্কাংকু ণাটিত তলইচচেল্লা ৱণ্ণত্তা
লোত্তাং কোৰুপ্পতু ৱেণ্তু।

প্রকৃত ৰজাই গোচৰসমূহ ভালদৰে নিৰীক্ষণ কৰে আৰু তাৰ পাছতহে শাস্তি প্রদান কৰে।

58. கண்ணோட்டம்
kaṇṇōṭṭam - কণ্ণোট্টম - উদাৰ দৃষ্টি

பெயக்கண்டு நஞ்சுண் டமைவர் நயத்தக்க
நாகரிகம் வேண்டு பவர். (*குறள் 580)*

পেয়ককণ্টু ণঞ্চুণ্ তমইৱৰ্ ণয়্ত্তক্ক
ণাকৰিকম্ ৱেণ্টু পৰৰ্।

বন্ধুৰে বিহ যচাৰ পাছতো উদাৰসকলে গ্ৰহণ
কৰি শান্ত আৰু নম্ৰ হৈ থাকে।

59. ஒற்றாடல்
or̲rāṭal - ওৱ্ৰাটল্ - গুপ্তচৰ ব্যৱস্থা

ஒற்று முரைசான்ற நூலு மிவையிரண்டுந்
தெற்றென்க மன்னவன் கண். (*குறள் 581)*

ওৱ্ৰু মুৰইচান্ৰ নূলু মিৱইইৰণ্টুণ
তেৱ্ৰেন্ক মন্নৱন্ কণ্।

উপযুক্ত গুপ্তচৰ আৰু সততাপূর্ণ নীতিশাস্ত্র—
এই দুটা হৈছে ৰজাৰ দুই চকু স্বৰূপ।

60. ஊக்கமுடைமை
ūkkamuṭaimai - ঊক্কমুটইমই - উদ্যম

வெள்ளத் தனைய மலர்நீட்ட மாந்தர்தம்
முள்ளத் தனைய துயர்வு. (*குறள் 595)*

ৱেল্লত্ তনইয় পলৰণীট্ট মাণ্তৰ্তম্
মুল্লত্ তনইয় তুয়ৰৱু।

পদুম ফুলৰ ঠাৰি কিমান দীঘল হ'ব
পানীৰ গভীৰতাৰ ওপৰত নির্ভৰ কৰে।
ঠিক তেনেদৰে মানুহৰ মহানতা উদ্যমশীলতাৰ
ওপৰত নির্ভৰ কৰে।

61. மடியின்மை

maṭiyiṉmai - মটিয়িন্মই - আলস্য ভার ত্যাগ কৰা

நெடுநீர் மறவி மடிதுயி ணான்குங்
கெடுநீரார் காமக் கலன். (*குறள் 605)*

ণেটুণীৰ্ মৰৰি মটিতুয়ি ণান্কুং
কেটুণীৰাৰ্ কামক্ কলন্।

বিলম্ব, পাহৰণি, এলাহ আৰু নিদ্রা সেইসকলৰ
প্রিয় বাহন; যাৰ ধ্বংস হোৱাৰ সম্ভাৱনা থাকে।

62. ஆள்வினையுடைமை

āḷviṉaiyuṭaimai - আল্ৱিনইয়ুটইমই - দক্ষতা

அருமை யுடைத்தென் றசாவாமை வேண்டும்
பெருமை முயற்சி தரும். (*குறள் 611)*

অৰুমই য়ুটইত্তেন্ ৰচাৱামই ৰেণ্টুম্
পেৰুমই মুয়ৰচি তৰুম্।

‘এয়া কঠিন’ বুলি কেতিয়াও নিৰাশ হ’ব নালাগে।
অধ্যৱসায়ে কোনো এটা কাম কৰিবলৈ শক্তি
প্রদান কৰে।

63. இடுக்கணழியாமை

iṭukkaṇaḻiyāmai - ইটুক্কণলিয়ামই - মনোবল

இடுக்கண் வருங்கா னகுக வதனை
யடுத்தூர்வ தஃதொப்ப தில். (*குறள் 621)*

ইটুক্কণ্ ৱৰুংকা ণৰুক ৱতনই
য়টুত্তূৰৱ তহতোপ্প তিল্।

বিপদৰ সময়তো হাঁহি থাকিবা, দুখক জয়
কৰাৰ সমান একো হ’ব নোৱাৰে।

64. அமைச்சு

amaiccu - অমইচ্চু - মন্ত্রীৰ লক্ষণ

கருவியுங் காலமுஞ் செய்கையுஞ் செய்யு
மருவினையு மாண்ட தமைச்சு. (*குறள் 631)*

কৰুৱিয়ুং কালমুঞ চেয়কইয়ুঞ চেয়য়ু
মৰুৱিনইয়ু মাণ্ট তমইচ্চু।

যিজন মন্ত্রীয়ে উপযুক্ত সময় আৰু সঠিক স্থানত
দুর্লভ কর্ম সম্পাদন কৰিব পাৰে, সেইজনেই
সঠিক মন্ত্রী।

65. சொல்வன்மை

colvaṉmai - চোল্ৱন্মই - বাকশক্তিৰ ক্ষমতা

சொல்லுக சொல்லைப் பிறிதோர்சொ லச்சொல்லை
வெல்லுஞ்சொ லின்மை யறிந்து. (*குறள் 645)*

চোল্লুক চোল্লইপ্ পিৰিতোৰচো লচচোল্লই
ৱেল্লুঞচো লিন্মই য়ৰিণ্তু।

সদায় এনেকুৱা শব্দ নির্বাচন কৰা উচিত
যাক বেলেগ শব্দই খণ্ডন কৰিব নোৱাৰে।

66. வினைத்தூய்மை

viṉaittūymai - ৱিনইত্তূয়মই - বিশুদ্ধ কর্ম

ஈன்றாள் பசிகாண்பா னாயினுஞ் செய்யற்க
சான்றோர் பழிக்கும் வினை. (*குறள்* 656)

ঈন্ৰাল্ পচিকাণ্পা নায়িনুঞ চেয়য়ৰ্ক
চান্ৰোৰ্ পলিক্কুম্ ৱিনই।

নিজৰ মাতৃক ভোকাতুৰ অৱস্থাত
দেখিলেও এনে কর্ম কৰা উচিত নহয়,
যাক পুণ্যাত্মাসকলে স্বীকাৰ নকৰে।

67. வினைத்திட்பம்

viṉaittiṭpam - ৰীনইত্তিট্পম্ - কর্মৰ প্রতি দৃঢ়তা

எண்ணிய வெண்ணியாங் கெய்துப வெண்ணியார்
திண்ணிய ராகப் பெறின். (*குறள் 666)*

এণ্ণিয় ৰেণ্ণিয়াং কেয়তুপ্ ৰেণ্ণিয়াৰ্
তিণণিয় ৰাকপ্ পেৰিন্।

যিসকলে কিৰা এটা পাবলৈ ইচ্ছা কৰে
তেওঁলোকে সেইমতেই লাভ কৰিব; যদিহে
মানসিক দৃঢ়তা থাকে।

68. வினைசெயல் வகை

viṉaiceyal vakai - ৰিনইচেয়ল ৱকই - কর্ম কৰাৰ ৰীতি

தூங்குக தூங்கிச் செயற்பால தூங்கற்க
தூங்காது செய்யும் வினை. (*குறள் 672)*

তূংকুক তূংকিচ্ চেয়ৰ্পাল তূংকৰ্ক
তূংকাতু চেয়য়ুম্ ৰিনই ।

লাহেকৈ কৰিব পৰা কামত বিলম্ব কৰা,
কিন্তু য'ত বিলম্ব কৰিব নোৱাৰি তাক দ্রুতগতিত
সমাপন কৰা।

69. தூது

Tutu – তূতু - ৰাষ্ট্রদূত

இறுதி பயப்பினு மெஞ்சா திறைவற்
குறுதி பயப்பதாந் தூது. (*குறள் 690)*

ইৰুতি পয়প্পিনু মেঞচা তিৰইৱৰ্
কুৰুতি পয়প্পতাণ তূতু।

নিজৰ জীৱন বিপদাপন্ন হ'লেও এজন
দূতে লাভজনক খবৰবোৰ ৰজাক প্রদান কৰে।

70. மன்னரைச் சேர்ந்தொழுகல்

manṉaraic cērntoḻukal - মন্নৰইচ্ চেৰণ্তোলুকল্ - ৰজাৰ সৈতে সহযোগ

அகலா தணுகாது தீக்காய்வார் போல்க
விகல்வேந்தர்ச் சேர்ந்தொழுகு வார். (*குறள் 691)*

অকলা তণুকাতু তীককায়ৰাৰ্ পোল্ক
ৰিকল্ৱেণ্তৰচ্ চেৰণ্তোলুকু ৰাৰ্।

জুই পুৰাই থকাৰ সময়ত যিদৰে জুইৰ ওচৰতো
থকা নাযায় দূৰতো থকা নাযায়;
এজন বদমেজাজী ৰজাৰ সৈতে ঠিক তেনেদৰে থকা উচিত।

71. குறிப்பறிதல்

kuṟippaṟital - কুৰিপ্পৰিতল্ -মনৰ ভাৱ অনুধাৱন

அடுத்தது காட்டும் பளிங்குபோ னெஞ்சங்
கடுத்தது காட்டு முகம். (*குறள் 706)*

অটুত্ততু কাট্টুম্ পলিংকুপো ণেঞ্চং
কটুত্ততু কাট্টু মুকম্।

স্ফটিকত যিদৰে ওচৰত থকা সকলো বস্তুৰ
প্রতিফলন ঘটে, ঠিক তেনেদৰে মুখাৱয়বৰ
জৰিয়তে মানুহৰ অন্তৰত থকা ভাৱৰ প্রতিফলন
ঘটে।

72. அவையறிதல்

avaiyaṟital - অৱইয়ৰিতল্ - সভাসদৰ বিষয়ে জ্ঞাত হোৱা

அவையறிந் தாராய்ந்து சொல்லுக சொல்லின்
றொகையறிந்த தூய்மை யவர். (*குறள் 711)*

অৱইয়ৰিণ্ তাৰায়ণ্তু চোল্লুক চোল্লিন্
তোকইয়ৰিণত তূয়মই য়ৰৰ্।

যি এটি পৰিত্র মনৰ অধিকাৰী আৰু বাগ্মিতা
সম্পর্কে জ্ঞাত, তেওঁ সভাসদসকলৰ সৈতে খাপ
খোৱা শব্দ ব্যৱহাৰ কৰা উচিত।

73. அவையஞ்சாமை

Avaiyañcāmai – অৱইয়ঞচামই - সভাসদৰ আগত নিৰ্ভীকতা

கற்றாருட் கற்றா ரெனப்படுவர் கற்றார்முற்
கற்ற செலச்சொல்லு வார். (*குறள் 722)*

কত্ৰৰুট কত্ৰা ৰেনপ্পটুৱৰ্ কত্ৰাৰমুৰ
কত্ৰ চেলচচোল্লু ৱাৰ্।

সভাসদক যিজনে নিজৰ বক্তৃতাৰ
সহায়েৰে মোহিত কৰি ৰাখিব পাৰে
তেওঁ জ্ঞানীসকলৰ মাজত শ্ৰেষ্ঠ।

74. நாடு

nāṭu – ণাটু - দেশ বা ৰাষ্ট্ৰ

பிணியின்மை செல்வம் விளைவின்ப மேம
மணியென்ப நாட்டிற்கிவ் வைந்து. (*குறள் 738)*

পিণিয়িন্মই চেল্ৱম্ ৱিলইৱিন্প মেম্
মণিয়েন্প ণাট্টিৰ্কিৰ ৱইণ্তু।

স্বাস্থ্য, ধন, খেতিপথাৰ, আনন্দ আৰু
প্ৰতিৰক্ষা হৈছে এখন দেশৰ পাঁচবিধ অলংকাৰ।

75. அரண்

araṇ - অৰণ্ - দুৰ্গ

மணிநீரு மண்ணு மலையு மணிநிழற்
காடு முடைய தரண். (*குறள் 742)*

মণিণীৰু মণ্ণু মলইয়ু মণিণিল্ল
কাটু মুটইয় তৰণ্।

পৰিষ্কাৰ পানী, মুক্তভূমি, পৰ্বত–
হাবিৰে আগু�ৰা, শীতলছায়া আদিয়ে এটা
ভাল দুৰ্গ নিৰ্মাণত সহায় কৰে।

76. பொருள் செயல்வகை

poruḷ ceyalvakai - পোৰুল্ চেয়ল্ৰকই - ধন উপার্জন

செய்க பொருளைச் செறுநர் செருக்கறுக்கு
மெஃகதனிற் கூரிய தில். (*குறள் 759)*

চেয়ক পোৰুলইচ্ চেৰুণৰ্ চেৰুক্কৰুক্কু
মেহকতনিৰ কূৰিয় তিল্।

ধন উপার্জন কৰা উচিত। ইয়াৰ জৰিয়তে
শত্রুৰ অহংকাৰ ধ্বংস কৰিব পাৰি।

77. படைமாட்சி

paṭaimāṭci - পটইমাট্চি - সৈন্য বাহিনীৰ মহানতা

மறமான மாண்ட வழிச்செலவு தேற்ற
மெனநான்கே யேமம் படைக்கு. (*குறள் 766)*

মৰমান মাণ্ট ৱলিচ্চেলবু তেত্র
মেনণান্কে য়েমম্ পটইক্কু।

বীৰত্ব, সন্মান, পৰম্পৰা আৰু বিশ্বাসযোগ্যতা
হৈছে সৈন্য দলৰ প্রধান অস্ত্র।

78. படைச்செருக்கு

paṭaiccerukku - পটইচ্চেৰুক্কু - সামৰিক শৌর্য

பேராண்மை யென்ப தறுகணொன் றுற்றக்கா
லூராண்மை மற்றத னெஃகு. (*குறள் 773)*

পেৰাণ্মই য়েন্প তৰুকণোন্ ৰুত্রককা
লূৰাণমই মত্রত নেহকু।

শত্রুৰ লগত যুদ্ধ কৰাটো বিক্রমৰ
কথা, কিন্তু পৰাজিত শত্রুৰ প্রতি
সহায় প্রদর্শন কৰাটো তাতোকৈও মহান।

79. நட்பு

naṭpu - ণট্পু - মিত্রতা

உடுக்கை யிழந்தவன் கைபோல வாங்கே
யிடுக்கண் களைவதா நட்பு. (*குறள் 788)*

উটুক্ককই য়িলণ্তৰন্ কইপোল ৱাংকে
য়িটুক্কণ্ কলইইৱতা ণট্পু।

দেহৰ পৰা খহি পৰিব খোজা কাপোৰখন
ঠিক কৰিবলৈ যিদৰে হাতখন আগবাঢ়ি
যায়, ঠিক তেনেদৰে বিপদৰ সময়ত বন্ধুক ৰক্ষা
কৰিবলৈ আগবাঢ়ি যোৱা উচিত।

80. நட்பாராய்தல்

naṭpārāytal - ণট্পাৰায়তল্ - বন্ধু নির্বাচন

கேட்டினு முண்டோ ருறுதி கிளைஞரை
நீட்டி யளப்பதோர் கோல். (*குறள் 796)*

কেট্টিনু মুণ্টো ৰুৰুতি কিলইঞৰই
ণীটটি য়লপ্পতোৰ্ কোল্।

দুর্ভাগ্যতো কিবা ভাল থাকে,
বন্ধুক জুখিবলৈ এই কথা এডাল মাপদণ্ডৰ দৰে ।

81. பழைமை

paḻaimai – পলইমই - পুৰণি বন্ধুত্ব

பழைமை யெனப்படுவ தியாதெனின் யாதுங்
கிழமையைக் கீழ்ந்திடா நட்பு. (*குறள் 801)*

পলইমই য়েনপ্পটুৱ তিয়াতেনিন্ য়াতুং
কিলমইয়ইক্ কীলণ্তিটা ণট্পু।

প্রকৃত আত্মীয়তাৰ অর্থ হৈছে বন্ধুৰ
স্বাধীনতাত হস্তক্ষেপ নকৰা।

82. தீ நட்பு
tī naṭpu – তী ণট্পু - বেয়া বন্ধুত্ব

கனவினு மின்னாது மன்னோ வினைவேறு
சொல்வேறு பட்டார் தொடர்பு. (*குறள் 819)*

কনৱিনু মিন্নাতু মন্নো ৱিনইৱেৰু
চোল্ৱেৰু পট্টাৰ্ তোটৰ্পু।

যিসকল মানুহে মুখেৰে কয় এটা আৰু
কৰে এটা, তেওঁলোকৰ সৈতে হোৱা বন্ধুত্বৰ
সপোনো তিক্ত হৈ উঠে।

83. கூடா நட்பு
kūṭā naṭpu - কূটা ণট্পু - অবাঞ্ছিত মিত্রতা

தொழுதகை யுள்ளும் படையொடுங்கு மொன்னா
ரழுதகண் ணீரு மனைத்து. (*குறள் 828)*

তোলুতকই য়ুল্লুম্ পটইওটুংকু মোন্না
ৰলুতকণ্ ণীৰু মনইত্তু।

শত্ৰুৱে চকুত চকুপানী লৈ কথা পাতিলে
বিশ্বাস কৰা উচিত নহয়; যিদৰে নমস্কাৰ
কৰা হাত দুখনৰ মাজত অস্ত্ৰ লুকাই থাকিব পাৰে।

84. பேதைமை
Pētaimai – পেতইমই - মূর্খতা

பேதைமை யென்பதொன் றியாதெனி னேதங்கொண்
டூதியம் போக விடல். (*குறள் 831)*

পেতইমই য়েন্পতোন্ ৰিয়াতেনি নেতংকোণ্
টুতিয়ম্ পোক ৱিটল্।

মূর্খতা হৈছে ক্ষতিকাৰকখিনিক ধৰি ৰখা
আৰু ফলপ্ৰসূখিনিক ত্যাগ কৰা।

বিদ্বান লোকৰ সভাত মূর্খৰ আগমন
ঘটা মানে পৰিষ্কাৰ বিছনাত লেতেৰা
ভৰিৰে খোজ পেলোৱা।

85. புல்லறிவாண்மை

pullaṟivāṇmai - পুল্লৰিৱাণ্মই - তুচ্ছ বুদ্ধি

உலகத்தா ருண்டென்ப தில்லென்பான் வையத்
தலகையா வைக்கப் படும். (*குறள் 850)*

উলকত্তা ৰুণ্টেন্প তিল্লেন্পান্ ৰইয়ত্
তলকইয়া ৰইক্কপ্ পটুম্।

সমগ্ৰ পৃথিৰীয়ে সত্য বুলি গ্ৰহণ কৰা
বিষয়ক যিজনে মিথ্যা বুলি বিবেচনা
কৰে, তেওঁ অসুৰৰ সমপৰ্যায়ৰ।

86. இகல்

Ikal - ইকল্ - ঘৃণা

இகலென்ப வெல்லா வுயிர்க்கும் பகலென்னும்
பண்பின்மை பாரிக்கு நோய். (*குறள் 851)*

ইকল্লেন্প ৰেল্লা বুয়িৰক্কুম্ পকলেননুম্
পণ্পিন্মই পাৰিক্কুম্ ণোয়।

ঘৃণা হৈছে এনে এক ৰোগ,
যিয়ে সকলো প্ৰাণীৰ মাজত কাজিয়াৰ সৃষ্টি কৰে।

87. பகைமாட்சி

pakaimāṭci - পকইমাট্চি - শত্ৰুতাৰ দোষ

வலியார்க்கு மாறேற்ற லோம்புக வோம்பா
மெலியார்மேன் மேக பகை. (*குறள் 861)*

ৰলিয়াৰক্কু মাৰেত্ৰ লোম্পুক ৰোম্পা
মেলিয়াৰ্মেন মেক পকই।

নিজতকৈ বলৱানসকলৰ সৈতে শত্ৰুতা নকৰিবা,
(প্ৰয়োজনত) দুৰ্বলীসকলৰ সৈতে শত্ৰুতা বজাই ৰাখা।

88. பகைத்திறந் தெரிதல்

pakaittiṟan tertial - পকইত্তিৰণ তেৰিতল্ - শত্রুৰ শক্তি সম্পর্কীয় বোধ

பகையென்னும் பண்பி லதனை யொருவ
னகையேயும் வேண்டற்பாற் றன்று. (*குறள் 871)*

পকইয়েন্ননুম্ পণ্পি লতনই য়োৰুৰ
ণকইয়েয়ুম্ ৰেণ্টৰ্পাৰ ৰন্ৰু।

শত্রুতাক ধেমালিৰ ছলতো
গ্রহণ কৰা বাঞ্ছনীয় নহয়।

89. உட்பகை

uṭpakai - উটপক্ই - গোপন শত্রুতা

உடம்பா டிலாதவர் வாழ்க்கை குடங்கருட்
பாம்போ டுடனுறைந் தற்று. (*குறள் 890)*
উটম্পা টিলাতৰৰ্ ৰালক্কই কুটংকৰুট
পাম্পো টুটনুৰইণ্ তক্ৰু।

ভিতৰি ঘৃণাৰ ভাৱ পুহি ৰখা সংগীৰ
সৈতে বাস কৰা কার্য; এটা কুটীৰত সাপৰ সৈতে
একেলগে বসবাস কৰাৰ দৰে।

90. பெரியாரைப் பிழையாமை

periyāraip piḻaiyāmai - পেৰিয়াৰইপ্ পিলইয়ামই - ডাঙৰক অপমান নকৰা

பெரியாரைப் பேணா தொழுகிற் பெரியாராற்
பேரா விடும்பை தரும். (*குறள் 892)*

পেৰিয়াৰইপ্ পেণা তোলুকিৰ পেৰিয়াৰাৰ
পেৰা ৰিটুম্পই তৰুম্।

মহানসকলৰ প্রতি শ্রদ্ধাৰ
অভাৱে অন্তহীন কষ্ট কঢ়িয়াই আনে।

91. பெண்வழிச் சேறல்

peṇvaḻic cēṟal - পেণ্ৱলিচ্ চেৰল্ - তিৰোতা-সেৱুৰা

மனைவிழைவார் மாண்பய னெய்தார் வினைவிழைவார்
வேண்டாப் பொருளு மது. (*குறள் 901)*

মনইৰিলইৰাৰ্ মাণ্পয় নেয়তাৰ্ ৰিনইৰিলইৰাৰ্
ৰেণ্টাপ্ পোৰুলু মতু।

পত্নীৰ প্ৰতি থকা লালসাই কোনো বস্তু আহৰণ
কৰাত সহায় নকৰে। কৰ্তব্যপৰায়ণ পুৰুষে
এনে কাৰ্যৰ পৰা বিৰত থাকে।

92. வரைவின் மகளிர்

varaiviṉ makaḷir - ৱৰইৰিন্ মকলিৰ - অসৎ চৰিত্ৰৰ নাৰী

அன்பின் விழையார் பொருள்விழையு மாய்தொடியா
ரின்சொ லிழுக்குத் தரும். (*குறள் 911)*

অন্পিন্ ৰিলইয়াৰ্ পোৰুল্ৰিলইয়ু মায়তোটিয়া
ৰিন্চো লিলুক্কুত্ তৰুম্।

সেই খাৰু পৰিহিতাসকলৰ মিঠা
কথা শুনাটো অপমানজনক, যিয়ে প্ৰেমৰ বাবে
নহয়; মাত্ৰ ধনৰ বাবেহে কথা পাতে।

93. கள்ளுண்ணாமை

kaḷḷuṇṇāmai - কল্লুণ্ণামই - মদ্যপান নিষেধ

கள்ளுண்ணாப் போழ்திற் களித்தானைக் காணுங்கா
லுள்ளான்கொ லுண்டதன் சோர்வு. (*குறள் 930)*

কল্লুণ্ণাপ্ পোলতিৰ কলিত্তানইক্ কাণুংকাল্
লুল্লান্কো লুণ্টতন্ চোৰবু।

সংযমিত অৱস্থাত এজন মদাহীয়ে যদি অন্য এজন
মদাহীৰ অৱস্থা দেখে, তেতিয়াহ'লে তেওঁ নিজৰ
মদাসক্ত অৱস্থাৰ কুপ্ৰভাৱৰ বিষয়ে জ্ঞাত
নহ'ব নে?

94. சூது

cūtu – চূতু - জুৱাখেল

931. வேண்டற்க வென்றிடினுஞ் சூதினை வென்றதூஉந்
தூண்டிற்பொன் மீன்விழுங்கி யற்று.

ৱেণ্টৰক ৱেন্ৰিটিনুঞ চূতিনই ৱেন্ৰতূউণ
তূণ্ট্ৰিৱপোন্ মীন্ৰিলুংকি য়ক্ৰ।

জুৱাক পৰিহাৰ কৰা উচিত, এজনে জিকিলেও
ইয়াৰ পৰা পোৱা বিজয়খিনি মাছে বৰশী গিলাৰ দৰে।

95. மருந்து

Maruntu - মৰুণ্তু - ঔষধ

மாறுபா டில்லாத வுண்டி மறுத்துண்ணி
னூறுபா டில்லை யுயிர்க்கு. (*குறள் 945)*

মাৰুপা টিল্লাত ৱুণ্টি মৰুত্তুণ্ণি
নুৰুপা টিল্লই য়ুয়িৰক্কু।

সংযেমেৰে শৰীৰৰ বাবে উপকাৰী খাদ্য
গ্ৰহণ কৰা লোকৰ দেহত কোনো ৰোগে প্ৰভাৱ
পেলাব নোৱাৰে।

96. குடிமை

kuṭimai - কুটিমই - কুলীনতা

இற்பிறந்தார் கண்ணல்ல தில்லை யியல்பாகச்
செப்பமு நாணு மொருங்கு. (*குறள் 951)*

ইল্পিৰণ্তাৰ্ কণ্ণল্ল তিল্লই য়িয়ল্পাকচ
চেপ্পমু ণাণুম্ মোৰুংকু।
পাপৰ প্ৰতি ভয় তথা নিৰপেক্ষতাৰ সমন্বয়সাধন,
মাত্ৰ কুলীনসকলৰ বাবেহে স্বাভাৱিক।

97. மானம்

mān̲am - মানম্ - সন্মান

மயிர்நீப்பின் வாழாக் கவரிமா வன்னா
ருயிர்நீப்பர் மானம் வரின். (*குறள் 969)*

ময়িৰ্ণীপ্পিন্ ৱালাক্ কৰৰিমা ৱন্না
ৰুয়িৰ্ণীপ্পৰ্ মানম্ ৱৰিন্।

পুৰুষ এক হৰিণাৰ দৰে; যি হৰিণাই নোম
সৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিলে জীয়াই নাথাকে, ঠিক
তেনেদৰে পুৰুষেও সন্মান বৰ্তাই ৰাখিবলৈ জীৱন ত্যাগ কৰে।

98. பெருமை

Perumai – পেৰুমই - মহানতা

பிறப்பொக்கு மெல்லா வுயிர்க்குஞ் சிறப்பொவ்வா
செய்தொழில் வேற்றுமை யான். (*குறள் 972)*

পিৰপ্পোক্কু মেল্লা বুয়িৰক্কুঞ চিৰপ্পোৱৱা
চেয়তোলিল্ ৱেৰ্ৰুমই য়ান্ ।

যদিও মানুহ জন্মতে একে প্ৰকৃতিৰ,
জীৱনত কৰা কামৰ বাবে তেওঁলোকৰ মূল্য
পৃথক পৃথক ধৰণৰ হয়।

বোৰ আওকাণ কৰে; কিন্তু
নিম্ন মানসিকতাই লোকৰ ভুলবোৰ প্ৰকাশ কৰে।

99. சான்றாண்மை

cān̲rāṇmai - চান্ৰাণ্মই - নিখুঁততা

ஆற்றுவா ராற்றல் பணித லதுசான்றோர்
மாற்றாரை மாற்றும் படை. (*குறள் 985)*

আৰ্ৰুৱা ৰাৰ্ৰল্ পণিত লতুচান্ৰোৰ্
মাৰ্ৰাৰই মাৰ্ৰুম্ পটই।

নম্ৰতা হৈছে মহানসকলৰ মহানতা।
শত্ৰুতাক পৰিৱৰ্তন কৰিবলৈ ই এক উৎকৃষ্ট অস্ত্ৰ।

100. பண்புடைமை
paṉputaimai - পণ্‌পুটইমই - শিষ্টাচাৰ

அரம்போலுங் கூர்மைய ரேனு மரம்போல்வர்
மக்கட்பண் பில்லா தவர். (*குறள் 997)*

অৰম্‌পোলুং কূৰ্‌মইয় ৰেনু মৰম্‌পোলৰৱ্‌
মক্‌কটপণ্‌ পিল্‌লা তৰৱ্‌ ।

শিষ্টাচাৰহীন সকল লোৰ ধাৰ থকা অংশৰ দৰে তীক্ষ্ণ নহওঁক কিয়,
মানৱীয় গুণৰ অভাৱত তেওঁলোক বৃক্ষৰ দৰে একেই।

101. நன்றியில் செல்வம்
nanriyil celvam - ণন্‌ৰিয়িল্‌ চেল্‌ৱম্‌ - প্রয়োজনহীন ধন-সম্পত্তি

வைத்தான்வாய் சான்ற பெரும்பொரு ளஃதுண்ணான்
செத்தான் செயக்கிடந்த தில். (*குறள் 1001)*

ৱইত্‌তানৱায়্‌ চান্‌ৰ পেৰুম্‌পোৰু লহতুউণ্‌ণান্‌
চেত্‌তান্‌ চেয়কিটণ্‌ত তিল্‌।

যিজনে প্রচুৰ ধন-সম্পত্তি জমা কৰে কিন্তু
অনুপযোগী কৰি ৰাখে, তাক মৃত ব্যক্তি হিচাপে
গণ্য কৰা হয়; কিয়নো তেনে ধন থাকিও সম্পত্তি নথকাৰ দৰে।

102. நாணுடைமை
nāṇuṭaimai – ণাণুটইমই - লজ্জাশীলতা

கருமத்தா ணாணுத ணாணுத் திருநுத
னல்லவர் நாணுப் பிற. (*குறள் 1011)*

কৰুমত্‌তা ণাণুত ণাণুত তিৰুণুত
ণল্‌লৱৰ্‌ ণাণুপ্‌ পিৰ।

অনুচিত কর্ম কৰাৰ ফলত পোৱা লাজেই
প্রকৃত লাজ। অন্য লাজবোৰ দৰাচলতে
স্ত্রীৰ ক্ষেত্রতহে পোৱা যায়।

103. குடிசெயல் வகை

kuṭiceyal vakai - কুটিচেয়ল্ ৱকই - পৰিয়াল পালন কৰাৰ ৰীতি

கருமஞ் செயவொருவன் கைதூவே னென்னும்
பெருமையிற் பீடுடைய தில். (*குறள் 1021)*

কৰুমঞ চেয়ৱোৰুৱন্ কইতূৱে নেন্নুম্
পেৰুমইয়িৰ পীটুটইয় তিল্।

"মই কর্তব্যপৰায়ণ হৈ
নিজৰ পৰিয়ালৰ কল্যাণ সাধন কৰিম।"-
এই বুলি কৈ কাম কৰাতকৈ আৰু সন্মানজনক একোৱেই নাই।

104. உழவு

uḻavu – উলবু - কৃষি

சுழன்றுமேர்ப் பின்ன துலக மதனா
லுழந்து முழுவே தலை. (*குறள் 1031)*

চুলন্ৰুমেৰপ্ পিন্ন তুলক ম্তনা
লূলণ্তু মলৱে তলই।

কষ্টকৰ হ'লেও, পৃথিৱীৰ ভিতৰত কৃষিয়েই
হৈছে শ্ৰেষ্ঠ বাণিজ্য। পৃথিৱীখন ইয়াৰ
ওপৰতে নির্ভৰশীল।

105. நல்குரவு

nalkuravu - ণল্কুৰবু - দৰিদ্ৰতা

இன்மையி னின்னாத தியாதெனி னின்மையி
னின்மையே யின்னா தது. (*குறள் 1041)*

ইন্মইয়ি নিন্নাত তিয়াতেনি নিন্মইয়ি
নিন্মইয়ে য়িন্না ততু।

দৰিদ্ৰতাতকৈ আৰু দুখজনক কি হ'ব পাৰে?
দৰিদ্ৰতা নিজেই দৰিদ্ৰতাৰ সমান দুখজনক।

106. இரவு
iravu – ইৰবু - ভিক্ষা

இரக்க விரத்தக்கார்க் காணிற் கரப்பி
னவர்பழி தம்பழி யன்று. (*குறள் 1051)*

ইৰক্ক ৱিৰত্তক্কাৰক্ কাণিৰ কৰপ্পি
নৰৰ্পলি তম্পলি য়ন্ৰু।

যোগ্য সকলৰ পৰা ভিক্ষা বিচৰা; যদিহে তেওঁলোকে দিবলৈ অগ্রাহ্য
কৰে, তেতিয়া দোষ তেওঁলোকৰহে, তোমাৰ নহয়।

107. இரவச்சம்
iravaccam – ইৰৱচ্চম্ - ভিক্ষাৰ ভয়

இரந்து முயிர்வாழ்தல் வேண்டிற் பரந்து
கெடுக வுலகியற்றி யான். (*குறள் 1062)*

ইৰণ্তু মুয়িৰ্ৱাল্তল্ ৱেণ্টিৰ পৰণ্তু
কেটুক বুলকিয়ত্রি য়ান্।

এই পৃথিৱীৰ স্রষ্টাজনক ভিক্ষাৰীৰ
বেশেৰে ঘূৰিবলৈ দিব লাগে। তেতিয়া তেওঁ
নিজেও আশ্চর্যবোধ কৰি নিশ্চিহ্ন হৈ পৰিব।

108. கயமை
kayamai – কয়মই - নীচতা

மக்களே போல்வர் கயவ ரவரன்ன
வொப்பாரி யாங்கண்ட தில். (*குறள் 1071)*

মক্কলে পোলৰৰ্ কয়ৰ ৰৱৰন্ন
ৱোপ্পাৰি য়াংকণ্ট তিল্।

যিমানেই নীচ স্থানত নাথাকক
মানুহৰ মাজত
বাহ্যৰূপৰ সাদৃশ্য দেখা যায়।
কিন্তু মানুহৰদৰে এনে সাদৃশ্য অইন
ক'তো দেখা নাযায়।